SHERLOCK HOLMES MACERALARI

TRACY BARRETT

KAYIP VARİSİN İZİNDE

MARTI GENÇ

SHERLOCK HOLMES MACERALARI

SHERLOCK DOSYALARI

KAYIP VÂRİSİN İZİNDE

TRACY BARRETT

DÂHİ DEDEKTİF SHERLOCK HOLMES'UN ÇÖZÜLEMEYEN KRALİYET GİZEMİ DOSYASI AYDINLATILMAYI BEKLİYOR...

Xena ile Xander kardeşler, utangaç sınıf arkadaşları Alice'in bir tahtın vârisi olduğunu öğrenirler. Büyük büyük büyükbabaları Sherlock Holmes'un defterinde, Alice'in Borogovia prensesi olan büyükannesinin kaçırılmasıyla ilgili bazı şüphelerinin yer alması, iki kardeşin dikkatini çeker.

Alice on üç yaşına bastığı gün taç giyecek ve resmi olarak krallıkta söz sahibi olacaktır. Fakat tam da törenin gerçekleşmesine birkaç gün kala ortadan kaybolur. Tüm deliller onun kaçırıldığına işaret etmektedir.

Peki, Sherlock Holmes'un defterinde yer alan notların bu kaçırılmayla bir ilgisi var mıdır? Xena ve Xander kardeşler, büyük büyük büyükbabalarının izinden gidip, yıllar önce başlayan bu gizemi çözebilecekler midir?

MARTI GENÇ
facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTIYAYINLARI

www.martiyayinlari.com
ISBN 978-605-348-272-7
9 786053 482727
internetten sipariş : okuoku.com

14 TL

Kayıp Vârisin İzinde
Tracy Barrett

1. Baskı: Mayıs 2014
ISBN: 978-605-348-272-7
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©TRACY BARRETT
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Tel: (0 212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı	: The Missing Heir
Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Sima Özkan Yıldırım
Editör	: Gamze Tuncel
Sayfa Tasarımı	: Erkan Küçük
Redaksiyon	: Özlem Atar
Son Okuma	: Mısra Gökyıldız
Kapak Tasarımı	: Sevil Şener

SHERLOCK HOLMES MACERALARI

TRACY BARRETT

KAYIP VARİSİN İZİNDE

MARTI
GENÇ

BİRİNCİ BÖLÜM

Xena ve Xander Holmes; mutfak masasına oturmuş, aceleyle soğuk mısır gevreklerini kaşıklıyorlardı. Londra'nın gri gökyüzü, pencerelerin ardında tüm kasvetiyle kendisini gösteriyordu. Anneleri, lavabonun önünde dikilmiş, kahvesini yudumlarken radyodaki spiker, İngilizlere özgü sakin ses tonuyla haberleri sunduğu sırada onlara acele etmelerini söylüyordu. Bu da diğer günlerden farksız bir perşembe sabahıydı.

Ancak sonrasında hiç de öyle olmadığı ortaya çıkacaktı.

Xena kâsesini lavaboya götürdü ve annesi ona, "Bulaşık makinesine koy tatlım ve sen de *lütfen* acele et Xander," dedi.

O esnada radyodaki adam şöyle dedi, "Yerel haberlerde, on iki yaşındaki, Londra Uluslararası Okulu öğrencisi Alice Banders'ın, küçük bir ülke olan Borogovia tahtının vârisi olduğu açıklandı. Alice, eğitimi için Londra'da yaşayan bir yetim. İki hafta içinde, on üç yaşına girdikten hemen sonra ülkesine dönmesi planlandı, ancak o zaman taç giyebilecek."

"... İkinci bir habere göre de toplu taşıma çalışanları ve yöneticilerinin arası bozuldu. Eğer bir anlaşmaya varılmazsa..."

Bayan Holmes radyoyu kapattı. "Görünen o ki sonunda grev patlak verecek. Bahar tatilinizin başlamak üzere olması sevindirici, aksi takdirde sizi okula her gün arabayla bırakmak zorunda kalacaktım, otobüsler ve metro olmadan trafiği düşünsenize! Okuldaki prensese ne demeli? Onu tanıyor olmalısın Xena, değil mi?"

Xena, bulaşık makinesinin önünde dikilirken kâseyi unutmuşçasına elinde sallayıp duruyordu. Alice Banders bir prenses mi? Bu, kulağa pek de mümkün gelmiyordu.

"Xena! Temiz parkeye süt damlatıyorsun!" Annesi kâseyi kaptı. "Yani o kızı tanıyor musun?"

"Onu pek yakından tanıdığım söylenemez," dedi Xena. "Geçen dönem, fen bilgisi dersinde bir proje üzerinde beraber çalıştık ve şu an iki ortak dersimiz var, ama o çok sessiz bir kız. Bir prenses olduğu aklımın ucundan bile geçmezdi!"

"İri gözlü, uzun sarı saçlı, kısa boylu kız değil mi o?" diye sordu Xander, kâsesinde kalan son mısır gevreğiyle ağzını doldururken. "Şu neredeyse hiç konuşmayan kız mı?"

Xena'nın evet demesine kalmadan, anneleri, "Hadi ama! Saate bakın! Daha dişlerinizi bile fırçalamadınız. Metroyla gitmek için artık çok geç. Sizi arabayla okula bırakmak zorunda kalacağım ve bugün o kadar çok işim var ki... Hadi fırlayın ve elinizi yüzünüzü yıkayıp dişlerinizi fırçaladıktan sonra yağmurluklarınızı almayı unutmayın. Yağmur yağacak gibi."

Xena, annelerinin işe yarım saat geç kalmasına sebep oldukları için kendisini suçlu hissetmesi gerektiğini biliyordu. Bayan Holmes, Amerika'da yaşarlarken bir elektronik şirketinde ürün test uzmanıydı ve dün gece ordan kendisine büyük bir kutu gelmişti. Yapacak bir sürü işi olacaktı. Babaları üniversitede verdiği müzik derslerini çoktan bırakmıştı. Ama Holmes ailesi geçen sonbahardan beri Londra'da yaşıyordu ve Londralıların *The Tube* dediği metroya binmek artık ilginç gelmiyordu. Araba daha hızlı ve çok daha rahattı. Üstelik, arabanın radyosunda her zamanki gibi haberler açık olurdu ve belki yolda Alice'le ilgili daha fazla şey öğrenebilirlerdi.

Ancak on beş dakika süren okul yolculuğu boyunca, haber bültenleri toplu taşımadaki olası grev, yaşadığı sakatlıktan sonra önemli bir maça çıkıp çıkamayacağı belirsiz olan bir futbol yıldızı ve son olarak da ekonomik krizden bahsediyordu. Anlaşılan o ki kraliyet ailesine mensup olduğu ortaya çıkan bir kız, bir defadan fazla sunulacak kadar haber niteliği taşımıyordu.

Okuldaki durum ise başka bir hikâyeydi. Gösterişsiz, tuğla bina, ağır ahşap kapının üzerindeki taşa oyulmuş "Londra Uluslararası Okulu" kelimeleri dışında çevresiyle uyum içindeydi. Ama bugün okulun önüne o kadar çok araba park etmişti ki Bayan Holmes'un arabasını park edebileceği bir yer kalmamıştı. Girişe uzanan taş basamaklar yetişkinlerle dolup taşıyordu. Çoğunun elinde, açık kapıya doğru çevrilmiş, flaşları patlayan fotoğraf makineleri vardı ve bazıları,

"Alice! Alice! Buraya bak!" diye sesleniyordu.

"Bu insanlar gazeteci mi?" diye sordu Xander şaşkınlık içinde.

"Ve fotomuhabirler!" dedi Xena, arabadan inerken. "Zavallı Alice; o bu tarz şeyler için çok utangaç bir kız!"

Okulun bezgin görünümlü müdür yardımcısı Bay Singh, gazetecilerden bazılarını durdurmak için kollarını kocaman açmış, kalabalığın ortasında dikiliyordu. Kapı biraz aralandığında, Xena bir an Alice'i gördü. Açık renk saçları onu kalabalığın içinde bile görünmez kılıyordu ve dehşete kapılmış gibi bir hali vardı. Takım elbiseli, koyu renk saçlı, ince uzun bir adam, onu son birkaç basamak boyunca çıkarıp kapılara doğru yürüttü. Merdivenlerdeki fotomuhabirler birkaç poz daha aldıktan sonra arkalarını dönüp cadde boyunca sıralanmış arabalarının içinde kayboldular.

Bayan Holmes, arabasını boşalan yerlerden birine çekti. "Bugün buralarda biraz heyecan yaşanacak gibi görünüyor!" dedi. "Belki de okula sizinle birlikte girmeliyim."

Xander aceleyle arabadan sıvıştı. "Ah, hayır anne, lütfen yapma. Gazeteciler gitti ve Bay Singh hâlâ oralarda. O bizi içeri alır." Anneleri fikrini değiştirmeden ve küçük çocuklar gibi onları okula sokarak yerin dibine geçirmeden önce Xena, kardeşinin peşinden gitti. Mendille yüzünü kurulamakta olan Bay Singh'in yanından geçerek basamakları koşa koşa çıktılar. Neyse ki, o dalgınlıkla, geç kaldıkları için onları azarlamadı bile.

Xena içeri girer girmez, Alice'in etrafında vızıldayıp

duran, onu soru yağmuruna tutan bir insan kalabalığı gördü. Kalabalığın çoğu öğrencilerden oluşuyordu, hatta aralarında birkaç öğretmen de vardı.

"Umarım onu rahatsız etmeye bir son verirler," dedi Xander. "Ağlamak üzere."

Gerçekten de öyle görünüyordu ve Xander'ın yaşlarında bir çocuk ona özellikle saçma bir soru sorunca (Başında tacınla mı uyuyorsun?), Xena'nın sabrı kalmadı. Kalabalığı yarmayı başardı ve Alice'i kolundan yakaladı. "Hadi gel," dedi. "Matematik dersine gidelim. İlk zil çalalı çok oluyor."

Alice gözlerinde öyle bir minnettarlıkla döndü ki Xena, kuyudan köpek yavrusu çıkarmış gibi hissetti. İki kız koridordan hızla geçtiler.

"Teşekkür ederim," dedi Alice. "Berbattı. En kötüsü ne biliyor musun, ben prenses falan olmak istemiyorum."

"İstemiyor musun?"

"Hayır. Şarkıcı olmak istiyorum. *İngiltere'nin Yetenekleri* elemelerine katılacaktım. O televizyon programını biliyor musun?"

Xena başını salladı. Britanya Adaları'nın her yerinden müzisyenleri, dansçıları, oyuncuları, hatta sihirbazları ve akrobatları sahneye çıkaran o popüler programı herkes iyi bilirdi. "Nasıl yani, elemelere mi *gidecektin*? Artık gitmeyecek misin?"

Alice şimdi daha da üzgün görünüyordu. "Teyzem –yasal koruyucum oluyor– artık insanlar kim olduğumu bildiği için bana izin vermek istemiyor. Bunun çok tehlikeli ol-

duğunu söylüyor. Ama bana kalırsa bu sadece bir bahane. Şarkıcı olmamı hiçbir zaman istemedi. Bunun bir prensese yakışmayacağını söylüyor."

Xena ne diyeceğini bilemedi. Ailesi, onun ve Xander'ın dedektif olma hayallerine her zaman destek olmuşlardı. İki kızın arasındaki sessizlik tuhaf bir hal almadan ve sınıf arkadaşlarından oluşan bir kalabalık onlara ulaşmadan hemen önce Alice yakınlaştı ve Xena'nın koluna dokundu. "Sana güvenebilirim, değil mi?"

Xena, Alice'in neden bahsettiğini bilmese de kafasını salladı.

"Bir sorunum var ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Bazı gizemleri çözdüğünüzü biliyorum. Düşündüm de, belki sen bana yardımcı olabilirsin."

"Denerim," dedi Xena. "Neyle ilgili?"

Tam bu sırada ikinci zil çaldı ve gevezelik eden çocuklardan oluşan bir sele kapılıp sınıfa girdiler.

İKİNCİ BÖLÜM

Matematik dersinin yarısında, Xena elini kaldırdı ve tuvalete gitmek için izin aldı. Yanından geçerken Alice'e dikkatli bir bakış attı, kızın mesajını aldığını umut ediyordu: *Sen de gel.*

Xena lavaboda ellerini yıkarken kapı açıldı ve Alice içeri girdi. "Çabuk ol!" diye seslendi başını çevirip. "Korumamın," dedi Xena'ya daha alçak sesle, "peşimden gelemediği tek yer burası gibi!"

Neyse ki koruması kadın değil, diye düşündü Xena ama tek söylediği, "Fazla zamanımız yok. Neler oluyor?" oldu.

Alice hemen konuya girdi. "Dün çalışma masasının çekmecesinde bazı mektuplar buldum. Çalışma masası evimizde kimsenin girmediği bir odada ve çekmece de sıkışmıştı. Fakat içinde ne olduğunu merak edince, çekip açtım. Mektupların yazılışının üzerinden yüz yıldan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen beni hâlâ endişelendirebilen bir şeyler okudum."

"Ekselansları?" Adamın sesi iki kızı da yerinden zıplattı.

"Bir dakika, Jasper!" diye seslendi Alice. Xena, kapının diğer kızın sesini bastırdığını ümit etti, böylece sesinin titrediğini

fark etmezdi. Alice derin bir nefes aldı. "Elyazısının okunması zor ve dili gerçekten eski. Borogovia dilini az da olsa okuyabilsem de bu dili anlamak yine de zor ve bahsettiği şeyleri tam olarak anladığımdan da emin değilim. Mektuplardan biri Sherlock Holmes'dan bahsediyordu ve..."

Kapının yüksek sesle vurulması Alice'in sözünü kesti. "Ekselansları," dedi adam, bu defa daha sertçe. "Korkarım, artık dışarı çıkmak zorundasınız, yoksa sizi çıkarması için birini göndermeye mecbur kalacağım."

Alice, Xena'ya ızdırap dolu bir bakış attı. "Gitmek zorundayım! Bugün okuldan sonra kalamam ama yarın geç saate kadar kalma iznim var. Buluşalım mı?" Cevabı duymayı beklemeden, dışarıdan açılan kapının arasından süzülüp kayboldu.

Xena tüm gün boyunca Alice'le konuşmak için yanıp tutuştu ama matematik dersinden sonra, fen dersine kadar başka ortak dersleri yoktu ve ardından bir saat sürecek bir sınavları vardı. Alice'in koruması, tüm bu zaman boyunca sınıfın kapısının önünde oyalanıyordu. Hortlağa benzeyen dış görünüşü, kapının üst yarısını kaplayan buzlu camın ardında bir görünüp bir kayboluyordu. Son zil çalar çalmaz sınıfa girip, Alice kitaplarını okul çantasına atarken, kızın tepesinde dikilince Alice kıpkırmızı bir yüzle sınıfı hızlıca terketti.

Xander, okuldaki kilitli dolabının önünde Xena'yı bekliyordu. Kalabalığın içinde ilerlerlerken Xena, kardeşine Alice'in söylediği şeyi anlattı. Sherlock Holmes'un adının geçtiği gizemli mektuplardan bahsettiğinde, kardeşinin kocaman mavi

gözleri ışıldadı. "Sherlock'un defterinde, Borogovia hakkında bir şeyler var!"

"Ne yazıyor?"

Xander'ın fotografik hafızası bazen gerçekten işe yarıyordu ama bu seferki o anlardan biri değildi. "Tümünü okumadım," diye itiraf etti. "Ama şimdi okuyacağım."

Xander, eve adımlarını atar atmaz, büyük-büyük-büyük-büyükbabaları Sherlock Holmes'un üzerinde çalıştığı ama çözüme ulaştıramadığı gizemlerle ilgili notlar karaladığı defterini bulup çıkardı. Xander, kendisi ve ablasının çoktan çözüme kavuşturduğu çözülmemiş üç vakanın sayfalarını çevirdi ve Borogovia'dan söz edilen sayfaları buldu. Kitaba bir gazete kupürü de iliştirilmişti. Xander sayfaları onun hiç okuyamayacağı kadar hızlı okurken Xena sabrının taştığını belli etmemeye çalıştı.

"Vay canına, bu çok şaşırtıcı!" dedi Xander sonunda. "Bu dosyada şu kaçırılan Borogovia prensesi var."

"Ne oldu?" diye sordu Xena.

"Burada gazete, kaçırıldığında onun henüz bir bebek olduğunu söylüyor. Ebeveynleri uzaktaymış çünkü annesi Kraliçe Charlotte bebek doğduktan sonra hastalanmış, bu yüzden de kocası Kral Boris onu gemi seyahatine yollamış." Xander başka bir gazete kupürü aldı ve kaşlarını çattı. "Hı!"

"Ne?" Xander bazen çok sinir bozucu oluyordu.

"Bebek birkaç hafta sonra geri getirilmiş, kral ve kraliçenin eve dönmesinden hemen önce. Yaralanma ya da başka bir şey yokmuş. Bu yüzden Sherlock'u neden çağırdıklarını merak ediyorum."

"Belki Alice bu konuda bir şey biliyordur," dedi Xena.

Borogovia Gaz

16 Aralık 1894, Pazar

PRENSES STELLA KAÇIRILDI!

Yazan Christopher Harris

Mutlu Kraliçe Charlotte ve Kral Boris, doğumdan yalnızca birkaç gün sonra yeni doğmuş bebek prensesi kucaklıyorlar

Borogovia Prensesi Stella'nın 13 Aralık sabahı kaybolduğu ortaya çıktı. Kraliçe Charlotte ile Kral Boris'in kızı olan prenses henüz birkaç haftalıktı. Bebek kaçırıldığında, Kral ile Kraliçe ülke dışında bir gemi seyahatindeydi. Kral Boris bu geziyi, Kraliçe Charlotte doğumdan sonra rahatsızlanınca planlamıştı.

Sofra hizmetçileri, bahçıvanlar ve yeni dadı Bayan Eugenia Mimsy de dahil olmak üzere kraliyet ailesinin çalışanları sorguya alındılar.

Borogovia Gazet

2 Ocak 1895, Çarşamba

Kayıp Boroğovia Prensesi Bulundu

Yazan Christopher Harris

Kraliçe Charlotte ile Kral Boris'in kızı Prenses Stella, pazar sabahı Borogovia Malikânesine sağ salim geri getirildi. Prenses, ailesi tatildeyken, birkaç hafta önce evinden kaçırılmıştı. Yetkililer, bebeği kaçıranın kimliğini tespit edemedi ve kraliyet ailesi, soruşturmaya devam etmesi için Dedektif Sherlock Holmes'u tuttu.

"Yarın okuldan sonra Alice'le bir şeyler yapabilir miyiz diye anneme soracağım. O zaman ondan daha fazla bilgi alabiliriz."

Ertesi gün derslerin bitmesine yakın, müzik öğretmenleri diyafondan, sonraki hafta koro seçmelerinin yapılacağını duyurdu. Soprano soloyu söyleyecek kızın apandisti patlamıştı ve sahneye çıkamayacaktı.

"Alice'in bugün geç kalmasının sebebi de bu mu diye merak ediyorum," dedi Xander, o ve Xena koridorda ilerlerken. "O, şarkı mı söylüyor?"

"Şarkıcı olmak istediğini söyledi," dedi Xena, "ama onu hiç şarkı söylerken duymadım. Acaba iyi mi diye merak ediyorum. Koronun konseri muhtemelen onun tahta çıkmak için ülkeden ayrılmasından hemen önce olacak." Utangaç Alice'in bir kraliçe olmak üzere olduğunu düşünmek kulağa hâlâ tuhaf geliyordu.

Caddeye bakan geniş pencerelerin ardından, Xena ve Xander, içeriyi görmenin imkânsız olduğu camları koyu renk filmle kaplı siyah bir limuzin fark ettiler. *Bu, Alice'in arabası olmalı,* diye düşündü Xena. Sınıf arkadaşlarının çoğunun ailesi politikacı ve diplomattı ama Alice'in bir prenses olduğu ortaya çıkana kadar bu arabayı hiç görmemişlerdi. Bir grup fotomuhabir ve gazeteci arabanın etrafında bekliyor, bir umut arabaya bakıyorlardı. Arabadan egzoz dumanı çıkıyordu; bu yüzden Xena, Alice'in hâlâ binada olması gerektiği sonucuna vardı.

"Bu, Alice'in koruması değil mi?" diye konferans salonunu gösterdi Xander. Xena, bir an konferans salonunun kapısının yakınında dikilen Jasper adlı adamı gördü. O ve Xander; salondan ayrılan öğrenciler, talimatlar veren öğretmenler ve çocuklarına seslenen ebeveynlerden oluşan kalabalığının arasından ilerleyip elemede kendi sırasının gelmesi için kuyrukta bekleyen Alice'in olduğu yere gitmeyi başardılar.

Alice, Xena'ya utangaç bir tavırla gülümsedi. "Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim," dedi. "Sonrasında sizi eve bırakabiliriz."

"Harika!" dedi Xander ama Xena onun kaburgasına dirsek attı. Okul arkadaşı da olsa, anneleri onları kendisinin tanımadığı birinin arabasına binerlerse buna pişman ederdi.

"Teşekkür ederiz ama biz metroyla gideriz," dedi Xena. "Peki, bana şu bulduğun mektuplardan bahsetsene. Mektupların yazıldığını söylediğin yüz yıl kadar önce, kaçırılmış bir prenses olduğunu biliyoruz. Mektupların bu konuyla bir ilgisi var mı?"

Alice sesini alçalttı ve etrafına bakındı ama herkes bahar tatili için o kadar heyecanlıydı ki onlara aldırış eden yoktu. "Kaçırılan bebek, Prenses Stella, benim büyük-büyük-büyükannemdi. Londra'da doğdu, Teyzem Penelope ile yaşadığım evde."

"Bir Borogovia prensesi neden Londra'da doğsun ki?" diye sordu Xander.

Kuyrukta, Alice'in önündeki kız çağırıldı ve kız konferans salonuna girdi. Sıra Alice'deydi.

"Prensesin annesi, Kraliçe Charlotte bir İngilizdi," diye açıkladı Alice. "Bebeğini burada, annesinin de onunla birlikte olabileceği bir ülkede dünyaya getirmek istedi. Charlotte'un kendi dadısı emekli olmuştu ve Kraliçe Borogovia'da yalnızdı, bu yüzden annesiyle bir arada olmak ve yeni bir dadı tutmak için buraya geldi. Her neyse, Kraliçe o bulduğum mektupları Borogovia'daki bir arkadaşına yazmış. Bebek kaçırılıp geri verildikten sonra."

"O mektuplarda ne yazıyor?" Xander sabırsızdı. Artık Alice her an çağrılabilirdi.

"Pek emin değilim," dedi. "Xena'ya mektupların dilinin eski olduğunu ve resmi Borogovia dilini çok iyi bilmediğimi söyledim, insanların bugün konuştuğu dilden gerçekten farklı. Ama mektuplardan biri sanki şöyle diyordu..."

Müzik öğretmeni, konferans salonundan, "Alice Benders!" diye seslendi.

"Bekle!" Xander, Alice ile kapı arasına adım attı. Alice duraksadı, bir Xander'a bir Xena'ya bakıyordu. "En azından bize mektupların neyle ilgili olduğunu söyleyemez misin?"

Konferans salonundan yine, "Alice Benders!" sesi geldi, bu defa seste sabırsızlık da vardı.

Alice'in arkasındaki kız, "Hadi *ama*! *Hadisene*! Eğer yapmak istemiyorsan söylemen yeter. Annem bekliyor."

"Çok karmaşık," dedi Alice, Xena'ya. "Ben sadece... yapamam." Xander'ı iterek onun yanından geçerken Alice'in sesi kısıldı ve kız geniş salonun içine doğru ilerlerken kayboldu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir dakika sonra, Xena konferans salonuna girdi. Alice sahneye çıkarken o, geniş salonun bir köşesinde, gölgelerin içinde yerini aldı. Xena, elemelerde sahneye çıkacak sıradaki kişinin Alice olduğunu bilmeseydi onu tanımazdı. Alice uzun, kendinden emin adımlar attı ve çenesini kaldırdı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Parlak sahne ışıkları sarı saçlarını adeta göz kamaştırıcı bir hale getirmişti.

"O gerçekten *Alice* mi?" Xander, Xena fark etmeden içeri girmişti. "Öyle farklı görünüyor ki!"

"Şişşt," dedi Xena, müzik öğretmeni Bayan Shaw, Alice'e, "Başlayabilirsin," derken.

"*Yuvam, Borogovia*'yı söyleyeceğim," dedi Alice. "Bu, milli marşımız."

İlk notanın Alice'in gırtlağından çıktığı an, Xena ile Xander, şaşkınlık içinde birbirlerine döndüler. Böylesi küçük, utangaç bir kız nasıl olur da böyle şarkı söyleyebi-

lirdi? Marşın sözlerini anlayamadılar ama melodisinde ve Alice'in tok, tatlı sesinde öyle bir sevgi ve özlem vardı ki sözlerin anlamı açıktı.

Alice marşın sonuna geldiğinde, birkaç dakika sessizlik oldu. Ardından Bayan Shaw boğazını temizledi ve dedi ki, "Solo performans senindir, canım. Tüm yıl boyunca koroda neden hiç söylemedin?"

Alice birden, o tanıdıkları kız gibi göründü gözlerine. Sanki boyu kısaldı ve başı öne eğildi. Ders programı dışında yeterli zaman bulamadığı gibi şeyler mırıldandı, ama okuldan tam ayrılmak üzere olduğundan... sonra sesi azalarak yok oldu.

Alice ışıl ışıl parlayan yüzüyle dışarı çıktığında, Xena ve Xander koridora geri dönmüşlerdi, Jasper gerçek bir konuşmayı imkânsız kılarak hemen yanlarında bitti.

"Tebrikler!" dedi Xander. "Harika bir performanstı!"

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Alice. İkisi de coşkuyla kafalarını salladı. "Ah, güzel! Umarım *İngiltere'nin Yetenekleri*'nin eleme videosunda da güzel söylerim."

"Bir video mu çekmen gerekiyor?" diye sordu Xena.

"Önümüzdeki hafta ortasına kadar onlara bir tane göndermem lazım," dedi Alice. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama bir yolunu bulmam lazım. Eğer iyi olursa ve beni canlı elemeler için seçerlerse, belki de teyzem fikrini değiştirip gitmeme izin verir." Sesi kulağa pek de umutlu gelmiyordu.

"Annemizin, ses sistemi söylenildiği kadar iyi mi bil-

mem ama, yeni bir kamerası var. Bana cep telefonu numaranı verirsen seni ararım. Böylece kaydı yapmak için uygun bir zaman ayarlarız."

"Artık bir cep telefonum yok," dedi Alice. "Teyzem Borogovia'daki arkadaşlarıma mesaj atarak çok fazla zaman harcadığımı söyledi. Beni ev telefonumuzdan arayabilirdiniz ama güvenlik sebepleri yüzünden aramalar dinleniyor."

"Hafta sonu bizim eve gelmeye ne dersin?" diye teklif etti Xander.

Alice'in sahneye çıktığında gözlerinde beliren o ışıltı sönüp gitmişti. "Gelmem zor olur. Yanımdan hiç ayrılmaması gereken bir korumam var. Ama evde güvenlik gerçekten sağlam olduğundan bizi yalnız bırakıyorlar. Yarın gelmek ister misiniz?"

"Majesteleri." Üçü de yerinden sıçradı. Jasper'ı unutmuşlardı. "Teyzenizin bekletilmeyi sevmediğini biliyorsunuz."

"Geliyor!" Alice kendi adresini bir kâğıt parçasının üzerine hızla karalayıp Xander'a uzattı. "Öğleden sonra neden erkenden gelmiyorsunuz? O zamana kadar işimi bitirmiş olurum. Lütfen, bundan kimseye bahsetmeyin."

Alice'e bahar tatilinin ilk cumartesi günü ne tür bir işle meşgul olabileceğini soramadan, Jasper onu kolundan sıkıca tuttu ve dışarı çıkardı.

Ünlü Dedektifleri Koruma Derneği yani ÜDKD üyesi olan arkadaşları Andrew Watson, Xena ve Xander'ın yanına geldi. ÜDKD, kendini geçmişteki büyük dedektiflerin anıla-

rını korumaya adamış bir grup, Xena ve Xander'a ataları Sherlock Holmes'un henüz çözülmemiş vakalarının yazılı olduğu defteri vermişti. Başlarda Andrew onlara karşı pek de dost canlısı değildi; kendi büyük-büyük-büyükbabası Sherlock Holmes'un en yakın dostu Doktor Watson'la kıyaslandığında Sherlock'un gördüğü aşırı ilgiye içerliyordu. Ne var ki Andrew bunu aşmıştı ve daha önceki vakaların bazılarını çözmelerinde çok faydası dokunmuştu.

Andrew, "Sınıf arkadaşlarımın bazılarıyla pastanede bahar tatilinin gelişini kutlayacağız. Siz de bize katılmak ister misiniz?" diye sordu.

Xander'ın midesi guruldadı. İngiliz yemeklerini severdi ve son zamanlarda okulun yakınındaki pastanenin çöreklerine bayılıyordu. Ama hayır anlamında başını salladı. "Eve gitmemiz gerek."

"Nasıl istersen!" Andrew koşarak uzaklaştı ve diğerlerine katıldı. Xander dalgın dalgın arkalarından baktı.

"Boş versene," dedi Xena, kardeşinin onlarla gidebilmeyi dilediğini bildiğinden. "Eğer Sherlock'un çözülmemiş vakalarını çözüme ulaştırmak istiyorsak bazı fedakârlıklarda bulunmamız gerek." Xander cevap vermeden başını salladı ve metroya doğru inen Xena'nın adımlarını takip etti.

Eve varır varmaz Xander, Sherlock'un defterini getirirken Xena da Prenses Stella'nın yüz yıldan daha uzun bir süre önce ortadan kayboluşu hakkında daha fazla bilgi edinmek için internete girdi. Kısa bir süre sonra Xena, tanınmış bir akademisyenin kaleme aldığı bir Borogovia tarihi buldu.

"Şunu dinle," dedi Xena; Xander, elinde deri kaplı eskimiş kitapla döndüğünde. "O zamanlar, birisi hastalandığında doktorlar deniz havasının onları daha iyi edeceğini söylerlerdi, bu yüzden de prenses doğduğunda, Kral Boris ve Kraliçe Charlotte, İtalya ve Yunanistan'ın etrafını saran Akdeniz'e bu yüzden mi gittiler?"

Xander sabırsızca başını salladı. Coğrafya gibi gerçeklere dayalı derslerde iyiydi; fotografik bir hafıza, detaylar söz konusu olduğunda gerçekten işe yarıyordu.

"Her neyse," diye sözlerini sürdürdü, "bebeklerini yeni dadı Bayan Mimsy ile birlikte Borogovia malikânesinde bıraktılar. Ayrılmalarının üzerinden bir hafta geçtikten sonra, Bayan Mimsy kahvaltıya inmedi. Hizmetçilerden biri neler olup bittiğine bakmak için dadının odasına gitti. Burada böyle yazıyor." Xena sayfalara göz gezdirdikten sonra sesli okumaya devam etti, "Hizmetçi, Bayan Mimsy'yi güçbela uyandırdı, çünkü sonradan anlaşıldı ki birisi ona ilaç vermişti. Daha sonra yapılan analizde dadının yatmadan önce içtiği sıcak çikolatada uyuşturucu ilaç olduğu meydana çıktı." Xena, Xander'a baktı. "Ne diyorsun?"

"İnsanı uyuşturan türde bir ilaç. Başka ne yazıyor?"

"Bebeğin kayıp olduğunu fark ettiler. Onu her yerde arayıp herkese sordular ama malikâneye hiç kimse girmemiş ve onu kaçırmamıştı. Hizmetçi polis çağırmak için evin köşe başına koştu ve Bayan Mimsy de kral ve kraliçeye haber yollamak için telgraf ofisine gitti."

"Demek hemen geri döndüler?"

Xena sayfayı çevirdi ve kafasını salladı. "Dönmeleri birkaç hafta sürmüş. Gemide telgrafları alamamışlar, bir sonraki limana vardıklarında da telgraf yanlış bir adrese yollanmış ya da öyle bir şey olmuş ve o telgraf onların eline hiç geçmemiş."

"Bu çok tuhaf," dedi Xander. "Demek istediğim, annemle parkta geçirdiğimiz, onun fotoğraflarımızı çektiği ve onları Lou Hala'ya yolladığı günü hatırlıyor musun? Üstelik hala binlerce mil ötede yaşıyordu, okyanusun öteki ucunda!"

Xena gözlerini devirerek, "Hatırlıyorum," dedi. "Hemen annemi aradı ve annem hoparlörü açtı, parkta etrafımızdaki herkes bizim ne kadar şirin olduğumuzu duymak zorunda kaldı."

"Ve beni görse asla tanıyamayacağını," diye ekledi Xander. "Üstelik onu göreli daha bir yıl bile olmamıştı!"

"Bir cep telefonu olsaydı Kral Boris ve Kraliçe Charlotte'un işini görürdü," dedi Xena. "Telgrafı kaçırdıktan sonra bir süre daha gemideydiler ve bir sonraki limana kadar bebeklerinin kaçırılmasına dair hiçbir şey bilmiyorlardı, bu da..." Xena duraksadı ve sayfaya yeniden göz attı. "İtalya, Napoli. Orada bebekle ilgili haberi bir İngiliz gazetesinde okudular ve hemen geri döndüler. Neredeyse bir aydır ülke dışındaydılar. Fakat sonra –ve burası en acayip kısmı– eve dönmelerinden bir gün önce, bebek geri getirildi!"

"İşte bu *tuhaf*," dedi Xander. "Bir bebeği kafana göre ödünç alamazsın!"

"Biliyorum. Hiçbir fidye söz konusu değildi ya da her-

hangi bir çeşit tehdit notu yoktu hani, *bir şey yapın yoksa bebeği bir daha asla göremezsiniz*, gibi."

"Anlamadığım şey," dedi Xander, "neden Sherlock'u çağırdıkları. Eğer bebek geri döndüyse, Sherlock neyi araştıracaktı ve eğer ortada bulunacak bir bebek yoksa, neden bu konu onun çözülmemiş vakalar defterinde yer alıyordu? Bu onun çözmediği vakalardan biri olarak kalmalıydı."

"Sanırım, prensesi kimin kaçırdığını bulmak istiyorlardı, böylece kim kaçırdıysa bunu bir daha yapmazdı," diye bir sav öne sürdü Xena. "Sherlock bebeği kimin kaçırdığını bulamamış olmalıydı ki olayı çözülmemiş vaka olarak not almış."

"Hadi, Sherlock'un bu vaka hakkında neler söylediğine bakalım." Xander büyük defteri kucağına koydu ve hızla doğru sayfayı açtı.

Sayfayı incelediler, her zamanki gibi karmaşık çizimlerden, rasgele karalanmış izlenimi uyandıran kelimelerden ve bazı sarmal daireler de dahil olmak üzere karalama gibi görünen şeylerden oluşuyordu. Sarmalların üzerinde ve altında "Norwood" ve "çıngırak" kelimeleri görünüyordu. Üç katlı bir malikâne çiziminin altında "İşte!" ile birlikte "Somerset Binası"* kelimeleri seçiliyordu. "Telgraf ofisinin... adresi?" yazısını okudular ve en sonunda, bir kenarına bir şeylerin karalandığı, büyük yelkenli gemi çizimi vardı.

Xena ve Xander, Sherlock'un defterlerindeki şifreli işa-

** Somerset House, Londra'daki Waterloo Köprüsü'nün hemen doğusunda yer alan Thames Nehri'ne bakan, 18. yüzyılda inşa edilmiş büyük bir yapıdır. Sherlock Holmes dahil pek çok Hollywood filminin seti olarak kullanılmıştır. (ç.n.)*

Norwood
çıngırak
Telgraf ofisinin adresi?
Somerset Binası
İşte!

retlere alışıklardı ama bu notlar her zamankinden de tuhaftı.

"Tüm bu işaretler ve daireler de nedir?" diye sordu Xena. "Sanki yazmak için pek zamanı yokmuş, bu yüzden de karalamış gibi. Bilmiyorum, Xander, tüm bunlar gerçekten çok kafa karıştırıcı." Xena, yeni vakalar hakkında üstelenmek konusunda genelde kardeşinden daha dikkatli olurdu ama bu defa Xander bile kararsızdı.

Xander, "Dişe dokunur bir şey yok," diyerek ablasıyla aynı fikirde olduğunu dile getirdi. Ardından defterdeki bazı sayfaları çevirdi ve büyük-büyük-büyük-büyükbabalarının ressam Nigel Batheson'un kayıp portresi, Kara Tepe'nin uçan korkunç canavarı ve gizemli Mısır tılsımı hakkında aldığı notları bir kez daha gördüler. Tümü Sherlock'un yarım bırakmak zorunda kaldığı, Xander ve Xena'nın çözdüğü vakalardı.

"O isimde tanıdık gelen bir şey var." Xander gözlerini yumdu ve birkaç defa "Norwood, Norwood," diye kendi kendine mırıldandı ve başını salladı. "Okuldan birini adı olmalı ya da bir caddenin ismi veya başka bir şeyin. Her neyse, daha başlamadan vazgeçemeyiz! Henüz vakanın ne olduğunu bile bilmiyoruz. Bakalım yarın Alice bize ne söyleyecek, kararı sonrasında verebiliriz."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Buranın doğru yer olduğuna emin misin?" Xander, gözlerini kapıya dikti. Dövülmüş demirden yapılmıştı ve parlak siyah metalden demir çubuklar, sadece estetik amaçlı olmadığı apaçık belli olan, süslü, çiçek şeklinde işlemeler halinde bükülmüştü. Öyle düzenlenmişti ki –hiç kimse– yaşına göre kısa boylu biri (Xander gibi) ile zayıf biri (iki kardeşin de olduğu gibi) bile aralarından geçemezdi. Xena ve Xander arabayla cadde üzerinden gelmişlerdi ve iki dönüşten sonra, yüksek taştan duvardaki kapı ve giriş kapısının arkasındaki ev tam karşılarında belirdi.

Giriş kapısı ve duvarlar bu kadar etkileyiciyse, onların ardındaki muazzam malikâne akıllara durgunluk veren cinsten olmalıydı. Beyaza boyalı evin tüm pencerelerinde açık kahverengi panjurlar vardı. Ön kapıya uzanıyor olması gereken verandada sekiz sütun sıralıydı. Kıvrılan araba yolu, malikânenin önünde genişleyerek açılıyordu. Xander, asil bir atın üzerinde dörtnala gittiğini ve çakılların üzerine atladı-

ğını, atını almak için dışarı çıkıp başlarını eğerek onu selamlayan hizmetkârlar tarafından, kendisine limonata ve çörek servis edildiği büyük salona çağrıldığını hayal etti.

"Şehirde böyle bir şeyin olduğunu bilmiyordum," dedi Xena alçak sesle. "Yanından geçersin ve duvarların ardında böyle bir malikâne olduğundan haberin bile olmaz."

Tam kulaklarının dibinde bir erkek sesi, "Kime bakmıştınız?" deyince yerlerinden zıpladılar. Etraflarına baktılar. Xander, tek siyah gözüyle kendilerine bakıyormuş gibi görünen bir kameranın üzerinde takılı duran hoparlörü gösterdi.

"Xena ve Xander Holmes," dedi Xena kendine gelir gelmez.

Bir duraksama oldu. "Lütfen yüzünüzü kameraya dönün ve tam isminizi belirtin."

"Xena Irene Holmes."

"Xander Mycroft Holmes."

Bir vızıltının ardından kapı tık diye açıldı. Xander kapıyı itti. Birisi aceleyle verandaya gelirken onlar henüz birkaç adım atmışlardı. Üzerinde kot pantolon ve kazak olan dost canlısı görünen bir kadındı bu, koyu renkteki saçları başının üzerinde toplanmıştı. "İçeri girin!" diye seslendi. "O sorgulamadan geçmek zorunda kaldığınız için üzgünüm." Gözlerini devirip onlara bunun saçma bir şey olduğunu anlatmak istercesine yüzünü buruşturarak malikâneye baktı.

"Ben Alice'in dadısıyım," dedi. "Aslında o daha bebekken dadısıydım demek daha doğru; artık onun giysilerini, okul eşyalarını ve benzeri şeylerini zar zor görüyorum. Bana

Bayan Jenny diyebilirsiniz." Büyük, ahşap bir kapıyı açık bıraktı ve Xena ile Xander içeri girdiler.

"Vay canına!" dedi Xander.

"Biliyorum," dedi Bayan Jenny. "Çok büyük, değil mi? Korkarım eve de pek benzemiyor. Fakat Alice'in ailesi ve benim ailem nesiller boyunca, Borogovia'da olmadığımız zamanlarda belli aralıklarla burada yaşadı. Bu yüzden bu duruma alışığız." Bayan Jenny onları kocaman bir giriş kapısından geçirdi ve koridora açılan kapıyı açtı.

"*Böyle bir evde yaşamaya* alıştığımı hayal edemiyorum!" diye haykırdı Xena, duvarda asılı duran el emeği bir duvar kilimine hayran hayran bakmak için durduğunda. Kilimin üzerinde genç bir adam, beyaz bir geyiği muhteşem renklerdeki kuşlarla, tilkilerle ve tavşanlarla dolu bir ormana doğru kovalıyordu.

Xander, gösterişli bir savaş zırhına ağzı açık bakakaldı. Göğsüne tıklattı ve sesin yüksek çıkması üzerine mahcup oldu.

Bayan Jenny güldü. "Neden bahsettiğini anlıyorum ama böyle şeyleri artık hemen hemen hiç fark etmiyorum. Ben burada ve Borogovia'da büyüdüm, tıpkı benden önce annem ve onun da annesi gibi, ta ki büyük-büyükteyzem Eugenia Mimsy'ye kadar."

Xander, Xena'yı hafifçe dürttü ama Prenses Stella'nın bakımıyla ilgilenmek için kiralanan dadının adının Bayan Mimsy olduğunu birisinin ona hatırlatmasına gerek yoktu.

Koridor boyunca ilerleyip geniş bir şömine, kırmızı ka-

difeyle kaplı büyük sandalyeler, ağır koyu renk perdeler ve Şark halısının olduğu bir odaya girerlerken Bayan Jenny, malikâne hakkında konuşmayı sürdürdü.

"Burası 1870'te inşa edilen salon. Binaya yapılan pek çok eklentiden biri. Malikânenin merkezi Londra'daki en eski binalardan biri. Büyük Londra Yangını'ndan kurtuldu, Büyük Londra Yangını'nı duydunuz değil mi?"

"1666'da yaşandı," dedi Xander hemen. "Şehrin büyük bir kısmı harap oldu."

"Çok güzel!" dedi Bayan Jenny ve yine güldü. Neşeli birine benziyordu. "Pekâlâ, evin eski bölümü eşimle –eşim ailenin şoförüdür– ve kızımız Gemma'yla yaşadığım yer. Sanırım onunla aynı yaşlardasın, Xena. O ve Alice bebekliklerinden beri çok yakın arkadaştırlar."

Bayan Jenny başka bir kapıyı açarak, "Ha gayret, gelmek üzereyiz!" dedi. Kapıdan geçerken, Xander bir an sağ tarafına göz attı ve bir fıskiye ile uzun yapraklı ağaçların olduğu bir parka açılan açık bir kapı görünce bir daha baktı. Ama bahar günü yaprakların dökülmesi için daha çok erkendi. Neler oluyordu?

"O en meşhur tablolarımızdan biridir," dedi Bayan Jenny, Xander'ın şaşkınlığı karşısında. "Devam et, dokun tabloya!" Xander, Xena gibi kararsızlıkla parmağını uzattı ve dokunduğu sahiden de düz duvardı. "Daha önce bir başkasının yanından daha geçtik. Güneydeki kabul salonunu, minderin üzerinde uyuyan köpeğin olduğu kütüphaneden ayıran mermer sütunları gördünüz mü?"

"Güney kabul odasının hangisi olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti Xena, "ama köpeği gördüm!"

"Aslında gördüğün şey köpeğin başarılı bir tablosuydu. Bu tablolar *trompe l'œil** olarak adlandırılır," –Bayan Jenny bunu "trump loy" olarak telaffuz etti– "ki bu kelime Fransızcada 'gözü aldat' anlamına gelir. On yedinci ve on sekizinci yüzyılda bunlar çok popülerdi. Ve işte Alice'in çalışma odası."

Bayan Jenny bir kapı daha açtığında, Alice nihayet oradaydı. Önünde, Xena'nın eline almak için yanıp tutuşacağı kadar gösterişli bir bilgisayarla, koyu renk ahşaptan yapılma bir çalışma masasında oturuyordu. Pencerenin yanında bir piyano duruyordu ve raflar kitaplarla doluydu. Odanın öteki ucu, konforlu görünen televizyon koltukları, bir ekran ve güçlü görünen bir ses sistemiyle sinema salonu gibi düzenlenmişti.

Burada yaşayan birini hayal etmek güçtü, tam anlamıyla kendisine ait bu odayla, sadece çılgıncasına mutlu olabilecek birini. Ama Alice gözlerini, önünde açık duran kitaptan kaldırdığında gözlerinin kenarlarındaki çizgiler, burnunun ucu gibi kırmızıydı.

"Teşekkür ederim, Bayan Jenny," dedi.

Bayan Jenny elini Alice'in alnına götürdü. "Hâlâ ateşin yok. Kendini iyi hissettiğine emin misin?"

"İyiyim." Alice gülümsemek için çaba harcadığı belliydi.

Bayan Jenny ikna olmuşa benzemiyordu ama, "Sen öyle

* *Barok mimarisinin karakteristik öğelerinden biri olup, resimlerde iki boyutlu görüntüye, algı yanıltmasıyla üçüncü boyut katan, göz yanılgısı. (ç.n.)*

diyorsan," dedi. "Bir şey istersen beni ara."

"Ararım." Alice kapının kapanışını izledi.

Xena ve Xander, Alice'i sorunun ne olduğunu sorabilecek kadar iyi tanımıyordu, fakat öte yandan Alice onlardan yardım istemişti, bu yüzden ikisi de odanın ortasında öylece kalakalmışlardı.

Fazla beklemeleri gerekmiyordu. Bayan Jenny'nin ayak sesleri uzaklaşır uzaklaşmaz, "Kötü bir şey oldu," dedi Alice. "O mektuplar –hani size bahsettiklerim– gitmişler!"

"Gitmişler mi?" Xena şaşkınlığını saklayamadı. "Yani kayıp mı oldular demek istiyorsun?"

Alice kafasını salladı ve burnunu geniş, dantelli bir mendile sümkürdü. "Mesele bundan daha karmaşık. Bu sabah, kahvaltıda, onları teyzeme gösterdim ve ona bu mektupları sordum."

"Bir saniye," dedi Xena ve okul çantasından telli bir defterle kalem çıkardı. "Orada başka kim vardı?"

"Bayan Jenny ve Gemma. Korumam, Jasper, aşçı ve Frieda. O hâlâ eğitimde olan yeni hizmetçi bu yüzden de her şeyi doğru yapmayı öğrenene kadar sadece kahvaltıda servis yapıyor."

Xena, *Bayan Jenny, Gemma, Jasper, aşçı, hizmetçi (Frieda)* diye aceleyle not alırken, "Yemekleri servis etmenin nesi karmaşık olabilir ki?" diye sesli düşündü Xander merak içinde.

Alice, iki kardeş içeri girdiğinden beri ilk defa gülümsedi. "Sen Borogovia'yı bilmezsin! Her şey geleneklere bağlıdır. Son derece karmaşıktır. Salatanı belirli bir çatalla

yemek zorundasın ve sadece benim kullanabileceğim bazı tabaklarla bardaklar var. İşte böyle şeyler. Ben de bu yüzden burada Gemma ile yemeyi tercih ediyorum. Ama teyzem Penelope beni akşam yemeğini onunla yemeye zorluyor, tabii bazen başka öğünleri de; böylece Borogovia'ya geri döndüğümde nasıl davranacağımı biliyor olacağım."

Xena ve Xander, onun "kraliçe olduğumda" demediğini fark ettiler. *Çok az tanıdığı insanlarla on üç yaşında bir ülkeyi yönetmek hakkında konuşması bir yana, bu fikir başlı başına tuhaf olmalı*, diye düşündü Xena.

"Peki, bu duruma teyzen ne diyor?" diye sordu Xena, kalemi hâlâ kâğıdın üzerindeydi.

"Tüm mektupları okudu," dedi Alice. "Biraz uzun sürdü ve biraz garipti de, çünkü ondan önce masadan hiç kimse kalkmaz ve o sırada Gemma rugby antrenmanına gitmek zorundaydı. Penelope Teyze mektupları okumayı bitirdiğinde onları katlayıp cebine koydu. Yanaklarının al al olduğunu ve ellerinin titrediğini fark ettim. Mektupların saçmalık olduğunu, onlar hakkında konuşmaya bir son vermem gerektiğini söyledi. Sonra ben..." Sertçe yutkundu.

"Evet?" diye sordu Xena. "Sonra sen?"

"Sonra ona, mektupları bana geri vermesini söyledim." Alice kendi cesareti karşısında şaşkınlığa kapılmış gibiydi. "Onların büyük-büyük-büyük-büyükannem tarafından yazıldığı ve onları geri istediğimi söyledim."

"Sonra teyzen ne yaptı?" diye sordu Xander.

"Gemma'nın antrenmanı için masadan kalkmasına mü-

saade ettikten sonra mektupları bana verdi. İsteksizce verdiğini söyleyebilirim."

"Eğer mektuplar, onun da dediği gibi saçmalıktan ibaretse, onları alıkoymak için gerçekten hiçbir bahanesi yok," dedi Xena. "Bu yüzden de sana vermek zorundaydı yoksa onlar hakkında yalan söylüyor gibi görünürdü."

"Ben de böyle düşündüm," dedi Alice. "Ne var ki masadan kalkmadım ve Bayan Jenny, Rathonia meselesiyle ilgili bir şeyler söyledi. Bence konuyu değiştirmeye çalışıyordu."

"Rathonian meselesi de nedir?" diye tekrarlardı Xander.

Alice içini çekti. "Borogovia'da yaşanan mesele tümüyle bu. Komşu ülke, Rathonia, çok daha büyüktür ve Borogovia'nın yönetimini ele geçirmeye çalışıyorlar. İki ülkenin eskiden tek bir krallık olduğunu ve yeniden birleşmesi gerektiğini söylüyorlar. Pek çok Borogovialı buna katılıyor ama diğer insanlar, eskiden tek bir krallık olmalarının tek nedeninin ta ortaçağda Rathonia'nın Borogovia istilası olduğunu, üstelik bugüne dek ülkenin beş yüz yıldır bağımsız olduğunu ve o şekilde kalması gerektiğini söylüyorlar."

Xena, daha fazla bilgi vermesi için Alice'i teşvik etti. "Sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey. Teyzem, Bayan Jenny ve beni yanından kovdu; ben de ödevimi yapmak için buraya geldim. Mektupları tam buraya bıraktım, bilgisayarımın yanına; ki mektuplarda anlamını bilmediğim bazı kelimelere internetten bakabileyim."

Ödev mi? diye düşündü Xander. *Bahar tatilinin ilk gününde mi?*

"Sonra Gemma ile bahçeye çıktık ve bazı rugby egzersizlerinde ona yardım ettim. Yaklaşık bir saat sonra içeri girip mektuplara baktım. Ama yerlerinde değillerdi!" Alice bir an dudağını ısırdı ve sonra anlatmaya devam etti. "Penelope Teyze'ye sordum ve o mektuplar hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi. Her yere baktım. Bayan Jenny, Gemma, Jasper ve Frieda bile aynı şeyi söyledi, hiçbiri mektupları görmemişti. Mektupları bulamadım. Ona bir daha sorunca, Penelope Teyze sinirlendi ve mektupların derslere vermem gereken dikkatimi dağıttığını, beni derslerimden uzaklaştırdığını söyledi; bu yüzden iyi ki de kaybolmuşlar, dedi... Ama o mektuplar *önemliydi* çünkü onları büyük-büyük-büyük-büyükannem yazdı. Keşke hâlâ bende olsalardı," diye bitirdi sözlerini.

"Borogovia dilini okuyabiliyor musun?" Xander etkilenmişti. Fransızca en çok zorlandığı dersti. Sözlükteki tüm kelimeleri ezberleyebiliyordu ama mesele onları doğru şekilde bir araya getirmeye gelince bu imkânsız görünüyordu.

"LUO öğrenmek zorunda olduklarım dışında bir de geleneksel Borogovia eğitim sistemi gördüm. Şansa bak ki fen bilgisi ve matematik aşağı yukarı aynı, ancak öğrenmem gereken bir sürü eski şiir var, ayrıca Borogovia ve Rathonia tarihi."

"Vay canına, ödevlerine daha cumartesi sabahından başlaman boşuna değil!" diye haykırdı Xena, onun için üzülerek. "Tonlarca ödevin olmalı!"

Alice, gözlerini devirerek bunu onayladı. "Tüm bu ders-

lerden başımı kaldıramadığımdan, mektupları gerçekten okuyamadım bile. Borogovia dili biraz değişti –elyazısı bile farklı– ve resmi üslubu da bilmiyorum. Taç giyme töreni hazırlıklarımda öğretmeye başladılar ama dil zor. Mektuplardan tek anladığım; Kraliçe Charlotte'un bir şeyden, bebekle ilgili bir şeyden endişeleniyor oluşu. Sherlock Holmes," –Xena ve Xander bakıştılar– "kraliçeye onu üzen bazı sorular sormuş. Fakat kraliçe bu soruların ne olduğunu hiç yazmamış. Sonra Holmes büyüteciyle bebeğin her yerine bakmış."

"İşte bu tuhaf!" dedi Xander. "Büyüteçle ne görebilir ki?"

"Doğum lekesi mi?" dedi.

"Ama eğer bir doğum lekesini görmek için büyütece ihtiyacın varsa, kimse bebeğin bu doğum lekesine sahip olduğunu bilmiyordur, tabii eğer önceden ona kimse bir büyüteçle bakmadıysa ve kaçırılmadan önce bunu fark etmediyse ki bu da pek muhtemel değil," dedi Xander.

"Bir şey daha var," Alice'in sesi onları kendilerini kaptırdıkları tahminlerden uzaklaştırdı.

"Nedir o?" diye sordu Xena.

"O –Kraliçe Charlotte– az buçuk anladığım bir şey daha yazmış ama ne anlama geldiğini çıkaramadım. Bay Holmes'tan bahsettiği mektupta, onun evden ayrılmadan hemen önce, 'Bazı şeyler nadiren olduğu gibi görünür,' demiş ve sonra dadı Bayan Mimsy'ye çiçek diye seslenmiş. Çiçeğin Borogovia dilindeki karşılığının ne olduğunu anlamadım, bu yüzden de sözlükten bakmam gerekti. Düğünçiçeğiydi. Ona

neden düğünçiçeği desin ki?"

"Belki de yanlış okudun," diye fikir belirtti.

"Yanlış okumuş olabilirim," diye kabul etti. "Ama problem şu ki mektuplar artık elimde değil, bu nedenle kelimeyi tekrar kontrol edemem. İşte bu yüzden sizin yardımınıza ihtiyacım var. Penelope Teyze çok tuhaf davrandı. Mektupları o almış ya da birine almasını söylemiş olabilir. Mektupları bulmama yardım eder misiniz?"

"Bayan Alice?" Kalın bir ses onları yerlerinden zıplattı. Alice'in koruması Jasper kapı aralığında dikiliyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Xena, korumanın yüzünü inceledi ama insanların yüz ifadesini ve beden dilini okuma yeteneğiyle bile, Kraliçe Charlotte'un yazdığı mektuplar hakkında konuşurlarken Jasper'ın onlara kulak misafiri olup olmadığını anlayamadı. Gerçekten de o mektupları birisi almış gibi görünmeye başlıyordu. Kahvaltıda mektuplar hakkında konuşulurken Jasper da oradaydı ve bu durum, onu da şüphelilerden biri yapıyordu. Bu nedenle, Xena ile Xander'ın mektuplar hakkında inceleme yaptıklarını öğrenmesi uygun olmazdı.

Jasper, onları korkuttuğunu fark etmemişe benziyordu. "Bayan Penelope, sizin ve misafirlerinizin çay servisini yemek odası yerine burada mı almak istediğinizi öğrenmek istiyor. Şu an bir ziyaretçisiyle meşgul ve eğer başının boşalmasını beklemeyi tercih etmezseniz kendisiyle çay içmekten muaf tutulabileceğinizi söylüyor."

"Evet, lütfen burada alalım servisi." Alice pancar gibi kızardı. Misafirlerine, "Ne alırdınız?" diye sorarken sesi titriyordu.

"Ne var?" diye sordu Xander.

"Ne istersen," dedi Alice.

Prenses olmak ve ne istersen onu emredebilmek güzel olmalı, diye düşündü Xander. "Çörek alabilir miyiz?" diye sordu, üstüne bolca tereyağı sürülmüş, yumuşak, tatlımsı hamur beklentisiyle daha şimdiden ağzı sulanıyordu.

"Elbette. Ya sen Xena?"

"Çörek bana da uyar."

Alice, Jasper'a kafasını salladı, o da hafifçe başını eğdi ve çıktı.

"Onu nasıl oldu da duymadık?" diye sordu Xena. Kulakları çok keskindi ve normalde biri yaklaştığında bunu hissederdi.

"Yumuşak tabanlı ayakkabılar giyiyor," diye açıkladı Alice. "Üstelik, sessiz olmak konusunda iyi eğitilmiş. Bana zarar vermeyi planlayan birine gizlice sokulmak zorunda kalabilir."

Xander, "Sence bir şey duydu mu?" diye sordu.

"Umarım duymamıştır," dedi Alice. "Aslında pek bir şey söylemedik, yoksa söyledik mi? Size sadece ne okuduysam onu anlattım. Eğer mektupları Borogovia dilini okuyabilen biri aldıysa, zaten söylediğim her şeyi öğrenir, öyle değil mi?"

Öyle endişeli görünüyordu ki Xena onu rahatlatmak için bir an bile beklemedi. Ne var ki Xena artık korumanın, kendisi ve Xander'ın, orada sadece Alice'in eleme videosunu kaydetmek için değil, onunla gizemli mektuplar hakkında

konuşmak için de bulunduğunu biliyor olmasına endişelenmeden edemedi.

"Evde başka kim eski Borogovia dilinden anlıyor?" diye sordu Xander.

Alice, "Emin değilim," dedi. "Bayan Jenny anlıyor olmalı. Modern Borogovia dilini bilen ve sözlüğü olan herkes, yeterince zamanı varsa ne yazdığını anlayabilir. Bu da neredeyse evdeki herkes anlamına gelir!"

"Jasper da dahil mi?" diye sordu Xena.

Alice başını salladı. "Ve eğer o mektuplarda teyzeme anlatmaya değer bir şey olduğunu düşünürse, bunu yapar. Teyzemin söylediği *her şeyi* yapıyor ve nedenini sorgulamıyor bile. Sırf teyzem de öyle düşünüyor diye, o da Rathonia'nın Borogovia'nın yönetimini ele geçirmesinden yana."

Xander, "Teyzen neden Rathonia'nın yönetimi ele geçirmesini istiyor?" diye sordu.

"Teyzem, Rathonia'nın, Borogovia'ya ve kraliyet ailesine refah getireceğini düşünüyor, bu da o ve ben oluyorum. Ama Gemma bana, o ve annesinin bağımsız kalmamız gerektiğini düşündüklerini söyledi. Borogovia, on altıncı yüzyılda Rathonia'dan ayrılmak için çok zorlu bir mücadele verdi ve Gemma, eğer yönetimi ele geçirmelerine izin verirsek bunun, bağımsızlık için savaşan tüm o vatansever askerlere bir ihanet olacağını söylüyor."

"Bayan Jenny'nin böyle bir şey söylemesi ne kadar cesurca," dedi Xena. "Teyzenle karşıt görüşte olduğu için kovulmaktan korkmuyor mu?"

"Ah, Penelope Teyzem bunu asla yapamaz!" Alice'in sesinden, sarsıldığı anlaşılıyordu. "Bayan Jenny'nin ailesindeki kadınlar, yüz yıldan fazla zamandır Borogovia kraliyet ailesinin dadılığını yapıyor. Bayan Mimsy emekli olacağı için Kraliçe Stella'nın çocukları ve torunlarıyla ilgilenmesi için taşradan yeğenini getirdi. O, Bayan Jenny'nin büyük büyükannesiydi. Borogovia'da her şey geleneklere göre yerine getirilir. Teyzem, Bayan Jenny'yi kovarsa insanlar buna sessiz kalmazlar. Ama teyzem, Bayan Jenny ve Gemma'ya benimle Rathonia meselesi hakkında konuşmaya son vermelerini söyledi."

Xena, "Sen bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Alice omuz silkti. "Bu mesele hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sanırım teyzemle aynı fikirdeyim. Kraliçe olmakla ilgili beni en çok korkutan da bu. Törenin hemen ardından taç giyme konuşmamı yaparken öyle ya da böyle görüşümü belirtmem gerekecek."

Alice'i önemli kararlar verirken hayal etmek zordu ama bu konuşma devam ederse, eleme videosunu çekemeyeceklerdi. Xena saate baktı. "Başlasak iyi olur. Teyzen ne yaptığımızı merak edecek."

Xander kamera ve mikrofonu çoktan hazırlamıştı. "Ne söyleyeceksin?"

"Karar vermedim," dedi Alice.

Xander, liste başı olmuş şarkılardan bazılarının adlarını hızlıca söyledi ama Alice başını art arda iki yana salladı. "O şarkıları sevmediğimden filan değil," diye açıkladı. "Ben o şarkıları bilmiyorum ki."

Xena, "Pekâlâ, hangi müzikten anlarsın?" diye sordu.

"Çoğunlukla Borogovia halk şarkılarından." Xena ile Xander bakıştılar. Özellikle de yabancı bir dilde, halk türküleri söyleyen bir yarışmacı hatırlamıyorlardı. Pop şarkılarıyla Alice'in şansı daha çok olurdu.

"Ve bazı müzikallerin şarkılarından," diye ekledi Alice.

Xander, "Pekâlâ, hadi onlardan birini deneyelim," dedi.

Alice, masanın etrafından dolandı. Onu sadece okul üniformasıyla görmüşlerdi ve bir cumartesi günü, ödevlerini yaparken, pahalı duran bir elbise, parlak ayakkabılar giyip hoş bir kolye takmasına şaşırdılar. Bir elini piyanonun üzerine koyup şarkı söylemeye hazırlandı, Alice'deki değişim bir kez daha çarpıcıydı. Omuzlarını geriye atınca sanki daha uzun göründü. Yüzü parladı ve dudakları kendinden emin bir tebessümle aralandı.

Alice, Xena ve Xander'a hayal meyal tanıdık gelen bir şarkıya başladı. Şarkıyı bitirdi ve Xander kamerayı kapatana kadar, iki kardeş Alice'i çılgınca alkışlamamak için kendilerini zor tuttular.

"Bu *harikaydı*!" dedi Xena.

Alice'in yüzü yine al al oldu, bu defa keyiften kendini puf koltuklardan birine attı. "Öyle mi düşünüyorsun? Bu şarkı benim en sevdiğim müzikallerin birinden, *Annie Get Your Gun*'* dan."

Kapı yine açıldı ama içeri Jasper yerine, uzun boylu bir kadın girdi. Dudaklarının ve gözlerinin etrafını saran çizgileri ortaya çıkaran sert bakışları olmasaydı hoş bir kadın olabilirdi.

* *Zafer Mükafatı. (e.n.)*

Üzerinde uzun bir elbise vardı ve yüksek topuklu giymişti; saçları ve tırnakları pırıl pırıldı. Rahat hafta sonu giysileri içinde, Xena bir an kendini pasaklı hissetti.

Alice yerinden zıpladı ve elbisesini düzeltti. Kararsızca ayakta dikilirken, birkaç dakika önce gösterdiği tüm özgüvenini yitirdi. "Penelope Teyze," dedi. "Arkadaşlarım, Xena ve Xander'la tanışmanı isterim."

"Xander mı? Nasıl bir isim o öyle?"

"Alexander'ın kısaltılmış hali," dedi Xander.

Alice'in teyzesi ya onu duymadı ya da ne söylediği umurunda değildi. Xena'ya döndü ve; "Siz o dedektifin akrabası olan çocuklar mısınız?" diye sordu. "O dedektif'i öyle bir söyledi ki sanki başkasının "o hırsız" ya da "o dolandırıcı" demesi gibiydi, hem Xena hem de Xander bu duruma içerledi. Xander'ın arkasından duran Xena, sinirlerine hâkim olmasını hatırlatmak için kardeşinin omzuna hafifçe dokundu, sonra da, "Evet, hanımefendi. Sherlock Holmes bizim büyük-büyük-büyük-büyükbabamızdır," dedi.

"Demek öyle!" dedi Penelope Teyze. "O kadar da büyük değil!"

"Hayır, büyük anlamında değil," dedi Xander. "O, babamızın babasının..."

"Demek istediğim," dedi kadın, sanki kafası pek çalışmayan biriyle konuşuyormuş gibi, "onun, herkesin sandığı kadar büyük bir dedektif olmaması. En azından bazı insanlar hâlâ öyle olduğunu düşündüğü için."

"O büyük bir dedektifti zaten!" Bu defa frenlenmeye ihti-

yacı olan Xena'ydı. "Sırf çözemediği o vaka yüzünden..." Az kalsın pat diye *Prenses Stella'nın kaçırılması olayını çözemediği için* diyecekti ki bunun yerine sözlerini zayıf ve etkileyici olmayan bir tonda bitirdi, "Tüm vakalarını çözüme ulaştıramıyordu, çünkü bazen kraliçe ya da hükümet başkanı tarafından daha önemli bir görev için çağırılıyordu. *Onlar* Holmes'a güveniyorlardı."

Alice'in teyzesi sanki Xena'yı duymamış gibi, "Çok tuhaf bir adamdı," diye sürdürdü sözlerini. "Yabancıların çoğu öyledir. Borogovia âdetleri çok eski yıllara dayanır. Yabancılar bunları asla öğrenemez ve komşumuz Rathonia ile birleşmememizin bizim için neden bu kadar önemli olduğunu da asla anlayamazlar. Çocuklar, artık sizin gitme zamanınız geldi. Majestelerinin yapacak çok işi var."

Xander, kadına arkasını döndü ve kamerasını topladı. Xena, kardeşinin öfkeden patlamak üzere olduğunu gördü, bunu gizlemek için misafirperverliği adına Alice'e teşekkür etti. Alice ne zaman isterlerse gelebileceklerine dair bir şeyler geveledi ve sonra onları dışarı çıkarmak için odaya Jasper girdi. Xena defterini okul çantasına tıkıştırdı ve Jasper'ı takip etti.

Bu defa şaşırtıcı tabloları ya da güzel odaları fark etmediler. Jasper onları hızla koridorlardan, odalardan geçirdi ve kendilerini arkalarından şangırtıyla kapanan giriş kapısının önünde buluverdiler.

"Pekâlâ! *Buna* inanabiliyor musun?" Xena sinirden titriyordu.

Xander, "Üstüne üstlük, daha çörek bile yememiştik!" dedi.

ALTINCI BÖLÜM

Alice'in malikânesinden kendi evlerine metroyla dönerken sinirleri hâlâ tepesinde olan Xena'yla Xander'ın ağzını bıçak açmadı. Xander yerinde duramayacak kadar sinirliydi. Yol boyunca bir tutamağa tutunarak ayakta gitti ve Sherlock Holmes'u aşağılamaya bir son vermesi için Alice'in teyzesine iğneleyici laflar edebildiğini ama bunun, başını belaya sokacak saygısızca bir davranış olmadığını düşledi. Alice'in ne kadar üzgün göründüğü, bir an bile Xena'nın gözlerinin önünden gitmiyordu. Alice'in teyzesinin ona vurduğunu sanmıyordu; o kötü kadının, bir gün kraliçe olacak birine el kaldırmaya kesinlikle cüret edemeyeceğini düşünüyordu. Ne var ki kraliyet ailesinin malikânesine, her ne kadar güzellikler ve harikalarla dolu olsa da soğuk bir hava hâkimdi. Raylarda gıcırdaya gıcırdaya ilerleyen metrodan inip Londra'da geçirdikleri ayların ardından eskidiğini belli eden mobilyalarla tıka basa dolu, küçük ama sıcak ve konforlu apartmanlarına girdiklerinde Xena, Alice için üzüldü.

Xander, bilgisayara el koydu ve Alice'in eleme videosunu kaydetti. Kayıt, *İngiltere'nin Yetenekleri* kuralları dahilindeki otuz saniye kısıtlamasının tam sınırındaydı, bu yüzden Xander videonun başlangıç ve kapanış kısmını kesti. Özellikle etkileyici göründüğü kısımlarda sanki birkaç defa Alice'in yüzüne yakınlaşılmış gibi kayıt üzerinde oynadı ve ardından görüntüyü müziğin ritmiyle sallanan vücuduna çevirdi.

"Xena!" diye seslendi. "Gel de şuna bir bak!

Ablasının, yatak odasından, "Kahretsin!" diye bağırdığını duydu. Elinde bir okul çantasıyla odasından çıktı. "Bak ne yapmışım! O evden, o korkunç kadına bağırmadan çıkmak için öyle bir acele ettim ki yanlış okul çantasını kapmışım. Şimdi Alice'inki bende ve benimki de onda olmalı."

"Yarın oraya gidip çantaları değiştirmek zorundasın. Annemin yeni test ettiği cep telefonu da çantanda kaldı, değil mi?"

"Of, of kahretsin!" Xena telefonu unutmuştu.

"Ve az önce neyi fark ettim biliyor musun? Alice'in teyzesi bize neden Sherlock Holmes'tan ve Rahthonia ile ilgili tüm o meselelerden bahsetti? Bizimle konuştuğu şeylerle hiçbir alakası yoktu. Sence bizi gizlice gözetlemiş, Alice'le Rathonia ve şu kaçırılan bebek hakkında konuşurken dinlemiş olabilir mi? Ya da belki de Jasper denen şu adam bizi gizlice dinlemiş ve ona anlatmıştır. O konuyu birdenbire açması tuhafıma gitti."

Xena bunu kafasında tarttı. "Belki. Umarım Jasper, Ali-

ce'in mektupları teyzesinin çalmış olabileceğini düşündüğünü söylememiştir." Xena insanların kendisini gizlice dinlemesinden nefret ederdi.

"Cep telefonumu arayacağım ve bakalım Alice mi açacak, böylelikle doğru okul çantasını alabiliriz," dedi. "Telefonunu verebilir misin?"

Xena'nın telefonu tam sesli mesaj servisi çıkana kadar çaldı ama en sonunda Alice telefonu açtı.

"Merhaba, Xander mı?" Sesi çekingen çıkıyordu.

"Ben Xena. Kardeşimin telefonundan arıyorum. Sanırım kendiminki yerine yanlışlıkla senin okul çantanı aldım."

Xena'nın kulağına hışırdayan kâğıt sesi geldi ve Alice, "Evet, bu benimki değil," dedi. "Bay Frank –Bayan Jenny'nin eşi olur kendisi– pazartesiye kadar şehir dışına çıkmak için hazırlanmakla meşgul, ama çantayı sana sonra getirir. Bu senin için uygun mu?"

"Çantam ödevlerim için lazım ama telefon annemin test ettiği bir şey. Deneme amaçlı olanlardan ve annemin çalıştığı şirket, birisi onların yeni ürününü çalıp kopyalar diye son derece paranoyak davranıyor. Yarın gelip alabilir miyim?"

"Ah, evet!" Alice'in sesi, Xena'nın yapacağı bir başka ziyaretten ötürü o kadar mutlu çıktı ki Xena onun ne kadar yalnız olduğunu anlamadığı ve telefon bahanesi olmadan ona uğramayı teklif etmediği için kendisini suçlu hissetti. "Ve Xena..." Alice bir an tereddüt etti, sonra konuşmaya devam etti. "Kısa bir süre için telefonunu kullanmamda bir sakınca var mı?"

"Tabii ki de hayır, sınırsız mesaj hakkı var, hiç durma anlayacağın. Yarın kaç gibi uğrayayım?"

"Ne zaman istersen." Sesini alçalttı. "Zaten sana bir şey söylemem lazımdı ve okul başlayana kadar beklemek zorunda kalmayı da istemiyordum."

"Ne söyleyeceksen şimdi söyleyebilir misin?"

Xander, ablasının sesindeki bir şeyden alarma geçerek kafasını kaldırıp baktı.

Alice yine tereddüt ettikten sonra anlatmaya başladı, "Pekâlâ. Teyzem burada ne işiniz olduğunu sordu ve ben de ona eleme videosundan bahsettim ve *gerçekten* deliye döndü. Onun arkasından iş çevirdiğimi ve benim konumumdaki birinin bir sürü insanın önünde sahneye çıkıp kendini maskara edemeyeceğini söyledi." Xena, Alice'in gözyaşlarını zor tuttuğunu duydu. "*İngiltere'nin Yetenekleri* jürileri beni canlı performansa çağırsalar bile gitmeme izin vermeyeceğini söyledi."

"Ah, vay canına, Alice." Xena ne diyeceğini bilemedi. "Başını belaya soktuğumuz için çok ama çok üzgünüm."

"Bu sizin suçunuz değil. Sen ve Xander'ın bana yardım etmesi çok büyük bir incelikti." Alice derin bir nefes aldı. "Daha sonra, ona bakmaya gittim. Her zaman onu en başta yanlış anladığımı söylese de bazen fikrini değiştirir. Haksız olduğunu asla kabul etmez. Küçük salondaydı, mavi duvar kâğıtları olan odayı biliyor musun?"

Xena orada, o kadar çok oda görmüştü ki hangisi hangi odaydı hatırlamıyordu ama devam etmesi için Alice'i cesa-

retlendirmek adına evet dedi.

"Birisiyle konuşuyordu. Prenses Stella ilgili bir şey söylediğini duyduğumda kapıyı tıklatmak üzereydim."

Xena donup kaldı. *Prenses Stella mı? Şu kaçırılan bebek mi?* diye geçirdi aklından. "Ne dedi?"

"O kısmı duymadım. Ama sonra dedi ki, 'Eğer insanlar gerçeği bilseydi, her şey çok farklı olurdu. Kimsenin bunu ortaya çıkarmayacağından emin olmalıyız.'"

Xander masanın etrafından dolandı. Konuşulanları duyabilmek için el hareketleriyle Xena'ya telefonu kulağından uzak tutmasını söyledi ama artık çok geçti. "Biri geliyor!" demesiyle Alice'in sesi fısıltıya dönüştü ve sonra hat birden kesildi.

Xena telefonu yavaşça kapatıp Xander'a verdi. "Nedir mesele?" diye sordu ve Xena açıkladı.

"Yarın seninle gelmek istiyorum," dedi. "Araştırmamız gereken bir şeyler dönüyor." Xena başını salladı, cevap veremeyecek kadar endişeliydi.

Akşam yemeğinde sessizdiler. Anne ve babaları televizyonda eski bir filmi beraber izlemeyi teklif edince, pek de heveslenmeden, "Tamam," dediler. Babaları mısır patlattı ve hepsi koltuğa doluştu. Film beklediklerinden daha komik çıktı ve bir süreliğine Prenses Stella'yı, Borogovia'yı ve Alice'in itici teyzesini unuttular.

Film bittiğinde, babaları televizyonu kapatmak için uzaktan kumandaya uzandı ama anneleri, "Hadi, haberlerin başını izleyelim," dedi. "Çocukların hemen yatağa gitmele-

rine gerek yok, bir haftalığına tatildeler."

Bay Holmes, "Bazı insanlar çok şanslı oluyor," diyerek mırıldanıyormuş gibi yaptı.

Haber spikeri ekrana çıktı ve toplu taşımadaki grevin o öğleden sonra, Xena ve Xander, Alicelerden döndükten hemen sonra başladığı söyledi.

"Vay be!" dedi Xena. "Ya orada sıkışıp kalsaydık? Peki ama yarın malikâneye nasıl gideceğiz?"

"Ben sizi öğleden sonra götürürüm," diye öneride bulundu babaları. "Sabah zindeyken bazı işleri halletmek istiyorum."

Xena, yarın öğleden sonraya kadar nasıl dayanacaklarını kafasında canlandıramadı. Alice için endişelenmemek elinde değildi.

"Anne?" Xander kocaman, mavi gözlerini annesine çevirdi. Xander cazibesini kullandığında bazen annelerinin bile pes ettiği olurdu.

Bayan Holmes, "Üzgünüm," dedi. "Şehrin öteki ucunda arkadaşlarımla pazar kahvaltısı programım var. Öğleden sonraya kadar dönmem. Babanız en iyi seçenek gibi görünüyor."

Sanki yıldırım apartmanlarına düşüyormuş gibi duyulan gök gürültüsü yüzünden, gece ikisi de birden fazla kez uyanmasına rağmen, ertesi sabah erkenden kalktılar. Babaları kahvesini tazelemek için mutfağa girdiğinde hâlâ şakır şakır yağmur yağıyordu. "Ara vermen için iyi bir zamanlama mı?"

diye sordu Xander.

Bay Holmes radyoyu açtı ve kafasını iki yana salladı. "Üzgünüm, oğlum. Şu an işime çok iyi konsantre olmuş durumdayım."

Xena sertçe, "Sus!" dediğinde, Xander babasına yalvarmak üzereydi. Radyodaki spikerin ne anlattığını fark ettiğinde Xander, Xena'ya kendisine patronluk taslayamayacağını söylemek için ağzını açmıştı. "Borogovia Prensesi Alice, Londra'daki malikânesinde kayboldu. Ön inceleme raporları, belki de yaklaşan taç giyme töreninin baskısından bunaldığı için prensesin kaçtığı üzerinde duruyor. Polisler malikânede prensesin ortadan kaybolması hakkında incelemeler yapıyor.

"Yarınki hava durumu..." Ama çocuklar artık radyoyu duymuyorlardı. Birbirlerine döndüler ve tek kelime etmeden bakakaldılar.

En sonunda sessizliği Xander bozdu. "Alice *kayıp mı?*"

YEDİNCİ BÖLÜM

Bay Holmes, Alice'in okul çantasının Xena'da olduğunu duyar duymaz, "İşimi sonra bitiririm," dedi. "Çantayı malikâneye götürmemiz gerekiyor. Polisler içinde işe yarayacak bir şey bulabilecekler mi diye baksınlar." Arabaya binince radyoyu açtı ve haber kanalını çevirdi. Yağmur yeniden yağmaya başladığında, sileceklerin *tırrt tırrt* sesini bastırmak için radyonun sesini açmak zorunda kaldı.

Xena, Alice'in okul çantasını karıştırırken tuhaf bir şey fark etmemişti, zaten o sırada herhangi bir ipucuda aramıyordu. Malikâneye giderlerken Xena ve Xander arka koltuğa oturdular, ders kitaplarını, defterleri, kalemleri ve herkesin okula götürdüğü sıradan şeyleri Alice'in çantasından tek tek çıkardılar. Kitapların sayfalarını çevirdiler ama arasından hiçbir şey çıkmadı.

"Bu nedir?" Xander, çantadan ciltli bir defter çıkardı. Xena defteri kardeşinin elinden almaya çalıştı ama Xander ablasının eliyle ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Hayır! Ben buldum."

"Nedir o?"

"Bir ajanda." Xander sayfalarını çevirdi.

"Kişisel bir şeye benziyor," dedi. "Belki de okumamalısın."

"Polis bakacak ama," dedi Xander gayet mantıklı bir şekilde, "ve onlar Alice'i *tanımıyorlar* bile."

"Pekâlâ, acele et o zaman. Malikâneye varmak üzereyiz."

Xander bir önceki haftayı açtı. Pazarteside Alice'in düzgün elyazısıyla "Okuldan sonra eleme" notu, sonra da bazı okul ödevlerine dair notlar vardı. Çarşamba gününde ise "G'nin doğum günü!!!" yazıyordu. Bir sonraki cumartesi günündeki "doğum günüm" notu çok daha küçük harflerle yazılıydı ve notta bir tek ünlem işareti dahi yoktu.

Xander, "G de kim?" diye sordu.

"Bayan Jenny'nin kızı Gemma olmalı," dedi Xena. "Onlar gerçekten iyi arkadaşlar, unuttun mu?"

"İşte geldik," dedi babaları arabanın ön koltuğundan. "Şuna bakmalısınız!"

Alice'in eşyalarını okul çantasına geri doldururlarken bir an kafalarını kaldırdılar. "Vay canına!" dedi Xander.

Malikânenin araba yolunun önündeki kaldırım, gazeteci ve fotomuhabirle doluydu; üniformalı polisler de onları zapt etmeye çalışıyorlardı. Kaldırımın kenarında tek bir santimlik bile boş yer yoktu. "Sanırım ikiniz de şemsiye getirmediniz, değil mi?" diye sordu babaları. Xena ve Xander kafalarını iki yana salladılar ve Bay Holmes içini çekti. "Burada inin

ve polislere elinizde ne olduğunu söyleyin. Park edecek bir yer bulup hemen dönerim."

Xena, bir şekilde kalabalığı yarmayı başardı. Birbirine sıkıca kenetlenmiş iki bedenin arasından fırladı ve az kalsın bir polisin ayaklarının dibine düşüyordu.

Polis, Xena'yı kolundan yakaladı. "Dikkatli ol!" diye uyardı. "Burada olmaman gerekir," diye ekledi. "Göreceğin bir şey yok, sadece bize ayakbağı olursun."

"Ama elimde bir ipucu var!" Xena okul çantasını havaya kaldırdı. "Bu çanta Alice'e ait!"

"Bizi burada daha ne kadar oturtacaklar?" diye sordu Xander. O ve Xena, babaları polislerle konuşurken küçük bir odada bekliyorlardı; bu malikânedeki herhangi bir odaya küçük denebilirse, bu defaki neredeyse kendi apartman daireleri kadar büyüktü. "Hem çantayı niye babama soruyorlar ki? Onun hiçbir şeyden haberi yok. Sormaları gereken kişi bizleriz!"

Xena içini çekti. "İşte büyükler böyledir. Çocukların hiçbir şey bilmediğini sanırlar."

Kapı açılınca çocuklar başlarını kapıya çevirdiler, ancak kapıdaki ne polisti ne de babaları. İçeri giren Xena'nın yaşlarında bir kızdı. Koyu renk, dalgalı saçları vardı; kalkık ve küçük burunluydu ve çilliydi. Bir Xena'ya bir Xander'a baktı. "Siz Xena ve Xander Holmes musunuz?" İkisi de kafasını salladı. "Ben Gemma. Annem, Bayan Jenny'yle dün

tanıştınız. Beni buraya size arkadaşlık etmem için gönderdi."

Xena, "Alice'e ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Gemma'nın açık kahverengi gözlerine gölge düştü. "Hiç kimse bilmiyor. O, kayboldu işte."

"Alice'in gittiği ilk ne zaman fark edildi?" Xena defterini yanında getirmiş olmayı diledi. Eğer bir şeyi aklında tutmak için onu okumuyorsa, Xander'ın hafızası da herhangi birininkinden daha iyi değildi ve o an bazı işe yarar ipuçları elde ediyor olabilirlerdi.

"Dün gece on bir civarı. O gök gürültülü sağanağı duydunuz mu?" Xena ve Xander başlarını salladılar. "Alice gök gürültüsünden korkar. Annem onun kaybolduğunu işte öyle fark etti; ilk gök gürlemesiyle Alice'in korkup korkmadığını görmek için onun odasına girdi. Alice'i yatağında bulamadığında, belki de benim odama gelmiştir diye düşündü ama gelmemişti. Böylece annem güvenlik ekibini alarma geçirdi ve Alice'in teyzesi Bayan Banders'ı uyandırdı."

Xena, "Onlara Alice'in kaçtığını düşündürten ne oldu?" diye sordu.

"Bayan Banders bir not buldu."

"Notta ne yazıyordu?" diye sordu Xander.

"Bilmiyorum. Görmeme izin vermediler. Annem notu polisin aldığını söyledi."

Sanki kendilerinden bahsedildiğini duymuşlar gibi, iki polis yanlarında Bay Holmes'la odaya girdi. "Xena ve Xander Holmes mu?" diye sordu polislerden biri, klasörüne göz atarak.

Xena ile Xander ayağa kalktı. Koro halinde, "Evet, efendim," dediler.

"Genç leydinin kayboluşuyla ilgili bir şey biliyor musunuz?"

"Hiçbir şey bilmiyoruz," dedi Xena. "Bugün onun okul çantasını benimkiyle değiş tokuş etmek için buraya gelecektik. Dün buradayken yanlışlıkla onunkini almışım."

Polisler onlara birkaç soru daha sordu fakat Xena'yla Xander onlara daha fazla bilgi veremedikleri için hayal kırıklığına uğramış gibiydiler.

Polisler gitmekte serbest olduklarını söylediğinde, "Okul çantamı alabilir miyim?" diye sordu Xena.

Polislerden biri kafasını salladı. "Sanırım çantayı Alice'in odasında gördüm. Birinin senin için getirmesini sağlayabilirim."

"Lütfen, almama izin verin," dedi Xena. "Sanırım Alice bazı şeyleri içinden çıkardı, bu yüzden tüm okul kitaplarımı aldığımdan emin olmam gerekiyor, böylece tatil bitmeden ödevlerimi bitirebilirim." Bu aslında tam anlamıyla doğru değildi. Alice kitapları çantadan çıkardığına dair hiçbir şey söylememişti ama öte yandan, ödevleri konusunda o kadar özenliydi ki kendi kitaplarını geri alana kadar Xena'nınkilerden bir iki tanesini kullanmış olabilirdi.

Polis, "Pekâlâ..." dedi ama bu konuyu kafasında tartıyor gibiydi.

Xander, adama en sempatik gülümsemesiyle baktı. *"Lütfen?"*

Polis de ona gülümsedi ve "Pekâlâ, o zaman. Ben de size eşlik edeyim." Xena, kardeşi biraz büyüdüğünde neler olacağını merak etti, hâlâ büyüklerin ona karşı koyamayacağı kadar tatlı olacak mıydı?

"Ben de sizinle geleyim," Gemma da gelmek istiyordu. "Alice'in eşyalarını nereye koyduğunu biliyorum."

"Arabayı getiririm ve giriş kapısında buluşuruz," dedi babaları. "Böylelikle sadece birimiz ıslanır."

Alice'in odası, tahmin ettikleri gibi koskocaman ve çok muhteşemdi. Yine de burası odayı resmi ve soğuk olmaktan uzak tutacak, yuva sıcaklığı veren küçük dokunuşlar taşıyordu. Kucağında bebekle gülen bir kadının çerçevelenmiş fotoğrafı şifonyerin üzerinde duruyordu. "Fotoğraftaki, Alice'in annesi, Kraliçe Juliette," dedi Gemma, Xena'nın fotoğrafa baktığını görünce. "Kraliçe ve kral, Alice daha iki yaşındayken bir uçak kazasında öldüler." Kitapla dolup taşan kitaplığın üzerinde birkaç eski püskü, pelüş hayvan vardı. Xander, hepsinin pahalı ciltli kitaplardan olduğunu fark etti.

"Bu senin mi?" Polislerden biri, okul armaları olan, zürafa kafası şeklinde bir kabartıyla süslü, lacivert bir sırt çantasını kaldırdı.

Xena çantanın içine baktı. Üzerinde kendi adının yazılı olduğu, fen laboratuvarı defterini ve birkaç başka şeyi gördü. "Matematik kitabım ve edebiyat dersi için okumam gereken bir kitap kayıp." Etrafa baktı. "Matematik kitabım işte burada." Eliyle çalışma masasını işaret etti. "Alabilir miyim?"

Polis başını salladı. "Sakın tozu bozayım deme." Xena

ve Xander'ın, tüm sert yüzeylerin üzerini beyaz sis gibi kaplayan tozun ne olduğu sormalarına gerek yoktu. Bunun, parmak izlerini bulmak için olduğunu biliyorlardı. Xena matematik kitabını dikkatle eline aldı ve okuması gerektiği romanı gördü, bu yüzden onu da aldı. Çalışma masasının üzerindeki cam kavanoz gözüne çarptı. İçinde bir sürü kâğıt para vardı; yaklaşık yetmiş pound değerinde yüz dolar kadar, diye tahmin etti. Eğer kaçıyorsa Alice'in bunları arkasında bırakması tuhaftı. Paraya ihtiyacı olmayacak mıydı? Fakat öte yandan, bir prensesin muhtemelen büyük miktarda harçlığı olurdu ve yetmiş pound bir prenses için pek bir şey ifade etmezdi.

Polis, "Hepsi bu mu?" diyor sordu.

Xena, "Sanırım..." diye konuşmaya başladı ama Xander ablasının sözünü kesti.

"Peki ya cep telefonunun?"

"Ah, doğru!" Onu tamamen aklında çıkarmıştı. Polise merakla baktı.

"Herhangi bir cep telefonu geçmedi elimize."

"Emin misiniz?" Polis başını iki yana salladı ve Xena'nın içini sıkıntı bastı. Annesi telefonun onda olmadığını öğrenirse, başı büyük belaya girerdi.

Merdivenlerden inerken Xena, Gemma'ya Alice'in harçlığının çok olup olmadığını sordu. "Neredeyse hiç harçlık almaz," diye anlattı Gemma ona. "Teyzesi, başka insanlardan daha fazla parasının olmasının iyi bir şey olmadığını söyler ama o benden bile daha az alıyor." Xena, çalışma ma-

sasının üzerindeki kavanozu sormak için tam ağzını açmışken fikrini değiştirdi.

Bay Holmes henüz dönmemişti ve Alice'in teyzesi polislerle konuşuyordu. Xander, "Ne konuştuklarını duyabiliyor musun?" diye sordu Xena'ya, o da başını salladı.

"Öğrenmeye çalışacağım." Xena sporcuydu ve dövüş sporları derslerini çok ciddiye alırdı. Çıt çıkarmadan hareket etmek konusunda yetenekliydi ve insanlara görünmeden yaklaşabilmeyi sıklıkla başarırdı. Annesi buna "Xena'nın görünmezlik pelerini" diyordu ve geçmişteki araştırmalarında ona yardımı dokunmuştu. Xena, kendisini ruh gibi yansıtacak bir ayna kadar parlatılmış masanın yanında dikilene kadar, gözlerini yere çevirerek –uzun zaman önce gözlerini dikip bakmanın dikkat çektiğini öğrenmişti– cesaret edebildiği ölçüde sokuldu. Xena duraksadı.

"Burada son derece karmaşık bir güvenlik sisteminizin olduğunu anlıyorum," diyordu polislerden biri. "Dışarıdaki kameranızı gördüm. Dün geceki kaydınızı yeniden incelediniz mi?"

"Sistem, yıldırım çarpması yüzünden devre dışı kalmış," dedi Alice'in teyzesi. "Yeğenimin kaybolmasının üzerinden uzun bir zaman geçene kadar bunu fark edemedik."

"Evde kimler vardı, hanımefendi?"

Xena biraz daha sokuldu.

"Bayan Giles –Alice'in dadısı– ve kızı, Gemma ve de prensesin koruması."

Polis gözlerini Penelope Teyze'ye dikti. "Başka hiz-

metçi yok muydu?"

Xena masanın üzerine eğildi.

"Hayır. Hizmetçilerin hepsi o gece izinliydi."

Xena gözlerini masada duran kâğıtların üzerinde gezdirdi. Çoğu resmi formlara benziyordu ama sonra gözüne üç delgeç deliği olan, soluk mavi çizgili, herkesin okul ödevleri için kullandığı, tanıdık bir parça kâğıt takıldı. Bir kısmı başka bir kâğıdın altında kalmıştı ama kâğıdın üzerindeki ilk kelimeler bunun ne olduğunu anlamasına yetti.

Sevgili Penelope Teyze,
Beni aramaya zahmet etme çünkü ben
dönmek istemiyorum.

Bu, Alice'in bıraktığı nottu. Xena, bir an için notu almayı düşündü ancak bu, masanın etrafından dönmek ve polisle Alice'in teyzesine yaklaşmak anlamına gelirdi ve Xena, bunu görünmeden yapabileceğinden emin değildi. Ne polisin ne de Penelope Teyze'nin, onun notu okumasına izin vereceğini hiç sanmıyordu ama bu konu hakkında kafa patlattıkça daha da meraklanıyordu. Bu yüzden, elinden geldiğince dikkate, Xander ve Gemma'nın kendisini izlediği yere gerisingeri döndü.

"Bana cep telefonunu ver!" dedi kardeşine. Xander normalde ablasının patronluk taslamasına tepki verirdi ama Xena'nın ısrarından bunun, karşı çıkmak için uygun bir zaman olmadığını anladı. Cep telefonunu ona uzattı ve Xena ses-

sizce masaya doğru geri döndü.

Xander, ablasının masanın öbür tarafına geçişini ve bir kâğıdın üzerinden bir başkasını kaydırışını izledi. Yetişkinlerden hiçbirinin ablasını görmemesini ümit ederek nefesini tuttu. Kameranın flaşının patladığını görene kadar, ablasının cep telefonuyla ne yapmak istediğini bilmiyordu. Flaş, Alice'in teyzesinin de gözünü almış olmalıydı çünkü döndü ve Xena'ya birden bağırdı. "Ne yapıyorsun sen? O iğrenç gazeteler sana da mı para veriyor?"

"Hayır, hanımefendi, ben..."

"Fotoğraf makinesini bana ver!"

"Ama ben..."

Bu defa Xena'nın lafını kesen Alice'in teyzesi değil, siyah takım elbiseli, kısa boylu bir adamın odaya girmesiyle kapıda oluşan kargaşaydı. Xander ve Gemma'nın yanında durmak için geri çekildi ve Bayan Banders'ın bu konuyu aklından çıkarmasını ümit ederek cep telefonunu kardeşine geri verdi.

"Kim bu adam?" diye sordu Xander, Gemma'ya.

Gemma, "Kendisi Borogovia başbakanı," diye yanıtladı. "Alice'in taç giyme töreni provasına yardım etmek için Londra'ya dün gece geldi. Alice'in tacını ve ihtiyaç duyacağı diğer şeyleri getirdi."

"Alice'den haber var mı?"

"Hiç haber yok, efendim," dedi polislerden biri. Adam sandalyeye yığılıp yüzünü ellerine gömdü. "Merak etmeyin, efendim," dedi polis. "Onu bulacağız."

Başbakan başını kaldırdı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve saçları, sanki sabah hiç taranmamış gibi kabarıktı. "Teşekkür ederim. Yardımcı olabilmek için ne gerekiyorsa yaparım. Sizler toplu taşımada greve gidilmesine neden izin verdiniz? Hatta –İngiltere ve Fransa arasındaki tünele siz ne diyorsunuz? Ah, evet, Chunnel*– Chunnel bile kapalıydı. Beni anakaradan buraya geçirmesi için özel bir bot kiralamak zorunda kaldım ve fırtına, küçük teknelerin trafiğini durdurmadan önce zar zor limana vardık. Dün gece otelimin dışında inşaat çalışması vardı, bu yüzden gözüme neredeyse hiç uyku girmedi ve sonra buraya gelmenin bir yolunu bulmak adeta imkânsızdı."

"Sakinleşin," dedi Alice'in teyzesi.

Adam sanki Bayan Banders'ı ilk defa görüyormuş gibi döndü. "Ve sonra dün gece birisi otel odama zorla girmeye çalıştı!"

"Ne?" Polis yine not defterini çıkardı. "Ne oldu?"

"Otel güvenliğine balkonumda birinin olduğunu söyledim," dedi. "Kontrol etmesi için bir adam yolladılar. Görevli orada kimsenin olmadığını söyledi ama birini duyduğumdan eminim. Onu korkutup kaçırmış olmalıyım."

Bir hırsızın, üzerinde pijamalar olan, küçük gözleri yuvalarından fırlamış bu adamdan korkmuş olması düşüncesi Xander'ın kahkahalarla gülmesine sebep oldu.

Başbakan, gök gürültülü fırtına, trafikle tıkanmış yollar, Alice'in kaybolmasına duyduğu endişe hakkında şikâyet ederek konuştukça konuşurken Xena onu dikkatle gözlem-

* *İngiltere'yle Fransa'yı birleştiren ve Dover Boğazı'nı geçen tünele İngiltere'de halk arasında verilen ad (ç.n.)*

ledi. Göründüğü kadar endişeli miydi yoksa rol mü yapıyordu? Xena'nın içinde başbakanın bir şey sakladığına dair bir his vardı. Tüm dikkatini onun söylediklerine verdi. Sakladığı şey her neyse belki belli ederdi.

Polis, hiç durmadan konuşan başbakanın sözünü keserek, "Londra'ya saat kaçta vardınız?" diye sordu.

"Dün gece geç saatte." Ayrıntılar sanki onu ilgilendirmiyormuş gibi, ilgisizce elini salladı. "Tam olarak saat kaçtı bilmiyorum. Nasıl da korkunç bir durum! Halkıma ne diyeceğim şimdi?"

"Xena!" Xena arkasına döndü. Babası güzel kilimin her yerine üzerinden sular damlatarak kapının girişinde dikiliyordu.

"Sen hâlâ burada mısın?" Penelope Teyze, Xena'ya döndü ve sonra da dik dik Xander'a baktı. "Dışarı! Şimdi!" diye bağırdı ve iki kardeş koşarak kapıdan çıktılar.

Yağmur artık daha da şiddetli yağıyordu ve babaları sırılsıklam olmuştu. Arabadaki klimayı açtı, arabayı kaldırımdan çekerken fısıltıyla homurdandı.

Xena, Xander'a telefonuna neden ihtiyacı olduğunu açıkladı. "Alice'in yazdığı notta tuhaf bir şey var ama bunu ne olduğunu bilmiyorum. Telefonuna bir daha bakmama izin ver." Fotoğraf net bir şekilde göremeyecek kadar küçüktü ve Xena telefonu kardeşine geri verdi.

"Tuhaf olan bir şey daha var," dedi Xander. "Eğer evden kaçacak olsaydın, yanına ne alırdın?"

"Para," dedi Xena. "Bunu ben de fark ettim. Eğer

Gemma doğruyu söylüyorsa Alice'in pek de fazla parası yoktu, bu yüzden de çalışma masasında duran kavanozdaki paranın tamamını alırdı."

"Doğru. Üstelik annesiyle çekilmiş fotoğrafını da yanına almaz mıydı?"

"O fotoğraf belli ki onun için önemliydi," dedi Xena. "Her gün görebileceği bir yerde, tam çalışma masasının üzerindeydi. Üstelik cep telefonum da kayıp."

"Eğer kaçmışsa onu da almaz mıydı? Unuttun mu, onun telefonu yok."

Xena başını hayır anlamında salladı. "Alice'i çok iyi tanımıyorum ama her iddiasına varım ki ne kadar ihtiyacı olsa da o asla bir şey çalmaz. Telefonumu başka biri almış olmalı. Ayrıca, ben onun kaçtığını düşünmüyorum. Nereye gider ki? Başka hiçbir akrabası yok, öyle değil mi? Okuldan, onu saklayacak arkadaşı olduğunu da sanmıyorum. Bayan Jenny ve Gemma'yla çok samimi, tek kelime etmeden onları bırakıp gider miydi, özellikle de Gemma'nın doğum gününden ve korodaki performansından hemen önce? Peki ya *İngiltere'nin Yetenekleri*?"

"Tamam, tamam!" Xander elini kaldırdı. "O zaman, Alice kaçmadıysa, sence ona ne oldu?"

"Tek bir ihtimal var."

"Demek istediğin..."

Xena kafasını salladı. "Bence Alice kaçırıldı!"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Eve öğle yemeğinden önce vardılar. Tatildeyken genelde bu saatte kalkarlardı, fakat Alice için o kadar endişeliydiler ki sabah ilk iş olarak onun kaybolma meselesini çözmek için çok sabırsızlanmışlardı.

Bay Holmes, eve girer girmez, "Üzerimdekileri kuru kıyafetlerle değiştirdikten sonra üniversiteye gideceğim. Orada bazı işleri halledebilirim. Anneniz dönene kadar siz ikiniz evde yalnız kalıp başınızın çaresine bakabilirsiniz, değil mi?"

Bu konuda sorun çıkarmayacaklarına dair babalarına söz verdiler.

Xena fotoğrafı evdeki bilgisayarına yükleyip büyütürken, "Peki, o kâğıdın fotoğrafını neden çekmek istedin?" diye sordu Xander.

Xena, gerilerek kafasını iki yana salladı. "Emin değilim. Ama o notta, bilmiyorum, yanlış görünen bir şey var."

Birlikte notu okudular.

Sevgili Penelope Teyze,
Beni aramaya zahmet etme çünkü ben dönmek istemiyorum. Evden ayrılarak seni kırdığım için üzgünüm, ama bunu yapmak zorundayım. Borogovia'ya dönmek istemiyorum ve burada nasıl kalacağımı da bilmiyorum.

Sevgilerimle,
Yeğenin, Alice

"Kısa ve resmi bir not," dedi Xander, "ama bu tarz notlar yazmak için pek tecrübeli olmak gerekmez sanırım, değil mi?"

"İşte!" dedi Xena. Yerinden zıplayıp odasına koştu ve bir arada zımbalanmış bazı kâğıtlarla geri döndü. "Bu, Alice ile benim geçen dönem birlikte yaptığımız fen bilgisi projesiydi. Elyazısı sana da tanıdık geldi mi?"

Xander, bir okul makalesine bir elveda notuna baktı. Tereddütteydi. En sonunda, "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Benzer görünüyor ama bazı şeyler farklı geliyor. Sence bu notu gerçekten Alice mi yazdı?"

Xena, çalışma masasının üzerindeki telefonu çoktan tuşlamaya başlamıştı bile. "Alo, baba? Bence Alice'in malikânesinde garip şeyler oluyor." Açıklama yaptı, sonra bekledi. "Tamam. Komik olan nedir?" Xena telefonu kapattı ve Xander'a döndü, "Babam, muhtemelen ortada bir şey olmadığını söylüyor ama biz fotoğrafı ve fen bilgisi projesini polise gös-

termeliyiz. Babam polis merkezinin yerini anlattı." Xena, YAZDIR'a bastı ve cep telefonundaki fotoğraf, yazıcıdan çıkarken bekledi, sonra da projenin bir sayfasının fotokopisini çekti. "Eğer o notu gerçekten Alice yazmadıysa, bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Xander yutkundu. "Haklı olduğun anlamına gelir. O kaçırıldı."

"Pekâlâ, siz çocukların, bu ikisini başkasının yazdığını düşünmesine sebep olan şey nedir?" Masanın başındaki polis, parmağıyla fotoğrafın çıktısına vurdu.

"Alice'in *T* harflerini ödevinde nasıl çizdiğine ve notta nasıl çizdiğine bakın. Farklılar. Üstelik, büyük *A* da farklı ve..." Xander, homurdanarak polise baktı.

Adam gülümsemeye çalışıyordu ama pek de başarılı olduğu söylenemezdi. "Siz ikiniz bir çift amatör dedektifsiniz, değil mi? Aferin size! Belki de büyüdüğünüzde, polis birliğine katılabilir ve gerçek dedektifler olabilirsiniz." Kâğıtları bir araya getirdi ve; "Bunların... hımm... doğru kişilerin eline geçmesini sağlarım," dedi.

Söyleyecek başka bir şey yok gibiydi, onlar da polise teşekkür ettiler ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmurdan kaçmak için tentelerin altına sığınarak polis merkezinden ayrıldılar. Rüzgârdan dolayı, şemsiyeleri pek bir işe yaramıyordu.

"Onun 'doğru kişiler' derken neden söz ettiğini bildi-

ğime bahse girerim." Xena çok daha sertti. "Her iddiasına varım ki o kâğıtları dosdoğru çöpe atacak. Ona okul projesinin orijinalini vermememiz iyi oldu."

"Adamın Dedektif Lestrade'den bir farkı yok," dedi Xander.

"Kim?"

"Hani şu, kaç defa yanılsa da ve Sherlock kaç defa haklı çıksa da ona hiç inanmayan polis."

Eve döndüklerinde notu yeniden okudular. "Buna inanmıyorum işte," dedi Xena. "Alice, Londra'dan ayrılmak istemese bile, kraliçe olmak zorunda olduğu fikrini son derece benimsemişe benziyordu."

"Belki de, bu notu her kim yazdıysa, Alice'in kaçması için daha iyi bir neden düşünememiştir ve bulabildiği en iyi şey budur," dedi Xander. "Hey, bu notun ve proje ödevinin fotoğraflarını neden Andrew'a yollamıyoruz ki? ÜDKD, el yazısını inceleyecek birini mutlaka tanıyordur."

Xena kâğıtları, neler olup bittiğini anlatan bir notla Andrew'a faksladı. Gerçekten bir şey yapıyor olmak iyi hissettiriyordu. Xena ve Xander, Sherlock Holmes'un büyük-büyük-büyük-büyükbabaları olduğunu öğreneli çok uzun zaman olmamıştı ama ÜDKD, Sherlock'un çözülmemiş vakalarının raporlandığı defteri onlara verir vermez ve bu vakaları çözmeye başlar başlamaz, bunun için doğduklarını fark ettiler.

"Pekâlâ," dedi Xena. "Şimdi Alice'i kimin... kimin götürdüğünü bulma zamanı." Xena "kaçırıldı" kelimesini kullanmak bile istemiyordu. Bu çok korkutucuydu.

"Eğer buldukları tek not buysa," –Xander sahte nottan bahsediyordu– "bu, ortada fidye notu da yok anlamına gelir. Öyle değil mi?"

"Aynen öyle. Demek ki sebep para olamaz. Sence mektupları bulduktan bu kadar kısa süre sonra kaybolması sadece tesadüf mü? Alice'in ortadan kaybolmasında mektupların da payı olamaz mı?"

Xander bunu bir an düşündü. "Belki," diye kabul etti en sonunda. "Ama ne için? Alice'in mektuplarla ilgili söylediği şeyi hatırlıyor musun?"

Xena tekrar düşündü. "Pek hatırlamıyorum. Mektupta bebekten bahsedilen yerde onu endişelendiren bir şey olduğunu söylemişti. Üstelik Sherlock'tan da bahsediliyordu. Bundan fazlasından söz etmemişti."

"Belki de bebekle hiçbir ilgisi yoktur. Belki de mektuplarda, taç giyme töreninde bir değişikliğe sebep olacak bir şey vardır. Mesela taç giyme yaşının değişmesi ya da benzeri bir durum. Kesin olarak bildiğimiz bir şey varsa, o da mektupları birinin aldığı. Rugby egzersizlerinde Gemma'ya yardım etmesi kadar kısa bir zamanda ortadan kaybolmuş olamazlar. Bu yüzden hadi mektuplar üzerinde çalışalım. Alice'in onları bulduğunu kim biliyor?"

Xena telli defterinden aldığı notları okudu. "Penelope Teyze, Bayan Jenny, Gemma, Jasper, aşçı ve Frieda adında bir hizmetçi."

Xander dudağını ısırdı. "Bu çok fazla. Alice muhtemelen hepsinin mektupları okuyabileceğini ve meseleyi ortaya

çıkarabileceğini söyledi. Hizmetkârların şehirde arkadaşları ya da akrabaları olabilir ya da herhangi biri postacıya söylemiş olabilir ve o da yolunun üzerinde başka birine söyleyebilir."

"İmkânı yok," dedi Xena. "Alice'i kaçıran, tanıdık ve güvenilir biri olmalı, aksi takdirde malikâneye giremezdi. Üstüne üstlük, şu koruma ve güvenlik sistemi var. Giriş kapısındaki kamerayı hatırlıyor musun? Eğer şu Jasper denen adam işin içinde değilse, ne postacıyı ne de başka birini içeri alırdı. Listemizdeki insanlardan biri de o olmalı."

Xander pek emin değildi. Tertipli Xena'nın bazen listelere gereğinden fazla güvendiğini düşünüyordu. Ama tek söylediği, "Hadi Borogovia ile ilgili daha fazlasını öğrenelim, özellikle de kraliçeler ve krallarla ilgili. Sen internete göz atabilirsin ve ben de çalışma odasındaki tarih kitaplarına bakacağım," oldu.

"Ne arıyorsun?" dedi Xena.

"Sıra dışı bir şey. Yüzölçümünün ne kadar olduğu ve ya da yıllık ortalama yağış miktarı gibi şeyler değil."

Bir saat sonra bulduklarını bir araya getirdiler. Xena defterinde yaptığı listeyi okudu. "Bir: Borogovia, yedinci yüzyılda, bir sonraki kralın kendisi olması gerektiğini iddia eden farklı insanlar arasındaki veraset savaşları yüzünden gerçekten parçalandı. Savaşlar o kadar şiddetliydi ki nihayet sona erdiğinde, Borogovialılar daha sonra aslında başka birinin taç giymesi gerektiğini anlasalar da, kim kral ya da kraliçe olarak seçilirse onun meşru hükümdar olarak taç takacağı

konusunda yeni bir anayasa çıkardılar. Tahta çıkacak kişiyi bir daha baştan seçmek yoktu." Defterinin üzerinden kardeşine baktı. "Bu savaşlara dair bilgileri kitaplardan birinden mi okudun?"

Xander başını salladı. "Bu kral –adı Carl– 1632 yılında öldü. Hiç çocuğu yoktu, bu yüzden de normalde onun yerine geçecek kişi küçük kardeşi olurdu. Ama kardeşi Kral Carl'dan da önce ölmüştü, bu nedenle de kralın kardeşinin oğlu, *kral* olduğunu ilan etti. Sorun şuydu ki Carl'ın aynı zamanda bir kız kardeşi de vardı ve o da kendini *kraliçe* ilan etti. Bir kadının tahta çıkmasına engel olacak herhangi bir yasa yoktu ama böyle bir şey daha önce hiç yaşanmamıştı ve pek çok kişi kız kardeşi yerine Carl'ın yeğeninin tahta çıkması gerektiğini söyledi."

"Peki ne oldu?"

"İki ayrı savaş çıktı ve bu savaşlarda Carl'ın yeğeni de dahil çok fazla insan hayatını kaybetti, böylece Carl'ın kız kardeşi kraliçe oldu. Ardından birisi kadınların ülkeyi yönetemeyeceğine dair eski, yasal bir belge buldu; bu nedenle ondan kurtulmayı denemek için *başka* bir savaş çıktı ve karşıt tarafın başındaki bir erkekti. Savaşı kraliçenin tarafı kazandı ve birisi taç giydiğinde tahtın sahibinin o olduğuna dair anayasayı kaleme alanlar da onlar oldu."

"Anladım," dedi Xena. "İki: Borogovialıların hemen hemen yarısından fazlası Rathonia'dan bağımsız kalmak istiyor. Birkaç ay önce seçim yapıldı ve bağımsızlığı sürdürmek isteyenler yüzde elli, karşıt görüşlüler yüzde kırk dokuzdu."

"Hımm..." diye mırıldandı Xander. "Demek yeni bir kraliçe bu mesele hakkında öyle ya da böyle bir karara varırsa, muhtemelen en azından birkaç insan fikrini değiştirir."

"Doğru ve gerçekten birkaç insandan öteye gidemez. Üç: Pek çok Borogovialı hükümdar İngiliz halkından kişilerle evlendi. Alice'in annesi bir İngilizdi, Prenses Stella da öyle. Malikâneyi, veraset savaşının hemen ardından inşa ettiler ve bina pek çok defa genişletildi. En sonuncusu, Kraliçe Charlotte – Kraliçe Charlotte, Stella'nın annesiydi, hatırladın mı?– ailesini özlediğinde gerçekleştirildi. Ailesinin malikâneye ziyarete gelebilmesi için binaya yeni bir kat ekledi. Bu projeyi bazı ünlü mimarlar çizdi. O günlerden kalma bir gazete makalesinde, 'Hem mühendislik hem de mimarlık alanında bir mucize,' diye yazmışlar."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Xander.

"Mühendislik binanın nasıl yapıldığı anlamına geliyor, örneğin ne kadar olduğu gibi; mimari ise nasıl göründüğüyle ilgili. Bu yüzden de bu onun iyi inşa edilmiş ve güzel bir bina olduğu anlamına geliyor."

Xander içini çekti. "Bundan daha fazlasını bulamadım. Tüm bunlar ilginç bilgiler, ama Alice'i bulmamıza nasıl faydası olacak anlayamıyorum. Hadi Sherlock'un defterine bakalım. Ah, aklıma bir şey daha geldi; ÜDKD'nin lobisinde, Sherlock'un vakalar üzerinde çalıştığı süreçte kullandığı ipuçlarını sergiledikleri camekânları biliyor musun?" Xena başını salladı. "Pekâlâ, Prenses Stella'nın kaçırılması ile ilgili her şey o kasalardan birinde tutuluyor."

"Neler olduğunu hatırlıyor musun?"

Xander gözlerini kısarak baktı. "Hımm, aile fotoğrafına benzeyen bir fotoğraf. Sanırım prensesin fotoğrafıydı. Ve bir çeşit yaka iğnesi, sanki küçük bir resimmiş gibi üzeri camla kaplı siyah bir çiçekti. Çok yakından bakmadım. Oraya yeniden gitmemiz gerek, böylece ben de..."

Xander'ın telefonu çaldı. "Selam, Andrew. Sonuçlar bu kadar mı çabuk geçti eline?" Xander, ablasına, "Andrew el-yazılarının incelemesinin sonucunu almış," dedi. Sonra yine telefona döndü. "Bekle, hoparlörü açayım ki söylediğin her şeyi Xena'ya anlatmak zorunda kalmayayım."

"... orijinallerini görmeden emin olamayız," dedi Andrew, "ama incelemeyi yapan, iki örneğin de aynı kişi tarafından yazıldığını görürse gerçekten çok şaşırır. Size raporu fakslıyorum."

Xena, faks makinesinin yanına gitti. Rapor makineden çıktığında hızla gözden geçirdi ve kardeşine uzattı. Xander raporu sesli okumaya başladı. "İki örneğin aynı kişi tarafından yazılmış olma şansı yüzde beştir." Raporun devamı bir sürü büyük harf, harflerin eğimi ve diğer ayrıntılardan bahsediyordu. "Yani, notu yazan her kimse, Alice *değil*!" Xander sayfayı tekrar ablasına verdi, o da okul çantasına soktu. "Sence polis de bizim gibi aynı şeyden şüphelendi mi?"

"Sen o ansiklopedileri okurken baktığım haber sitelerinde bu konuyla ilgili hiçbir şey yoktu," dedi Xena. "Yani, ya polis onlara götürdüğümüz ipuçlarını incelemedi ya da bu konuda sessizliklerini koruyorlar. Önemli soruşturmalarda

bazen böyle yaparlar, değil mi? Demek istediğim, tüm ayrıntıları açıklamazlar ki suçlu kişi, sadece kötü insanların bildiklerini bildiğinde onu yakalayabilsinler."

"Sanırım öyle." Xander aklından geçirdiklerini dile getirmiyordu ve Xena'nın da aynı şeyleri düşündüğünü biliyordu.

Eğer polis bu önemli ipucuyla ilgili hiçbir şey yapmayacaksa, arkadaşlarını bulmak onlara düşüyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Pazartesi sabahı Xander ile Xena, Londra'ya ilk taşındıklarında kaldıkları otelin yakınındaki, Dans Eden Adam adlı barın arkasına yürürlerken, "Bahar tatilinin gözünü seveyim!" dedi Xander. Aylar önce keşfettikleri gibi barın kafeteryasının arkasındaki uzun geçit, ÜDKD'nin gizli yönetim merkezine gidiyordu.

Xena, herhangi bir ziyaretçiye buranın sıradan bir depo olduğu izlenimi vermesi için etrafa yayılmış ve istiflenmiş boş karton kutularla dolu, tozlu bir odaya açılan koyu kahverengi bir kapıyı açarken, "Biliyorum," dedi. "Bu vaka son derece karmaşık. Eğer okul açık olsaydı, araştırmak için hiç zamanımız olmazdı."

Xander öne doğru eğildi ve kasten duvara dayalı bir karton kutunun içinden sürünerek geçti. Bu "kutu"nun arkasında saklı bir kapı vardı ve ablasıyla ikisini içeri alması için kilidin doğru sayı kombinasyonlarını döndürdü.

Xena dar, kapalı ortamlardan pek hoşlanmazdı ama ku-

tudan içeri her girip çıktığında, bu durum onun için daha da kolay bir hal alıyordu. Yine de kutunun öteki ucundan ÜDKD'nin yönetim merkezine çıktığında her zaman içini bir rahatlık kaplıyordu.

ÜDKD'nin kıdemli üyelerinden Bay Brown, çalışma masasında oturduğu yerden başını kaldırdı. "Buyurun çocuklar! Siz ikinizin buraya nasıl geleceğini merak ediyordum. Buraya metroyla on dakika süren yolu, bisikletle gelmek neredeyse bir saatimi aldı."

"İşe giderken yol üstünde babamız bıraktı," dedi Xander. "Onun bahar tatili önümüzdeki hafta başlıyor."

"Andrew de arşivden Borogovia vakalarıyla ilgili belgeleri getirmeye gitti." Bay Brown ayağa kalktı ve cebinden büyük bir anahtar halkası çıkardı. "Hadi biz de bir yandan ünlü büyüğünüzün topladığı eserlere bir göz atalım."

Xena ile Xander, ÜDKD'nin lobisi, ofisleri ve laboratuvarları arasındaki koridorun duvarlarını kaplayan, vakalara dair sergiye göz attılar. Camekânlardan birinde, altı parmağı olan bir çift ipek eldivenin üzerine sarkıtılmış, sapından mermi geçmiş gibi görünen tavus kuşu tüyünden bir yelpaze vardı. Başka bir camekânda, kedi büyüklüğünde, doldurulmuş bir kemirgen vardı; altındaki etikette muntazam bir elyazısıyla "SUNDAMYS INFRALUTEUS"* yazıyordu. Gözüken dişleri uzun ve sarıydı, Xander'ın tüyleri diken diken oldu ve tam önüne doğru yürümekten kaçınmak için yönünü biraz değiştirdi. Yaratığın canlı olmadığını biliyordu ama yine de vahşi hayvan fobisini tam anlamıyla yenememişti.

---

* *Korkunç Dağ Faresi. (e.n.)*

Bay Brown, üçüncü camekânın deliğine ince bir anahtar soktu. Cam kapı sallanarak açıldı.

"Bu, sana bahsettiğim fotoğraf," dedi Xander, uyuyan bir bebeğin siyah-beyaz fotoğrafını göstererek, "ve işte şurada da o çiçekten yaka iğnesi." Elini uzattı ve yaka iğnesini dikkatle aldı.

Xena, "Bu nedir?" diye sordu. İçinde sapı ve yaprakları ile birlikte tamamen siyah, parlak, tuhaf bir gülün olduğu küçük, altından, oval bir fotoğraf çerçevesine benziyordu.

"Bu yas broşu." Bay Brown, ona daha yakından bakabilmesi için Xena'yı eliyle yanına çağırdı. "Yüzyıldan da uzun zaman önce bu yaka iğneleri çok popülerdi. Ölen birinin saçından yapılırlar ve ölen kişinin anısına takılırlardı."

"İğrenç!" Xena yüzünü buruşturdu.

"Artık biraz tuhaf geldiğini biliyorum," dedi Bay Brown, "ama eski zamanlardaki insanlar acılarını daha farklı şekillerde gösteriyorlardı. Bu yaka iğnesi, Kraliçe Charlotte'un annesi Prenses Stella'nın büyükannesinin saçından yapıldı."

"O, Alice'in büyük-büyük-büyük-büyük-büyükannesiydi," dedi Xander.

"Doğru. Bak, yanında bir de not var."

"İnce, uzun elyazısını okumak zordu ama Xena çözmeyi başardı. *"Majesteleri Borogovia Kraliçesi Charlotte'dan Bay Sherlock Holmes'a sevgilerle, rahmetli annemin tek torunu adına verdiği çabalar için."*

"İlginç," dedi Xander.

Xena, "Ölü bir insanın saçından çiçek yapıp üzerine takmak mı ilginç, demek istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır, demek istediğim, yüz yıl arayla bir ailede iki tane kaçırılma olayının yaşanması gerçekten ilginç. Kraliyet ailelerinin korumaları, hizmetkârları, etraflarında bir sürü insan olur. Kaçırılacak *en son* insanların onlar olmaları gerekmez mi?"

"Öyle düşünebilirsin," dedi Bay Brown, "ama aslında, kraliyet aileleri çok sık kaçırılmakla tehdit edilirler. Zaten bu yüzden bu kadar çok korumaları vardır."

Xander, "Alice'in etrafındaki herkesin Prenses Stella'nın kaçırılmasından haberi vardı," diye belirtti, "bu yüzden, belki de bir nedenden ötürü Alice'den kurtulmaları gerektiğinde, akıllarına ilk kaçırmak gelmiştir. Üstelik, Alice, kaçırılmadan bahseden mektupları teyzesi ve kahvaltı masasında diğerlerine, gösterdikten hemen sonra, mektuplar kayboldu ve sonra aynı gece Alice de kayboldu. Biz, ikisi arasında bir bağlantı kurmaya çalışıyoruz."

Bay Brown, "Bunu size bırakıyorum," dedi. "Andrew'u buraya gelmekten alıkoyan şeyin ne olduğuna bakacağım ve onu buraya yollayacağım." Bay Brown ofisine geri döndü.

"Pekâlâ, Alice'le ilgili ne düşünüyorsun?" diye sordu Xander. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Xena bir an düşündü. "Bilmiyorum. Alice'in kaybolu-şunu polisin yardımı olmadan araştıramayız ve belli ki o yardımı da göremeyeceğiz. Eğer Sherlock'un vakasını çözersek, Alice, teyzesine mektupları sorduğunda belki de kadını neyin

bu kadar üzdüğünü anlayabiliriz. Bu da Alice'i bulmamıza yardımcı olabilir."

Xander, "Bilmiyorum," diyerek itiraz etti. "Uzak bir ihtimal ve bu vakada Sherlock'un notlarını anlamak her zamankinden daha zor. Yani, bir geminin bu vakayla ne alakası var?"

"Bebek kaçırıldığında, kral ve kraliçenin içinde olduğu gemi o olabilir mi?" diye öne sürdü Xena ama bunun zayıf bir ihtimal olduğunu biliyordu.

Xander kafasını salladı. "Sherlock, kral ve kraliçenin de bir şekilde bu işin içinde olduğunu düşünmediyse, bunun bize nasıl yardımı dokunacak bilmiyorum. Bu hiç de olası görünmüyor. Ama hadi bunun üzerinde de biraz düşünelim. Şimdiye kadar sadece broşa baktık. Sherlock bu vaka için başka hangi ipucunu sakladı? Bize yardımcı olabilecek başka bir şey var mı? Elimizde, incelemeyi sürdürmemize yetecek ipucu yok ki. Pek çok ipucu var ama hiçbiri birbiriyle alakalı görünmüyor."

Xena ile Xander, camekândaki diğer objeleri de incelediler. ÜDKD'nin, kaçırılma olayının içinde olan en önemli insanları ziyaretçilerine sergilemek için seçtiği birkaç küçük fotoğraf vardı. Biri, huzursuz görünen Sherlock'la kraliçenin beraber çekildikleri bir fotoğraftı ve birkaç tane de gitgide büyüyen prensese ait fotoğraf kareleri vardı.

"Bu küçük kız tıpkı Alice'e benziyor," dedi Xena ve Xander da onunla aynı fikirdeydi. "Bak," diye sürdürdü sözlerini Xena, "fotoğraflardan birinde, Prenses Stella'nın do-

ğumundan hemen sonra çekildiği yazıyor. Görüyor musun, etikette şöyle yazıyor, *'Majesteleri Prenses Stella, Bayan Mimsy'nin kucağında, ebeveynleri de ikisinin önünde oturmuşlar.*'" Dadı, açık renk saçları sımsıkı bir topuz şeklinde toplanmış, solgun ve halsiz görünen kraliçenin arkasında duruyor; eski fotoğraf makineleri bile insanın içindeki cevheri tam olarak ortaya çıkarmıyordu. İki kadının da üzerinde geniş, kabarık etekli elbiseler vardı. Kral, üzerinde siyah takım elbiseyle eşinin elini tutuyordu ve fotoğraf makinesi yerine ona bakıyordu. Yüzündeki endişe son derece belirgindi.

Xander, Alice'in Kraliçe Charlotte'un arkadaşına yazdığı mektuptan okuduğu şeyi hatırlayıp, "İnsan böyle görünen birine neden düğünçiçeği der ki?" diyerek merakını dile getirdi. Bayan Mimsy tıknaz, küçücük bir kadındı, pek de çiçeğe benzemiyordu.

Andrew sonunda, içi darmadağın, belgelerle dolu karton bir kutuyla ortaya çıktı. "Burada pek bir şey bulacağınızı sanmam," dedi. "Hepsi uzun zaman önce kataloglandı ve işinize yarayacak herhangi bir şeyin bahsi geçtiyse, birisi bunu fark etmiştir." O güne kadar Xena ile Xander, Andrew'un aksi ve insanın hevesini kaçıran bir tip olabileceğini öğrenmişlerdi, bu yüzden de bazen insanların gözünden kaçırdığı bir ipucunu görebildiklerini ona hatırlatmadılar. Üstelik, Sherlock bu belgelerin önemli olduğunu düşünmeseydi, onları saklamazdı da.

Xander'ın telefonu çaldı. Xena'ya, "Annem," diye bil-

dirdi. "Kendi işlerini bitirmiş ve bizi eve götürmek için dışarıda bekliyormuş."

Xena, elinde kutuyla Bay Brown'un ofisinden geçip, "Teşekkürler! Hoşça kalın!" diye seslenirken, Xander hem onlara el salladı hem de ablası için kapıyı açıp tuttu. Ellerindeki kutuyu barın arkasındaki sahte kutudan ittiler ve sonra Xander kutuyu koridordan aşağı taşıdı, öğle yemeği yiyen meraklı insanların bakışlarından uzaklaştı ve çiseleyen yağmurda arabaya koştu.

Apartmanlarına döner dönmez, anneleri bazı raporlar yazmak ve daha yeni gelen icatları incelemek için kendisini çalışma odasına kapattı. Xena, kutunun içindekileri salondaki masanın üzerine boşalttı. Kardeşinin belgeleri seçip hangisinin faydalı olabileceğini ayırt edebilmesi için hızlı okuma yeteneğine güvenerek, "Sen belgelere göz atmakla başla," dedi Xander'a. "Ben de, Sherlock'un defterindeki bazı notlar ne anlama gelebilir diye, yine bulmaya çalışacağım."

Xena, bilgisayarını çalıştırırken, eski defteri de yanında açık bıraktı. İnternete girince, Somerset Binası'na baktı. Defterde okuduğunda bu isim ona tanıdık gelmişti ama kafasında bir yere oturtamamıştı. İnternette onun ne olduğunu kolayca buldu. Somerset Binası'nın annelerinin onları götürmediği, Londra'daki birkaç müzeden biri olduğu ortaya çıktı. Xena, müzenin internet sayfasındaki "hakkımızda" kısmına tıkladı. Ana saray, Borogovia malikânesi gibi on yedinci yüzyılda inşa edilmişti. Bunda bir bağlantı olabilir miydi? Xena nasıl bir bağlantı olabileceğini kestiremedi. Müze eskiden dükün

özel sarayıydı. On sekizinci yüzyılda yeniden inşa edilmişti ve şimdi içinde sanat galerileri yer alıyor, müzik programları ve filmler çekiliyordu; kışlarıysa önünde harika görünen bir buz pateni pisti vardı. *İlginç bir yer olmalı,* diye düşündü Xena, ama tüm bunların Sherlock Holmes ve kayıp bir prensesle ne ilgisi vardı? Bunu, bir süre boş vermeye ve başka ipuçlarının daha çok işe yarayıp yaramayacağına göz atmaya karar verdi.

Çözülmesi gereken sıradaki şey, arşivde yer alan bir gemi çizimiydi. Xena gemilerden pek anlamazdı ama bu gemi ona bile çok eski gibi geldi. *On dokuzuncu yüzyılın sonlarına doğru buharlı gemiler denizlere inmemiş miydi? Sherlock'un çizdiği bu geminin bir sürü yelkeni vardı. Sherlock birinin prensesi gemiyle mi kaçırdığından şüphelenmişti? Bunu yapmalarının nedeni ne olabilirdi ki, hem sonra geri dönüp onu geri mi vermişlerdi?*

Xena, çizime daha da yakından baktı ve geminin üzerindeki yazının onun ismi olması gerektiğini fark etti.

Xena, Xander'ın büyüteç gözlüğünü aldı ve *H*, sonra *M* ve sonra da *S* harflerini, sonra da uzun bir kelime okudu. *Neydi o? Xena, gözlerini kısarak baktı. Sherlock neden bu kadar küçük yazmak zorundaydı? İşte!* Şöyle yazıyordu "*H.M.S. Pinafore*" Xena, pinafore'nin ne olduğundan pek emin değildi, bir çeşit giysi parçası olduğunu düşündü. İnternetteki sözlükten anlamına baktı. Önlük gibi bir şeydi ve kızlar eskiden onu giysilerini temiz tutmak için giyiyorlardı. Sözlük, açıklamak için *Alice Harikalar Diyarında*'dan bir

Norwood
H.M.S. Pinafore
Somerset Binast
¡ste!

resim gösteriyordu.

Ne var ki kaçırılan prenses böyle bir şeyi giymek için daha çok küçüktü ve Xena'nın bildiği kadarıyla malikânede başka da küçük kız yoktu. Belki Xander, belgelerde bu konuda bir şeyler bulmuştu, belki de malikâneyi ziyaret eden bir yeğen ya da genç bir hizmetçi vardı. Xena tam bunu düşünürken Xander hapşırdı.

"Daha fazla küflü, eski kâğıt," dedi. "Keşke buna alerjim olmasa." Sararmış bir kâğıdı dikkatle kaldırdı, inceledi ve yığına ekledi. "Bunlarda işimize yarayacak hiçbir şey yok. Sadece faturalar, hizmetkârla ve korumalarla yapılan iş sözleşmeleri ve benzeri şeylerden oluşan bir yığın kâğıt. Önemli bir şey yok."

"Sherlock'un bunları saklamasının bir nedeni olmalı," diye hatırlattı kardeşine Xena. "Hadi bir kez daha gözden geçirelim."

Xena sararmış kâğıtları incelemeye başladı. Bebeğin doğum belgesinin bir kopyasını bulunca bir an içini umut kapladı, ancak bebeğin Stella adında bir kız olduğundan başka bir şey anlatmıyordu ve onlar bunu zaten biliyorlardı. Sarayı yenileyen işçilerden faturalar, aynı zamanda Kral Boris ve Kraliçe Charlotte tarafından inşa ettirilen ek binaya ait faturaların mavi baskıları da vardı. Sarayın mimari çizimlerindeki beyaz çizgi labirentleri, oklar ve simgeler Xena için hiçbir şey ifade etmiyordu. "Bu, bizi hiçbir yere götürmüyor." Xena çileden çıkmıştı. "Nedir o?" Xander'ın kenara koyduğu başka bir kâğıdı işaret etti. Xander, ablasının om-

zunun üzerinden masaya eğildi ve yine hapşırdı, hem de bu defa neredeyse tam kulağına.

"İğrenç!" dedi Xena. Küf kokusu belgelerin yer aldığı kutunun içinde kalsın diye kutunun kapağını kapattı ve Xander'a peçete uzattı.

"Bu ilginç bir şeye benziyor," dedi Xander. "Kraliçe Charlotte ile dadı Mimsy arasında imzalanmış bir sözleşme. Son derece kötü bir iş olmalı. Dadının tüm hayatı prensesle ilgilenmekti, başka hiçbir şey yapamazdı. Haftada bir, yarım gün izni vardı ama geri kalan zamanda, gece gündüz bebekle olmak zorundaydı. Evlenmesi yasaktı ve erkek arkadaşı bile olamazdı. İşte, sözleşmede şöyle yazıyor: "Geleneklere göre, benim hizmetimdeyken evlenmeyeceksin; kendi ailene karşı yerine getirmen gereken görevlerin, bana karşı yerine getirmen vazifelerin önüne geçmesine müsaade etmemen için." Bayan Mimsy'nin kendine ait bir odası yoktu, odayı prensesle birlikte paylaşıyordu. Diğer hizmetkârlarla arkadaş bile olamıyordu."

"Bebek doğduğunda, Bayan Mimsy ne kadar zamandan beri kraliçe için çalışıyordu?"

Xander kâğıtları inceledi. "Görünen o ki kraliçe, Bayan Mimsy'yle doğumdan birkaç ay önce, malikânenin tadilatını gözlemek için Londra'ya yerleştiğinde görüşme yaptı. Bayan Mimsy de işe bebeğin doğumunun ertesi günü başladı."

"Başka ne buldun?" diye sordu Xena.

"Bebeğin kaçırıldığı zamandan kalan bazı gazeteler var. Bu makale, kral ve kraliçenin eve vardığı ve bebeğin geri ge-

tirildiğini öğrendikleri günle ilgili. Şöyle yazıyor, "Kimse onun malikâneye geri getirilişini görmedi ama o sevinç halinde, nasıl kaçırıldığı ve nasıl geri getirildiğinin pek bir önemi yoktu. Buna rağmen, birkaç gün sonra kral, sahip olduğu tek çocuğu kaçıran düşmanın bunu yeniden yapmaya yeltenebileceği sonucuna vardı, bunu hangi alçak amaçla yaptığını kim bilebilirdi ki? Böylece failin kim olduğunu ortaya çıkarması için ünlü dedektif Bay Sherlock Holmes'u kiraladılar."

Kral ve kraliçenin hissetmiş olduğu korku ve Sherlock'a duydukları güven bile, Xena ile Xander'ın bu vakayı çözmek için hiç olmadığı kadar kararlı hissetmelerine neden oldu. Polisin elinden hiçbir şey gelmiyor gibiyken, onlar bu vakada başarılı olabilecekler miydi? Xena ile Xander, daha önceki vakalarından birinde çuvallasalardı; bu, ümit kırıcı olurdu ama en azından gerçekten kimse incinmezdi. Kayıp bir tabloyu ya da eski bir muskayı bulmak ya da İngiltere kırsallarında bir canavarın izini sürmek başka bir şeydi; geçmişte yaptıklarının hepsi buydu. Kaçırılmışa benzeyen kayıp bir arkadaşı aramak ise bambaşka bir şeydi.

"Öğle yemeği saati!" diye seslendi anneleri mutfaktan.

Xena, masaya oturup tavuk çorbalarını içtikleri sırada, "O kâğıtlarda başka bir şey gördün mü?" diye sordu kardeşine.

"Kutuda başka sözleşmeler de vardı. Borogovia kralı ve kraliçesinin çok fazla çalışanı vardı! Birinci katta sofra hizmetçileri, ikinci katta sofra hizmetçileri ve bir kasap, bahçıvan, aşçı ve koruma ekipleri vardı."

"Demek istediğim, bebekle ilgili daha fazla bir şey var mı?"

"Bayan Mimsy'yle ilgili bir şey vardı. Bebeği gerçekten çok sevdiğini ve bebek kaçırıldığında dehşete düştüğünü söylemiş."

"Eminim öyledir!" dedi Xena. "Eğer o kadar derin uyumuyor olsaydı, Stella'yı alan her kimse öyle elini kolunu sallaya sallaya kaçıp gidemezdi."

"Gerçi bunu hiç anlamıyorum," dedi Xander. "Bayan Mimsy uyuşturulduysa, telgraf ofisine nasıl hemen koşabildi? Başka birini yollamak daha mantıklı bir hareket olmaz mıydı? Belki de hiçbir uyuşturucunun etkisi altında filan değildi, sadece rol yapıyordu! Uyuşturucu ilacı, sıcak çikolatasının çoğunu içtikten sonra kendisi de fincanına koymuş olabilir."

"Bunu neden yapsın ki?"

Xander omuzlarını silkti ve çorbasına üfledi.

Anneleri de masaya oturdu. "Üzerinde çalıştığınız vaka nasıl gidiyor?"

"İyi, sanırım." Xena pek de iyimser değildi. "Sherlock'un notlarını anlamak her zamankinden daha zor."

"Ne gibi mesela?"

"Bir gemi çiziminin olması gibi," dedi Xena. "Bir sürü yelkeni olan gemilerden. Bebek kaçırıldığında kral ve kraliçe de bir gemideydi ama bunun tüm bu olup bitenle ne ilgisi var? Sherlock'un karalamalarından biri olmalı. Geminin üzerinde bir isim de var, ama bu da hiçbir anlam ifade etmiyor."

"İsim ne?" diye sordu anneleri.

"*Pinafore* yazıyor."

"Ah, Küçük Düğünçiçeği'ndeki gibi mi?"

Xander, kaşığı tam ağzına götürmek üzereyken donakaldı. Sherlock, Bayan Mimsy'den "düğünçiçeği" diye bahsediyordu! "Ne demek istiyorsun?" Xander kaşığını dikkatlice kâsesine geri indirdi.

Bayan Holmes bir şarkı söylemeye başladı. "*Bana Küçük Düğünçiçeği derler, bana Küçük Düğünçiçeği derler, ama nedendir bilmem!*"

Xena ve Xander'ın ilk tepkileri, arkadaşlarından hiçbirinin orada olmayıp annelerinin şarkı söylemelerine şahit olmadıkları için duydukları rahatlamaydı. Tuhaf bir şarkı olmasının yanı sıra, annelerinin kesinlikle müzik kulağı yoktu ve bu da müzisyen babaları bu konu hakkında Bayan Holmes'la sık sık dalga geçerdi. İkinci tepkileri de meraklanmak oldu.

"Küçük Düğünçiçeği de kim?" diye sordu Xena. "Ve bu şarkı da nereden geliyor böyle?"

"Gilbert ve Sullivan'ı hiç duymadınız mı yoksa? İki kardeş de başını iki yana salladı ve Bay Holmes gözlerini devirdi. "Bugünlerde çocuklara okullarda *ne* öğretiyorlar?" İçini çekti. "W.S. Gilbert ve Arthur Sullivan, Viktorya Dönemi'nde komik opera yazan iki adam. On dokuzuncu yüzyılın sonunda operalar çok popülerdi, o dönemki oyunlar bugün hâlâ sahneleniyorlar. Düğünçiçeği, Gilbert ve Sullivan'ın en meşhur opereti, *H.M.S.* Pinafore*'den. Pinafore'nin

* *Ingilizcesi "His/Her Majesty's Ship" olan, bazı kraliyet ülkelerinin donanmalarında gemilerin önüne konulan ve Majestelerinin Gemisi anlamındaki ön ad. (ç.n.)*

güvertesinden denizcilere tütün, makas, saat ve benzeri şeyler satması dışında Düğünçiçeği hakkında pek bir şey hatırlamıyorum."

"Vay canına!" dedi Xena "Teşekkür ederiz, anne!"

"Bu anlattıklarım işinize yarıyor mu?"

"Şu an nasıl yaradığını anlamıyorum," diye itiraf etti Xena, "ama en azından Sherlock'un neden bahsettiğini biliyoruz artık."

"Merak ettiğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu Bayan Holmes. "Damarlarımda Sherlock'un kanı ya da fotografik bir hafızam olmayabilir ama bunca yıl süresince hafızamın edindiği bazı şeyler var tabii ki!"

"Aklıma başka bir şey gelmiyor," dedi Xena. O ve Xander öğlen yemeklerini bitirdiler ve kâseleriyle kaşıklarını bulaşık makinesine koydular. Xena mutfak masasını sildi ve salona geçtiğinde, Xander belgeleri kutudan çoktan tekrar çıkarmış, açık defteri de yanına koymuştu.

"Şuna bak," dedi Xander, ablasına sararmış bir kâğıt uzatırken. "Bayan Mimsy ile yapılan polis görüşmesinden."

Xena, elyazısı soruları ve cevapları hızla gözden geçirdi. "Hıh!" Kâğıdı bıraktı. "Demek Bayan Mimsy opera şarkıcısı olmak için eğitim almış! Bunun gemi çizimiyle bir ilgisi var mı merak ediyorum, çünkü o çizimdeki gemi şu operetle aynı ismi taşıyor. Ne düşünüyorsun?"

Xander kafasını salladı. "Hiç sanmıyorum. Burada müzik okuluna gittiği ama ailesinin, artık her neyse, 1893 Krizi'nde* tüm parasını kaybettiği, bu yüzden de Bayan

** A.B.D. de 1893 yılında başlayan, o güne kadar yaşanan en ciddi ekonomik kriz. (ç.n.)*

Mimsy'nin dadı olmak zorunda kaldığı yazıyor. Kraliçe Charlotte onu dadı olarak tutmadan önce bazı aristokrat aileler için çalışmış. Bir kontes de dahil olmak üzere, diğer çalıştığı insanlardan iyi referanslar almış." Xander belgelerin altını üstüne getirdi. "Mektuplar buralarda bir yerdeydi."

Aradığı şeyi bulmadan önce telefonu çaldı. Xena'yla göz göze geldiler. Arayan Alice olabilir miydi?

"Merhaba?" Xander'ın yüzü düştü ve Xena'ya bakıp kafasını iki yana salladı. Xena omuzlarının çöktüğünü hissetti. Xander, "Gerçekten mi?" diye sürdürdü sözlerini. "Tamam. Hayır, hiç kimse bilmiyor. Ne dediniz? Eminim o zaman kadar döner. Evet, bende numaranız var. Onu görür görmez sizi aramasını söylerim."

Xander telefonu birden kapattı. "*İngiltere'nin Yetenekleri* programından biriydi. Alice'in ilk elemeleri geçtiğini söylediler ve önümüzdeki haftanın canlı performansına gelmesini istiyorlar."

"Alice'in kaybolduğunu bilmiyorlar mı?"

"Yok artık! Bütün haberlerde bu var!"

"Siz ikiniz neyi tartışıyorsunuz?" Babaları eve gelmişti.

"Aslında tartışmıyoruz," dedi Xena. "Sadece, bu vaka çok sinir bozucu. Elimizdeki ipuçları öyle tuhaf ki! Sherlock'un defterinde *H.M.S. Pinafore* hakkında bir şey var, ama prensesle herhangi bir ilgisi yok gibi görünüyor."

"Emin misiniz?" diye sordu babaları. "Operayla ilgili neler buldunuz?"

"Fazla bir şey bulamadık," diye itiraf etti Xena.

Bay Holmes, çalışma odasına doğru gözden kayboldu ve elinde bir müzik ansiklopedisiyle çıktı. "İnternet her şeyi öğrenmenin en iyi yolu değildir, biliyorsunuz." Ansiklopedinin yapraklarını çevirdi ve çocuklara hikâyenin özetini okumaya başladı. Hikâyenin takip edilmesi güçtü ve duydukları onlara inanılmaz geliyordu. Xander ile Xena bir an göz göze geldiler. Saçma bir şey için bu kadar heyecanlanırken, babalarına güveniyorlardı!

"Düğünçiçeği ve kaptan," diye okudu babaları, sonra ikisi *"'Bazı şeyler nadiren olduğu gibi görünür'* adını taşıyan bir şarkıyla düet yaparlar.'" Xander, kafasındaki soru işaretiyle Xena'ya döndü ve Xena da kuvvetlice kafasını salladı. Bunlar, Sherlock Holmes'un Bayan Mimsy için söylediklerinin birebir aynısıydı!

"Affedersin, baba," dedi Xander. "En baştan okuyabilir misin?"

"Elbette!" Bay Holmes, Xander'ın ilgisinden memnun olmuşa benziyordu.

Operetin, evlenmek için aynı sosyal sınıftan olmayan insanlara âşık olan insanlara dair karmaşık bir konusu olduğu ortaya çıktı. Başlangıçta, Düğünçiçeği ana karakter değildi, ama hikâyedeki erkek karakterlerden ikisi henüz küçükken onlara sütannelik yapıp onları yanlışlıkla karıştırdığı ortaya çıkınca her nasılsa herkesin doğru kişiyle evlenmesini sağlamasıyla, hikâyedeki önemli bir karakter oluverdi.

Babaları kitabı birden kapattı. "İhtiyacınızın olan bilgiye ulaştınız mı?"

"Hiç sanmıyorum ama yine de teşekkür ederiz."

"Peki ya diğer ipuçları?" diye sordu Xander.

"Hangi başka ipuçları?"

"Hani, defterde yer alan daire şeklindeki çizimler, biliyorsun."

"Onlar sadece karalama," dedi Xena. "Ve diğer kelimeleri de unutma –'Norwood' ve 'çıngırak'– onlarla ilgili internette pek bir bilgi yok. Her biri için en az yüz tane sonuç bulunuyor olmalı..." Xena, kardeşinin kendisini dinlemediğinin farkına varınca birden sustu. Xander ayağa kalktı ve rafından kalın bir kitabı çektiği kitaplığa doğru gitti. Xena, bu kitabın Doktor Watson'ın kaleme aldığı, Sherlock Holmes'un çözüme ulaştırdığı ünlü vakaların raporları olduğunu fark etti. Xander hiç duraksamadan sayfaları çevirdi ve bir sayfayı Xena'nın görebileceği şekilde sessizce havaya kaldırdı.

Xena, "Norwood Mimarı Macerası," diye okudu. "Peki bunu neden daha önce hatırlamadın, Bay Fotografik Hafıza?"

"Sen kendi bilgisayar kullanışına bak," diye lafı yapıştırdı Xander. "Norwood çok yaygın bir isim. Daha önce gördüğümü biliyordum ama şu an aklıma gelene kadar, tam olarak nerede gördüğümden emin değildim."

"Vaka neyle ilgiliydi?"

Xander, vakanın konusunu kendisine hatırlatmak için sayfaları gözleriyle taradı. "Önemli olanın, vakanın konusu olduğunu sanmıyorum," dedi. "Sherlock'un üzerinde düşündüğü şey, o vakadaki ipuçlarından biri."

"*Ne* ipucu?" Xena kardeşinin ağzından cımbızla laf alıyormuş gibi hissetti.

"Parmak izleri!"

"Yani?"

"Şu sarmallara baksana yine?"

Xena, Sherlock'un defterindeki sayfalarını inceledi. "Biliyorsun, parmak izlerine benziyorlar!" Xena, klavyesiyle bir şeyler yazdı. "Pekâlâ, burada Sherlock'un zamanında, polislerin her insanın farklı bir parmak izinin olduğunu bildiklerini yazıyor ama İngiltere'de 1901'de, Londra Emniyet Müdürlüğü Dedektiflik Masası, Birleşik Krallık Parmak İzi Şube Müdürlüğü'nü kurana kadar parmak izleri işlenen suçlarda kanıt olarak kullanılmadı. Kaçırılma olayı ne zaman gerçekleşti, tekrar söyleyebilir misin?"

"Aralık 1894."

"O halde, Sherlock parmak izleriyle neden ilgilensin ki?" diye sordu Xena. "Prensesin kaçırılmasına *kadar*, devlet parmak izlerinin kayıtlarını tutmaya bile henüz başlamadıysa, suçluların parmak izi kayıtları da ellerinde yoktur. Sherlock'un bulduğu parmak izlerini karşılaştırabilecekleri herhangi bir parmak izi de yoktur."

Xander daha herhangi bir tahmine bulunamadan, telefonu bipledi. Cebinden çıkardı ve mesaj geldiğini gördü. Telefonun ekranına ilgisizce göz attıktan sonra yerinden doğruldu. "Mesaj senin telefonundan geliyor! Bu, Alice olmalı!" Xander mesajı açtı ve tek kelime etmeden Xena'ya gösterdi: "burada kimse yokkn yazyrm beni yukarı götürdkleri yer"

Sanki mesajı gönderen daha yazacaklarını bitirmeden GÖNDER'e basmış gibi, mesaj bu kadarla kalmıştı. Xander, Alice'i geri aramak için çılgınca tuşlara bastı ama Alice'in çekingen sesiyle söylediği "Alo?" yerine, arayanın kendisine mesaj bırakmasını söyleyen ablasının sesini duydu. Xander, Alice'e, "nerdesn?" yazdığı bir mesaj attı.

"Bu nedir?" diye sordu Xena.

"Telefonu kapatmış olmalı." Xander'ın suratı asıldı.

"Ya da başka biri kapattı."

"Bu da birisinin onu mesaj atarken yakaladığı anlamına gelir. Alice'in nerede olduğunu kimsenin bilmesini istemeyen biri. Bu kişi..."

"Bu kişi, artık bizim de bu vakayla ilgilendiğimizi bilen biri," diye bitirdi Xena, kardeşinin sözlerini. Kimse aklında ne olduğunu dile getirmedi. Acımasız çocuk hırsızı daha sonra onların peşine mi düşecekti?

ONUNCU BÖLÜM

"Demek siz çocuklar, mesajın kayıp prensesten geldiğini düşünüyorsunuz?" Alice'in bıraktığı nottaki elyazısıyla ilgili polisle konuşmalarının üzerinden iki gün geçmişti, ama maalesef, masada bir kez daha aynı polis vardı. Sesi son derece kibar çıkıyor olsa da Xena o ses tonunda yapmacık bir tavır sezdi. İki kardeş durumu bir kez daha açıkladı ve polis Xander'ın telefonunu açtı, telefona şaşkınlıkla baktı ve telefonu Xander'a geri verdi. "Bana ne gördüğünü söyle."

Xander mesajı buldu ve telefonu adama geri uzattı.

"Çok saçma," dedi polis ve bu kez ikisinin de açıkça duyduğu şey yapmacıklık değil, kızgınlıktı. "İşte, bu nedir?" Geniş parmak ucu ekranı kapladı.

"Nereyi işaret ettiğinizi göremiyorum." Xander, sesinin kibar çıkması için çabaladı.

"Görünen o ki, mesajı gönderen Xena adında biri." Polis ikisine de sertçe baktı. "Adının Xena olduğunu söylememiş miydin, genç hanım?"

"Evet, ama..."

"Sıra dışı bir isim, ne dersin? Bu delikanlının telefonuna mesaj atan iki Xena'nın olması pek muhtemel değil."

"Ama..."

"Üstelik," dedi polis, sanki zaferini kutlarcasına, "prensesin adı Alice. Xena değil, değil mi?" Telefonu birden kapattı ve Xander'a uzattı. "Siz çocukların polislerle kafa bulmaktansa, yapacak daha güzel şeyleriniz olmalı. Soruşturmaya müdahale etmek diye bir şey duydunuz mu hiç?" Xena, tam yeniden "ama" demek üzereyken Xander susması için parmağını kaldırdı ve Xena dudaklarını birbirine kilitledi. "Bu ciddi bir suç ama benim de çocuklarım var, bu yüzden sizi ihbar etmeyeceğim. Ama bu seferlik. Ancak bu soruşturmaya bir daha burnunuzu sokarsanız..." Cümlesini bitirmesine gerek yoktu.

Salı sabahı kalabalığının arasından ilerlerlerken, "Sana söyledim, onun da Lestrade'den bir farkı yok, polislerin hepsi aynı, al birini vur ötekine," dedi Xander asık suratla. Turist mevsimi tam olarak başlamamıştı ama Londra nereye gittiklerini anlamaya çalışırken haritaların üzerine eğilmiş yabancılardan asla tam olarak arınmazdı. Xena ve Xander, yürürlerken iki genç kadının yanından geçtiler ve tesadüfen birinin bir diğerine, "Hayır, bak burada, görüyor musun? Waterloo Köprüsü.* Tam şunun yanında," dediğini duydular.

"Bize neden kulak asmadığını anlamıyorum," dedi Xena. "Bir şeyleri kafamızdan uydurduğumuz filan yok ki. Tıpkı çoğu yetişkin gibi, daha mesajlaşmaktan bile anlamıyor. Benim telefonumdan gönderilmiş olması, o mesajı benim gönderdiğim

* *Thames Nehri'nin üzerinde, hem yayalara hem trafiğe açık olan bir köprü. (ç.n.)*

anlamına gelmez ki!" Xena, kardeşinden karşılık bekledi, ama Xander hiçbir tepki vermiyordu. Xena, etrafına bakındı ve Xander'ın iki kadınla konuştuğunu gördü. Meşhur cazibesini kullanıyor, mavi gözlerini kırpıştırıyordu, gülümsediğinde ortaya çıkan gamzelerinden en iyi şekilde yararlanıyordu.

"Demek yürümek için çok uzak bir mesafe, öyle mi?" diye sordu kadınlardan biri.

Xander kafasını salladı. "Metroyla mesafe daha hızlı kat edebiliyor ama bugün metro çalışmıyor. Size taksi bulabilirim," diye teklif etti.

İki kadın bir ağızdan, "Ne şeker!" dedi ve Xander, kaldırımın kenarında dikilmeye gitti, Xena da kardeşinin yanına.

Xena, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Bir soruşturmanın tam ortasındayız!"

Xander'da kendini beğenmiş bir hava vardı. "Waterloo Köprüsü'ne yakın bir yere gittiklerini söylediler."

"Ne olmuş yani?"

"Somerset Binası da orada! Sherlock'un orayı defterine not ederek ne demek istediğini hâlâ çözemedik. Hadi oraya gidelim ve bir şeyler bulabilecek miyiz, bir bakalım."

İnsanların taksiler için neredeyse kavga ettikleri bir günde bile Xander, bir tanesini çevirmeyi başardı. İki kadın ona bolca teşekkür ettiler ve Xander da dedi ki, "Biz de sizinle gelsek sorun olur mu? Bizim de o yöne gitmemiz gerekiyor da."

"Elbette! Hadi hemen atlayın."

Yoğun trafik yüzünden yol her zamankinden daha uzun sürdü ve Xena ile Xander iki kadınla kibarca sohbet etti. Ka-

dınlar Avusturya'dandı ve Londra'daki her şeyi görmeye çok hevesliydiler. Taksiden indiklerinde, Xena ve Xander Somerset Binası'na, o muazzam saraya aval aval bakmak için durduklarında, iki kadın da yakındaki bir dükkâna girdiler.

"Ne kadar da harika fıskiyeler!" dedi Xander. İki kardeş, fıskiyelerden fışkıran suların birden havaya doğru uzanmasını ve karmaşık şekillerle havada dans edişini seyretmek için sarayın avlusunda durakladılar. Xena, zarif, devasa binanın taşıdığı bazı işaretleri bulmak için etrafta gezindi.

"Vay canına, başka bir zaman tekrar gelip bunu görmek istiyorum!" Xena, William Shakespeare'in eserlerinden oluşan bir serginin duyurusunu gösterdi.

Xander omuz silkti. O, eski şeylere ablası kadar ilgi duymazdı; üstelik zaman da yoktu. Xander, gişeye yaklaştı.

Orada oturan adam, "Kişi başı altı pound, lütfen," dedi.

Xena ve Xander birbirlerine baktılar. İkisinin de üzerinde o kadar para yoktu. Londra'daki çoğu müze giriş ücreti almazdı ve bu ücreti ödemeleri gerekecekleri hiç akıllarına gelmemişti. "Bizim sergileri görmemiz gerekmiyor," diye açıkladı Xena. "Biz sadece binanın tarihiyle ilgileniyoruz."

Gişedeki adam, onları avlunun dışında yer alan, binanın tarihine ayrılmış salona yönlendirdi. Xander kendini, sarayın henüz özel bir mülkkenki halini gösteren eski gravürlere* kaptırdı.

"Şuna bir baksana," dedi Xena salonun bir ucundan. Xander, yemyeşil bir çimenlikte tasmalı köpeklerini yürüyüşe çıkarmış, şemsiyeli, zarif kadınların olduğu bir resmin önünden

---

** Ağaç, taş veya metal levhanın oyularak işlenmesi ve bunun yüzeye basılması tekniğiyle yapılmış resim (ç.n.)*

zar zor ayrıldı. Xena, Somerset Binası'nın halka açık bir kamu binası olduğunda, binaya ne olduğunu detaylarıyla anlatan uzun bir metne bakıyordu.

"Sherlock'un bu binayla ilgilenmesinin sebebi bu olmalı," dedi Xena. "Bak, eskiden tüm doğum belgeleri, nikâh cüzdanlarını ve bu gibi şeyleri tüm ülke için burada depoladıkları yazıyor."

Xander, açıklamaların geri kalanını hızla okudu. "Sherlock'un zamanında, her kim istiyorsa, Birleşik Krallık'a dair ilgilendiği konu her neyse, bilgi almak için Somerset Binası'na gelebildiği yazıyor. Sherlock defterinde bu yüzden buradan bahsediyor olmalı! Burada öğrenmesi gereken bir şey vardı mutlaka."

"Ama ne?"

Xander yeniden okumaya başladı ve cevap vermedi. "Kahretsin," diye homurdandı.

"Ne?" diye sordu Xander. Kardeşi karşılık vermedi bu yüzde Xena da kendi okudu. "Aman Tanrım."

Somerset Binası, müzeye dönüştüğünde kayıtlar –üç yüz bin kaydın tamamı– Milli Arşivler'e taşınmıştı.

"Peki, şu Milli Arşivler nerede?" diye sordu Xena.

"Buradan çok uzakta." Xander, Londra haritasının tamamını ezberlemişti. "Burada yazıldığına göre, arşivlerin tamamı ta Kew'de." Xena, Kew'in nerede olduğunu bilmiyordu ama Xander'ın ses tonundan, yürüyerek gidebilecekleri bir yer olmadığı anlaşılıyordu ve yine taksiyle o yöne giden birine denk gelme şansları zayıftı. Hangi turist doğum belgeleri ve nikâh

cüzdanlarıyla ilgilenirdi ki?

"ÜDKD'yi arama zamanı geldi." Xander, telefonunu cebinden çıkardı.

Bay Brown, arabayı Xander ile Xena'nın kaldırımın kenarında beklediği yere çekti. İki kardeş, Bay Brown'un konforlu arabasına bir güzel yerleştiler ve Bay Brown da onları Londra'nın güneybatısındaki Kew'e götürdü. Bay Brown gençliğinde Birleşik Krallık polis kuvvetlerinin dedektiflik bürosunda yaptığı işlere dair hikâyeleriyle onları yol boyunca büyüledi.

"Herhangi bir çocuk kaçırma vakası üzerinde çalıştın mı hiç?" diye sordu Xena.

"Bir ya da iki defa ama onlar bu vakadan çok farklıydı. Hem ayrıntılara giremem, anlarsınız ya." Bay Brown, Andrew'u bir arkadaşının evinden alacağını ve onları almak bir saat içinde döneceğini söyleyerek iki kardeşi arabadan indirdi.

Milli Arşiv binasının geniş cam ve beton karışımı tesisi, taştan Somerset Binası'nın zarafetiyle boy ölçüşemezdi. Binalar biraz korkutucuydu ama Xena ile Xander bu görünümlerle biraz teselli buldular. Açıkça işi ciddiye aldıklarını ima ediyorlardı.

Burada da, eski el yazmalarının, ünlü kişilerin birbirlerine yazdıkları mektupların ve her türden başka kayıtlardan oluşan bir serginin reklamını yapan afişler asılıydı. Xena, en kısa zamanda sergiyi görmeye geleceğine dair kendine söz verdi. Afi-

şin önünden ayrıldı ve uzun adımlarla danışmaya doğru yürüyen Xander'ı takip etti.

Masadaki adam tam da heyecanla, "Ah, demek siz Sherlock Holmes'un soyundan gelen çocuklarsınız! Onun vakalarını hep çok sevmişimdir ve sizin dahil olduklarınızı da ilgiyle takip ettim. Şu an ne üzerinde çalışıyorsunuz?" derken, Xena kardeşine yetişti.

"Bu konu hakkında konuşamayız," dedi Xander.

"Anladım! Devlet sırrı! Pekâlâ, bu formları doldurun ve size gereken şeylerin yerini bulmanızda yardımcı olayım."

Xena; Prenses Stella'nın kaçırılışından sonraki beş yıla kadar; Kraliçe Charlotte, Kral Boris, Prenses Stella ya da Bayan Mimsy'nin adının geçtiği tüm belgeleri talep ederek formdaki boşlukları doldurdu. Kâğıdı masanın üzerinden, gözlerini kocaman açan adama uzattı.

"Bu biraz vakit alacaktır." Danışmadaki adam, formu memura uzattı. "İsterseniz etrafa bakabilirsiniz. Bir şey bulduğumuzda size sesleniriz."

Koridorda volta atmak, binanın dışındaki geniş havuzu seyretmek ve yüksek tavanlara bakmak dışında bir şey yapamayacak kadar heyecanlıydılar. Binaya giren ya da sergileri gezen biri sesini yükseltmediği taktirde kütüphane kadar sessiz bir yerdi.

Danışmadaki adam, "Holmes?" diye seslenene kadar sanki zaman geçmek bilmedi. Hızla adamın masasına döndüler. "Talep ettiğiniz dokümanları özel bir okuma salonuna koydum. Buyurun, belgeleri elinize almadan önce bunları takın." Adam,

ikisine de bir çift beyaz, pamuklu eldiven verdi. "Parmak uçlarınızdaki yağ sayfalara zarar verebilir. Üç yüz yirmi numaralı salon sizin."

Oda; bir masa, iki sandalye ve ana masanın önündeki cam bir kapı dışında neredeyse bomboştu. Xena, kâğıtları eline almak için yanıp tutuşuyordu ama Xander onları öyle hızla okuyabilirdi ki ona yardım etmesinin pek bir faydası olmayacağını biliyordu. Bu yüzden de küçük ve penceresiz odada sert, ahşap sandalyeye oturmuş, heyecandan yanağının içini çiğniyordu.

"İşte!" Xander sararmış bir sayfayı havaya kaldırdı. "Buldum!"

"Nedir o?" Xena kâğıdı kardeşinin elinden kapmaya çalıştı ama Xander, "Olmaz! Yırtabilirsin," dedi.

Xander kâğıdı masanın üzerine yaydı. Üzerinde süslü bir elyazısıyla, "Evlilik Belgesi" yazıyordu. Üzerindeki tarih Haziran 1892'ydi ve damat Jonathan Blunt'du ki bu isim Xena'ya hiçbir şey ifade etmedi, ne var ki gelinin adı tanıdıktı: Eugenia Mimsy.

"Bayan Mimsy *evlenmiş mi?*" Xena buna inanamıyordu. "Ama kraliçeyle yaptığı sözleşmede evlenemeyeceği yazıyordu!"

"Dadı olmadan önce evliydi ve bence bunu kraliçeye söylemek istemedi. Ve şuna baksana!" Xander belgenin kenarında, ataları Sherlock Holmes'un artık tanıdık gelen elyazısıyla karalanmış "doğum belgesi" kelimelerini gösterdi.

"Demek kraliçe için çalışmaya başlamadan bir buçuk yıl önce Bayan Mimsy gizli bir evlilik yapmıştı." Xena, isimleri

ve tarihleri defterine not etti. "Aferin ona. Dürüst davranmadığını biliyorum ama başkasının çocuğuna bakarken kendi ailesine sahip olamaması hiç adil değil. Üstelik Sherlock'un da aynı belgeyi bulduğunu biliyoruz. 'Doğum belgesi' derken ne demek istediğini merak ediyorum. Bu bir nikâh cüzdanı."

"Bunun bizi hangi sonuca götürdüğünü anlamıyorum," dedi Xander. "Eğer dadılar evlenemiyorsa, o günlerde pek çok insanın gizlice yürüttükleri evlilikleri olmalı. Ve şuna bir baksana!" Xander, ablasına başka bir kâğıt gösterdi. Bu, Jonathan Blunt'a ait ölüm belgesiydi ve üzerindeki tarih kraliçenin karısını işe almasından yalnızca birkaç ay öncesini işaret ediyordu.

"Bayan Mimsy'nin –ya da Bayan Blunt'un– bir işe, uğrunda yalan söyleyecek kadar ihtiyacının olmasının nedeni de bu olmalı," dedi Xena. "Hımm... merak ediyorum da."

"Neyi merak ediyorsun?"

"Xena kafasını salladı. "Boş ver. Çılgınca bir fikir. Tabii eğer... bir saniye. Bu belgeyi bırakma. Kimsenin bunu bizim bıraktığımızı ve düzelttiğimizi düşünmesini istemem." Xena odadan koşarak çıktı. Cam kapıdan bakınca Xander, ablasının kafasını sallayan ve arkada kaybolan memurla bir şey konuştuğunu gördü. Xena ne yapıyordu?

Birkaç dakika içinde memur geri döndü ve Xena'ya başka bir kâğıt verdi. Xena bu kâğıdı inceledi, kafasını kaldırdı ve memura bir soru sordu. Adam da tekrar arşivlere döndü. Bu defa dönmesi o kadar uzun sürdü ki adam yeniden ortaya çıktığında, Xander kalkıp neler olup bittiğine bakmak üzereydi. Ancak adamın elinde bu kez hiçbir şey yoktu ve kafasını iki

yana salladı. O ve Xena bir süre daha birlikte konuştular ve sonra Xena geri geldi.

"O nedir?" Xander, kardeşinin elindeki kâğıdı kapmaya çalıştı.

Xena kazandığı zaferle kahkahasını tutamadı. "Dadının bebeğine ait bir doğum belgesi."

"Ne?" Xander bu defa kâğıdı kapmayı başardı. Gerçekten de belgenin üzerindeki tarih, 1894 Kasım'dı, Jonathan Bluntın ölümüyle dul kalan Eugenia Mimsy Blunt'un Josephine adında bir bebeği olmuştu.

"Bir düşünsene, Xander. Kraliçe, Bayan Mimsy'yle –ya da Bayan Blunt'la– Prenses Stella ve Josephine'nin doğumundan aylar önce iş görüşmesi yaptı. Eğer dadı, kraliçeye evli olduğunu söylemediyse, belki ona söylemediği başka bir şey daha vardı. Kendisinin de bebek sahibi olacağı gibi."

"Böyle düşünmene sebep olan ne?"

"Sherlock'un Bayan Mimsy'den ne diye bahsettiğini hatırlıyor musun?"

"Düğünçiçeği isminden mi bahsediyorsun?"

Xena kafasını salladı. "Ve operadaki Düğünçiçeği'yle ne bulduğumuzu hatırlıyor musun?"

Xander sinirli sinirli içini çekti. Genelde, bulduğu ipuçlarıyla Xena'ya ümit veren o olurdu ve tahmin etmek zorunda kalmaya alışık değildi. "Denizcilere bir şeyler satıyordu, eskiden dadıydı ve iki bebeğe bakıyordu ki bu bebekler..." Gerçeğin kafasına dank etmesiyle birden sustu.

Xena kafasını salladı. "Aynen öyle."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"Düğünçiçeği eskiden bir dadıydı," dedi Xander, "iki çocuğa birden bakan bir dadı. Biri, *Pinafore*'nin kaptanı oldu, diğeri de denizci."

"Doğru." Xena, okuma salonunun cam kapısını açtı. Hiç penceresi olmayan oda, ikisinin de aynı havayı solumasıyla boğucu hale gelmeye başlamıştı. "Ama öncesinde Düğünçiçeği bebekleri karıştırmıştı ve nedendir bilinmez, bunu kimseye söylememişti."

"Belki de Sherlock, Bayan Mimsy'ye 'Düğünçiçeği' derken bunu ima ediyordu," dedi Xander. "Geri getirilen prenses, kaybolan bebeğin aynısı değil miydi sence? Birisinin, sen ve Alice'in okul çantalarınızı değiştirmeniz gibi onları değiştirdiğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, ama Sherlock'un kafasından böyle geçirdiğini düşünmeye başlıyorum. Dahası, görünen o ki, Sherlock'un bir şüphelisi de vardı: dadı. İşte bu, Sherlock'un neden 'Bazı şeyler, nadiren, olduğu gibi görünür,' dediğini

de açıklıyor," dedi Xena. "Herkes geri getirilen bebeğin, kaybolan bebeğin aynısı olduğunu sandı. Ama değildi."

"Dadı da işte bu yüzden uyuşturucu etkisi altındaymış gibi davrandı ve aslında kralla kraliçeye telgraf da göndermedi," dedi Xander. "Bebeği ne kadar uzun süre görmezlerse o kadar iyiydi."

"Doğru! Annemin parkta çektiği fotoğraflarımızı gördüğünde, Lou Hala'nın nasıl sizi sokakta görsem tanımam dediğini hatırlıyor musun? Ve bizi en son göreli daha birkaç ay olmuştu. Bebek bir ay sonra geri döndüğünde, insanlar onun farklı göründüğünü düşünmüş olmalı ama bu durumu bebeklerin bizim yaşımızdaki çocuklardan bile çok değiştiğine bağlamışlardır."

"Yani Sherlock da bu yüzden parmak izleriyle ilgileniyordu," dedi Xander. "Parmak izleri sayesinde, suçluyu bulmaya çalışmıyordu, o bebeğin kaçırılan bebekle aynı bebek olup olmadığını anlamaya çalışıyordu!"

"Ne?"

"Bir düşünsene, Xena. Yoksa neden *bebeğin* parmak iziyle ilgilensin ki? Sherlock'un defterindeki parmak izi çizimiyle etrafı çevrilmiş 'çıngırak' sözcüğünü hatırlıyor musun? Kaçırılmadan önce Prenses Stella'nın kullandığı oyuncak çıngırağı bulup, geri getirilen bebeğin aynı parmak izlerine sahip olup olmadığını anlamaya çalışıyor olmalıydı. Çıngırağı büyüteçle incelemesinin sebebi bu olabilir!"

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi Xena, kardeşiyle aynı fikirde olduğunu belirterek.

"Bayan Mimsy'nin bebeği nasıl gizlice dışarı çıkardığını merak ediyorum," dedi Xander. "Korumalarla yapılan sözleşmeleri gördüm, hatırlıyor musun?"

"Bir bebeği o zamanlar giyilen geniş eteklerin altına kolayca saklayabilirsin. Bebek ya ağlarsa diye gerçekten korkmuş olmalı."

"Doğum belgesini bulduktan sonra, danışmadaki adamın neden arşivlere geri gitmesini istedin?" diye sordu Xander.

"Josephine Blunt hakkında daha fazla kayıt var mı diye, görmek istedim."

"Var mıydı peki?"

"Hayır." Xena kafasını iki yana salladı. "Ama danışmadaki adam, İkinci Dünya Savaşı sırasında binalar bombalandığında pek çok kaydın kaybolduğunu söyledi. Eğer Josephine şehir dışında yaşadıysa, evliliğine ya da ölümüne dair tüm kayıtlar yok edilmiş olabilir. Bu yüzden, ona ne olduğunu kesin olarak bilmiyoruz."

"Her neyse, eğer Bayan Mimsy onları değiştirdiyse," dedi Xander, "kendisinin de bir bebeği olduğunu kimsenin bilmesini istememiştir kesinlikle, bu yüzden de elbette kanıt niteliği taşıyabilecek herhangi bir resmi belge bırakmamıştır. Kraliçe de kız çocuk dünyaya getirdiğinde rahatlamış olmalı. Eğer erkek olsaydı, bebekleri değiştiremezdi."

"Prenses Stella'nın ne zaman doğduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu Xena.

Xander gözlerini kapattı ve doğum belgesini gözünde canlandırdı. "Kasım 1894."

"Josephine ile tam aynı yaşta," dedi Xena. "Bayan Mimsy için yeni doğmuş bebeğini başka birine bırakmak gerçekten zor olmuştur. Belki de bu bebek değiştirme fikri, bebeğini yanında tutmanın bir yoluydu."

"Sence Bayan Mimsy gerçek prensesi ne yaptı?"

Xena bir an düşündü. "Emekli olduğunda, kraliyet ailesinin bir sonraki dadısı olması için kendi yeğenini köyden getirdiğini hatırlıyor musun?"

"Sence o, aslında dadının yeğeni değildi de prenses miydi?" diye sordu Xander heyecanla.

"Her iddiasına girerim ki öyleydi! Bu durum, herkesin kaçırılan prenses olduğunu düşündüğü 'geri getirilen' bebeğin kesinlikle prenses değil, aslında Josephine Blunt olduğu anlamına gelir."

Xander'ın gözleri parladı. "Ve aslında tahtın gerçek vârisi Bayan Mimsy'nin büyük-büyük-büyük torunu, Bayan Jenny."

"Bu da Alice'in, Bayan Mimsy'nin soyundan olduğu anlamına geliyor! Gazetede çıkan makalelerden birinde, dadının şarkıcı olmak istediği yazıyordu, hatırlasana!" diye bağırdı Xander. "Belki Alice'in müzik yeteneği de buradan geliyordur, tıpkı bizim Sherlock'tan kalıtsal olarak dedektiflik becerilerini almamız gibi."

"Ve annemizden aldığımız saçlarımızdaki şu sarı tutam," dedi Xena.

"Aynen öyle!" Xander heyecanlanmıştı. "Eğer tahtın gerçek vârisi Bayan Jenny'yse, o zaman Penelope Teyze kra-

liçenin akrabası olmuyor. Bundan hoşlanmayacağından eminim. Herkese patronluk taslamayı çok seviyor. Her iddiasına varım ki kaybolan mektuplarda bebeklerin değiştiğine ya da en azından kraliçenin böyle biri olduğuna dair şüpheler yazıyordu ve Alice'in teyzesi de onları yok etmek için mektupları Alice'in elinden aldı. Bebeklerin değiştiğini biliyor olmalı ve gerçeğin ortaya çıkmasını önlemeye çalışıyor."

Xena, "Belki de," diyerek kardeşiyle hemfikir olduğunu belirtti. "Ama Sherlock asla yeterince düşünmeden bir sonuca varmazdı. Mektupları alanın Penelope Teyze... ya da Alice olduğuna dair elimizde hiç kanıt yok ki. Peki ya başbakan da bebeklerin değiştirildiğini biliyorsa ve o da Alice'i aynı sebepten ötürü alıkoyuyorsa? Veya kraliçenin kendisi olduğunu ilan edebileceği zaman kadar Alice'i alıkoyan Bayan Jenny'yse? Belki de mektupları başbakana gösteriyordur. Alice'i kaçıran pekâlâ başbakan *da* olabilir. Ya da Jasper ya da aşçı ya da hemşire!"

Tam o sırada, dışarıdan gürültülü bir *bom* sesi geldi. "*Bu da* neydi?" diye sordu Xander koridora çıkarlarken. Bir pencerenin önünde toplanan kalabalığa katıldılar.

Güvenlik görevlileri dışarı koştu ve avluyu kolaçan ettiler. İçlerinden biri havaya bir şey kaldırdı. "Ah şu çocuklar!" dedi abla kardeşe yardım eden arşivci. "Sadece fişekmiş."

Daha bakacakları şeyler olduğundan Xena ile Xander çalışma odasına geri döndüler. Xena, açıkta duran kâğıtlardan bazılarını kaldırdı ve altlarına baktı, sonra masanın altına girdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Xander. "Fazla zamanımız yok. Bay Brown her an dönebilir."

Xena, "Doğum belgesi!" dedi, sesi son derece çaresiz çıktı. "Josephine Blunt'unki... gitmiş!"

ON İKİNCİ BÖLÜM

Xena ile Xander, Josephine Blunt'un doğum belgesinin başka bir kopyasının daha olmasını dileyerek endişe içinde bekliyorlardı. Danışmadaki adam arşivi araştırdıktan sonra döndüğünde, "Üzgünüm," dedi. "Tüm o belgeleri elektronik ortama taşımak pahalıya geliyor. Korkarım ki sizin ilgilendiğiniz belgeler yeterince önemli değildi."

Xena, "İlginiz için teşekkürler," dedi ve Xander da, "Evet, teşekkürler," diye ekledi. Sesi öyle üzgün çıkmıştı ki Xena daha kibar olmasını hatırlatmak için ona dirsek atmaya kıyamadı.

Xena, "Eğer belge ortaya çıkarsa bize haber verir misiniz?" diye sordu.

Adam kafasını salladı. "Bende adlarınız ve telefon numaralarınız var." Belgeleri almak için doldurdukları forma parmağıyla tıklattı.

Xander, saate bakmak için telefonuna bir göz attı. "Bay Brown bizi muhtemelen dışarıda bekliyor," dedi. "Tekrar teşekkürler."

Arşiv binasının dışında; Andrew, Bay Brown'un arabasının camından onlara el salladı. Xena ve Xander onu olan bitenler konusunda bilgilendirdikten sonra hem Andrew'a hem de Bay Brown'a ne bulduklarını ve Josephine Brown'un doğum belgesinin kayboluşunu anlattılar.

Xena, "O belge elimizde olmazsa, bebek konusunda bize kimse asla inanmaz," diyerek duruma açıklık kazandırdı.

"Birisi o fişeği dikkatinizi başka yöne çekmek için atmış ve sonra da belgeyi almış olmalı." Bay Brown'ın sesi sert çıktı. "Çocuklar, sizden dikkatli olmanızı istiyorum. Görünen o ki biri sizin burada olduğunuzu biliyordu. Sanırım takip ediliyorsunuz."

Xena, boğazında bir şeyin düğümlenmesiyle birden sertçe yutkundu. "Tamam, dikkat ederiz." Xena, içinde olabilecekleri tehlikenin düşüncesiyle ürperdi. Alice'i kaçıranın planlarına –bu planlar artık her neyse– burun soktularsa, karşılarındaki öfkelenebilir ve peşlerine düşebilirdi. Xena, bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı, hiç düşünmeden her riske balıklama dalan kardeşine daha iyi göz kulak olmaktan başka çözüm üretemedi.

Kendisini sakin sakin konuşmaya zorladı. "Doğum belgesinde ne yazdığını hatırlıyor musun, Xander?"

"Evet, hatırlıyorum; isimleri, tarihleri, her şeyi. Doğum belgesini alan kişinin iyi ki benim fotografik hafızamdan haberi yok! Yine de hepsi teoriden ibaret. Artık hiçbir şeyi kanıtlayamayız."

Andrew homurdana homurdana, "Neyi kanıtlayamazsınız? Alice'in aslında prenses olmadığını mı?" diye sordu, arabanın ön koltuğundan. "Bu kolay."

"Kolay mı? *Bunu* nasıl yapacaksın ki?" diye sordu Xander. Andrew, Holmes kardeşlerin bilmediği bir şey biliyorsa, bunu her zaman onların başına kakardı ama bu defa Xander, teorilerini kanıtlayabilmelerinde onlara yardım edebildiği müddetçe Andrew'un üstünlük taslamasına hiç aldırmadı.

"DNA testi diye bir şey duydunuz mu hiç?"

"Evet," dedi Xena tedbirli davranarak. "Duydum ama tam olarak ne anlama geldiğinden emin değilim."

"Şu anlama geliyor, eğer sende birinin bedeninden bir parça varsa, saçı veya tırnağı ve hatta tükürüğü gibi bir şey, bilim insanları bu parçayı başka birinin bedeninden bir parçayla karşılaştırabilir ve ikisi arasında kan bağı olup olmadığını söyleyebilir."

Xander, "Ama bizde Prenses Stella'nın bedeninden herhangi bir parça yok ki," diye karşı çıktı, "Alice'in bedenine ait herhangi bir parça da yok."

"O broş var!" diye haykırdı Xena. "Stella'nın büyükannesinin saçından yapılan yas broşu! Onu kullanabilir miyiz, Andrew?"

"Kullanabilirsiniz sanırım. Uzmanı arayalım ve görelim." Cep telefonunu çıkardı. "Merhaba, Mary Hala mı?" Mary Watson da ÜDKD'nin başka bir üyesiydi. "Beni Doktor Crichton'a bağlayabilir misiniz?" Birkaç dakika sonra, Andrew telefonda durumu açıklıyordu. "Tamamdır. Pekâlâ, an-

ladım. Ne kadar sürer? Hızlandırmanın bir yolu yok mu? Peki, onlara söylerim. Hoşça kalın." Andrew, Xena ve Xander'a döndü. "Doktor Crichton, broştaki saçın küçük bir parçasını kullanabileceğini ve bu DNA örneğini Alice'in bedeninden alınan bir parçayla karşılaştırabileceğini söylüyor."

"Umarım bunu çok çabuk yapabilirler." Xander endişeliydi. "Dört gün sonra Alice'in doğum günü."

"Ellerini çabuk tutmalarını rica edebilirim," dedi Andrew, "ama bu işlemi hızlandırabilirler mi bilmiyorum."

"Alice'e ait bir DNA örneğini nereden bulabiliriz ki?" diye sordu Xena. "Herhalde saç fırçası ve benzeri şeyleri malikânededir ama onları nasıl alabiliriz ki?"

"Bize onları Gemma verecektir," dedi Xander. "Ama, malikânedeki tüm telefonlar dinleniyor, unuttun mu? Eğer ona ne yaptığımızı söylersek, o zaman herkes her şeyi duyar. Alice'in teyzesi, koruması ve kim bilir daha başka kimler..."

"Gemma da kim?" diye sordu Bay Brown. Onlar da açıkladı. "Bu işi bana bırakın. Elçilik aracılığıyla onunla bağlantı kurabileceğime eminim."

Bir telefon görüşmesi yapmak için arabayı kenara çekti ama daha telefonunu cebinden çıkarmadan Xena, "Bekleyin!" dedi. Bay Brown durdu. "Gemma'nın annesinin de bu işin içinde olmadığını nereden bilebiliriz ki?"

"Bayan Jenny'nin mi?" Xander şaşırmıştı. "Alice'i kaçıran o olamaz! Onun ne kadar iyi biri olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Başka vakalarımızda iyi insanların kötü şeyler yaptı-

ğını gördük," diye hatırlattı kardeşine, Xena. "Eğer bebeklerin değiştirildiği konusunda yanılmıyorsak, o zaman Borogovia kraliçesi olacak kişi o. Bu gerçekten güçlü bir gerekçe. Herhangi bir nedenden ötürü ricamızı yerine getirmeyeceğini söyleyebilir ya da bize başkasını saçını veya bebeklik dişini filan verebilir."

"Benden ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu Bay Brown.

"Biraz düşüneyim." Xander yüzünü ellerinin arasına aldı. Bir süre sonra yüzünü yeniden kaldırdı. "Peki. Şuna ne diyorsunuz: Ona Alice'le ilgili birkaç şey sorun, giydiği bir tişört ya da saç fırçası gibi. Gemma'ya da Alice'in izini sürmesi için bir köpek ayarlayacağımızı söyleyebiliriz."

"Bu asla işe yaramaz," diye kardeşinin lafını böldü Xena. "Bir köpeği Londra'nın ortasında serbest bırakıp ona Alice'i bulmasını söyleyemeyiz! Spesifik açıdan nerede olduğunu bilseydik, oraya gidip o köpeklerden birini kullanabilirdik ama o bilgi olmadan boşuna uğraşmış oluruz."

"Aynen öyle! Bunu Bayan Jenny de bilmeli. Eğer Alice'in kaçırılmasında parmağı yoksa, bir işe yaramayacağını düşünse de istediğimiz şeyleri bize verir. Ama Alice'i kaçıran *oysa*, istediklerimizi bize memnuniyetle verir ve gerçekten işe yarar bir şey yapmak yerine vaktimizi boşa harcamamıza ses çıkarmaz," dedi Xander.

Bay Brown, "Sen ne diyorsun Xena, tamam mıdır?" diye sordu.

Xena, "Deneyebilirsiniz," dedi. Beklemeye başladılar.

Bay Brown telefonunu çıkardı. "Bana Borogovia elçiliğini bağla, lütfen Mary." Sessizlik oldu. Ardından Bay Brown, Borogovia malikânesinden Jenny adında biriyle acilen konuşması gerektiğini açıkladı. Tekrar eden sessizliğin ardından telefonu Xena'ya uzattı. "Telefondaki arkadaşının annesi."

Londra'nın merkezine vardıklarında, Bayan Jenny, Gemma'yı Alice'e ait birkaç eşyayla ÜDKD'ye yollamayı kabul etmişti. "Eşim, Gemma'yı arabayla oraya bırakabilir. Alice'in geri dönmesine yardım etmek için elimden geleni yaparım."

Gemma, ÜDKD'nin girişini saklayan pub'ın dışında Xena ve Xander'ı bekliyordu. Gemma, onları içeri alan gizli kapıyı görünce heyecanlandı. "Hayatımda bir binaya girmenin daha komik bir yolunu görmedim!" dedi. "Keşke malikâneye de gizli bir giriş olsaydı! Her içeri girdiğimde ya da dışarı çıktığımda o aptal kameralar tarafından izlendiğimi bilmekten nefret ediyorum."

Andrew'a, içinde bir okul üniformasının ve saç fırçasının olduğu plastik bir çanta uzattı. Xena ve Xander, iç rahatlığıyla birkaç uzun sarı saç telinin, saç fırçasının kıllarına gömülü olduğunu gördüler.

"Annem bunun işe yarayacağını düşünmüyor," dedi Gemma. "Annem gerçekten çok üzgün. Onu, Alice ve benim küçüklüğümüze ait bir videoyu izlerken buldum ve ağlı-

yordu. Kendisini asla affetmeyeceğini ve Alice'e çok daha iyi göz kulak olması gerektiğini söyledi. Anneme, onunla aynı odada uyuyamayacağını söylemeye çalıştım ama bu da annemi teselli etmeye yetmiyor."

"Biz bu vaka üzerinde çalışmaya devam edeceğiz," diye söz verdi Xander. "Şimdiden elimizde bazı ipuçları var. Malikânede başka bir şey var mıydı, mesela fidye notu ya da tehdit telefonu filan aldınız mı?"

Gemma kafasını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Eğer bir şey olursa sizi ararım." Oradan ayrılmak için kalktı.

"Bir saniye," dedi Xena. "Saçında böcek var."

"Iyy!" Gemma elini saçına götürdü ama Xena, onu bileğinden yakaladı.

"Bırak ben alayım." Xena, Gemma'nın saçından bir şey çekiştirdi ve kız yerinden zıpladı. "Affedersin! Saçını koparmak istememiştim."

"Sorun değil," dedi Gemma, kafasını ovuştururken. "Böceği aldıysan sorun yok! Bir şey bulursanız bizi ararsınız, değil mi?"

"Elbette." Xena, Gemma'yı kandırdıkları için kendini suçlu hissediyordu ama başka bir seçeneği de yoktu. "Sana sormak istediğim bir şey daha var. Alice'in teyzesinin, o akşam, Alice'in kaçırıldığı akşam, hizmetkârlara gece için izin verdiğini söylediğini duydum, bu doğru mu?"

Gemma şaşkın görünüyordu. "Genelde cuma akşamları izne çıkarlar ama Bayan Banders izin gününü cumartesiyle değiştirdi. Nedenini açıkladığını sanmıyorum." Xena ile

Xander bakıştılar. Bu durum kulağa, Alice'in teyzesi sanki o gece yapacağı şeye mümkün olduğunca daha az şahit istemiş gibi geliyordu.

Gemma'nın telefonu çaldı ve ekrana bir göz attı. "Babam dışarıda," dedi. "Bir şey bulursanız beni hemen arayın, tamam mı?"

"Ararız," diye söz verdi Xander.

Bay Brown onu kaldırıma kadar geçirirken, Xena, "Yardımın için teşekkürler!" diye bağırdı arkasından.

Gemma duyamayacak kadar uzaklaştığında, Xander ablasına, "Gemma'nın saçındaki böcek de nereden çıktı?" diye sordu. "Ben böcek filan görmedim!"

Xena, kardeşine Gemma'nın kafasından çektiği saçı gösterdi. "Sanırım Gemma'ya da DNA testi yaptırmamız gerekecek." Andrew, Gemma'nın saçını Alice'in sarı saçlarından ayrı paketlemek ve DNA laboratuvarına göndermek için yanlarından ayrıldı. "Tüm hizmetkârların o gece dışarıda olması, Alice'i kaçırmak için ona son derece uygun bir ortam yaratmış görünüyor," dedi. "Eğer ihtiyacımız olursa, gerçekten malikâneden çıkıp çıkmadıklarını güvenlik kayıtlarından her zaman doğrulayabiliriz ama görünen o ki hizmetkârların gönderilmesi, tamamen incelikli bir planın parçası." Xena derin bir nefes aldı. "Hadi şüphelilerin sayısını biraz azaltalım. İlk olarak, eğer aşçı ile Frieda gerçekten dışarıdaysa ve Gemma'nın babası şehir dışındaysa onları eledik; peki, başka kimi eleyebiliriz?"

"Bu olayın altında yatan gerekçeye bakalım hadi," diye

önerdi Xander.

"Dönüp dolaşıp yine mektuplara geliyorum," dedi Xena. "Onları Alice buldu, şimdi şüpheli olan herkesin önünde o mektuplardan bahsetti ve sonra *puf!* Mektuplar kayboldu. Ve sonra o gece, *Alice* de kayboldu."

"Hadi, Alice'in kaçırılmasına neden olan şeyin mektuplarda yazan bir şey olduğunu varsayalım," dedi Xander. "Ama ne yazıyor olabilir ki?"

"Mektuplarla ilgili bildiğimiz tek şey, Prenses Stella'nın kayboluşu ve bunun Sherlock'un incelemeleriyle ilgili olduğu," dedi Xena.

Xander parmaklarıyla masayı tıkırdattı. "Alice'in kaçırılmasının zamanlamasının, onun yakında tahta çıkacak olmasıyla bir bağlantısı olabilir mi?"

"Emin değilim." Xena, her zamanki gibi, Xander'a kıyasla sonuca varmak konusunda daha temkinliydi. "Borogovia ile ilgilenen herkes, Alice'in doğum gününün yaklaştığını ve hemen ardından kraliçe olacağını biliyordu. Onu dilediklerı zaman kaçırabilirlerdi ama taç giyme töreninin iki hafta öncesini kadar beklemeyi seçtiler. Neden illa da o günü seçtiler?"

"Tekrar mektuplara dönüyoruz. Onlarda bir şey olmalı –Prenses Stella'yla ilgili bir şey– birisini Alice'i kaçırma kararını vermeye mecbur bırakan bir şey."

"Öyleyse, birisi taç giyme törenini durdurmaya çalışıyor olabilir tahminimce," dedi Xena. "Bayan Jenny ve eşinin, Alice'in taç giymesini *istemek* için bir nedeni var. Eğer be-

beklerin değiştirildiği konusunda haklıysak, kraliçe olması gereken bir sonraki kişi Alice değil, Bayan Jenny!"

"Yani, eğer mektuplarda kraliçenin ya da Sherlock'un, geri getirilen bebeğin gerçekten prenses olmadığını düşündüğüne dair bir şey yazıyorsa, Bayan Jenny ve ailesinin mektupları çalmak için herhangi bir gerekçesi olamaz. Aksine, mektuplarda ne yazdığını herkese söylemek isterler."

"Bu büyük bir *eğer*," dedi Xena.

"Biliyorum," diye kabul etmek zorunda kaldı. "Ama başka bir teorin var mı?"

Xena, düşüncelere dalarak yüzünü ekşitti. "Hayır," diye itiraf etti. "Hadi bu meseleyi biraz daha kurcalayalım." İkisine de çok uzun gibi gelen bir süre boyunca sessizce oturdular.

"Tamam," dedi en sonunda yavaşça. "Filmi geriye saralım mı? Peki ya biri taç giyme törenini *durdurmaya* değil de hızlandırmaya çalışıyorsa?"

"Bunu neden yapmak istesinler?"

"Belki birisi taç giyme töreninin, Alice gerçek prenses olmadığı öğrenmeden gerçekleşmesini istiyordur. Böylece Alice, Rathonia meselesi konusunda fikrini değiştiremeden tahta çıkmış olurdu. O meseleyi desteklediğini ama pek de emin görünmediğini hatırlasana."

"Ama ya..." Xander sustu. "Xena, gizli bir taç giyme töreni gerçekleştirebilirler mi?"

"Gizli bir taç giyme töreni mi?"

"Bilirsin işte hani annemin o arkadaşı evlendiğindeki

gibi, küçük bir düğün yapmışlardı, sadece ikisi, çünkü eşi orduya katılacaktı ve sonra ordudan döndüğünde dört dörtlük pastalı bir düğün yapacaklardı. Ama o şatafatlı düğünün öncesinde bile en nihayetinde evlilerdi. Böyle bir şeyi taç giyme töreni için de yapabilirler mi?"

"Umarım bu mümkün değildir." Xena'nın birden midesi bulandı. "Aklıma bir şey geldi."

"Ne?"

"Borogovia'yla ilgili araştırma yaparken karşımıza bir şey çıkmıştı, hatırladın mı? Alice'in büyükbabasıyla ilgili bir hikâye. Kendi babasının öldüğü yer, İsviçre'deki bir hastaneydi. İkinci Dünya Savaşı yeni yeni patlak veriyordu ve hemen tahta çıkması gerekliydi. Başbakan, taçla İsviçre'ye gitti ve taç giyme törenini orada, hastaneden yaptılar."

Xena'nın kardeşine bunun neden kaygı verici olduğunu söylemesine gerek yoktu. Taç giyme töreni için Alice'in Borogovia'ya götürülmesi gerektiğini sanmışlardı. On üç yaşına basar basmaz herhangi bir yerde taç giyebilirse, o zaman doğum gününe sadece dört günleri vardı ve onu nasıl bulacaklarına dair hiçbir fikirleri yoktu.

Xander, "Bunu neden bana daha önce söylemedin?" diye sordu.

"Bunun önemli olduğunu düşünmedim. Ama bunun iyi bir yanı da var, şansımız varmış ki toplu taşımadaki şu grev çıktı!" dedi Xena. "Alice ortadan kaybolduğunda, İngiltere ve İskoçya'daki tüm havaalanları ve limanlar kapalıydı. Özel tekneleri ya da uçakları bile ülke sınırlarına almadılar. Tren-

ler ve otobüsler de işlemiyordu; ülkeden ayrılan tüm arabaları ve kamyonları aradılar. Bu yüzden, grev hâlâ devam ederken Alice'in ülke dışına çıkarılmasının imkânı yok. Üstelik, onun kaybolduğunu herkes bildiğinden, Alice'i kaçıranın onu grev sona erdikten sonra ülkeden gizlice çıkarması için artık çok geçti. Alice'in kaçırılması bütün gün haberlerdeydi ve havaalanları, limanlar ve otobüs terminalleri de izleniyor. Onu artık kimse ülkeden gizlice çıkaramaz."

"Peki ama onu kaçıran her kimse, gizlice bir taç giyme töreni düzenlerse, onu ülke dışına çıkaramasalar da fark etmez," dedi Xander, üzüntüyle. "Borogovian anayasasına göre, özel bir törenle taç giydiğinde, ne olursa olsun ülkenin başına sen geçiyorsun. Alice'in Kraliçe Charlotte ve Kral Boris'in soyundan gelmediğini kanıtlayabilsek bile, o kraliçe olacak. Ve bu konuda kimsenin elinden bir şey gelmez."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah, Xander erkenden uyandı ve tekrar uykuya dalamadı. Yataktan kalkıp mutfakta dolandı. Gri bulutları gördüğünde, başka bir kasvetli güne daha uyandığını fark etti. Günlerden çarşambaydı, bahar tatilinin yarısı geride kalmıştı ve Alice'i kayboluşuyla ilgili sonuca bir adım bile yaklaşamadığını hissediyordu.

Lavabodaki mısır gevreği kâsesinden, Xena'nın da çoktan uyandığını anladı. Kirli bulaşıklarını bulaşık makinesine koymayı hiçbir zaman akıl etmezdi. Xander da kendi kahvaltısını etti ve sonra ablasını çalışma odasındaki bilgisayarın başında buldu.

"Şuna bak," dedi Xena.

Xander masanın etrafından dolaştı ve ablasının omzunun üzerinden eğilip ekranı okuduktan sonra doğruldu. "Eğer burada yazan doğruysa, bebeklerin parmak izleri yetişkinlerinki kadar kalıcı değil; Sherlock'un, bulduğu parmak izlerini prensesin ya da yeni bebek her kimse onun kimliğini sapta-

mak için kullanamamasına şaşmamak gerek. Bu onun hatası değil."

"Yine de en azından vakalarını çözmek için son teknolojiyi kullanıyordu, tıpkı bizim gibi!" Xena, bu düşünce karşısında keyiflenmeden edemedi.

"Siz ikiniz, tatil gününe göre ne kadar erken kalkmışsınız öyle," dedi anneleri çalışma odasına girip ışığı yakarken. "Bu vaka sizi epey meşgul ediyor olmalı."

"Öyle, doğru," dedi Xander.

Kendisine bir fincan kahve koyarken, "Pekâlâ, işte size işinizi kolaylaştırabilecek bir şey," dedi anneleri. "Toplu taşımadaki grev dün gece sona erdi. Yani, artık araştırmalarınızda sizi oradan oraya taşımaya ikna etmek için benim, babanızın ya da şu kibar adam, Bay Brown'ın yardımına muhtaç kalmanız gerekmeyecek."

"Sanırım," dedi Xena.

Bayan Holmes tam kapıdan çıkarken durdu. "Ah, Xena, sana hep soracaktım ama unutmuşum. O yeni cep telefonu hakkında ne düşünüyorsun?"

"Xena ile Xander bakıştılar. "İyi. Özel bir şey yok." Telefonun Alice'le birlikte kaybolduğunu henüz annesine söylemeye cesaret edememişti.

Bayan Holmes, "GPS özelliklerini etkinleştirmeyi unuttum," dedi. "Bunun işe yaraması için sanırım bir program geliştirmem gerekiyor."

"GPS özelliği de nedir?" diye sordu Xander. Birdenbire iki kardeşin de gözü açıldı.

"GPS özelliği, ebeveynlerin çocuklarının nerede olduğunu takip etmesinin bir yolu. Bildiğinizi sanıyordum. Bu özellik etkinleştirildi mi, telefonun nerede olduğunu takip edebilirsiniz. Bunun nasıl yapıldığından emin değilim, bu yüzden de eve geldiğinizde telefonu bana verin ki nasıl yapabileceğime bir bakayım, anlaştık mı?" Ve Bayan Holmes odadan çıktı.

Xena, "Beni gizlice takip etmemesini umuyorum," dedi ama Xander onu dinlemiyordu.

Xander, "Belki de GPS'i Alice'in nerede olduğunu bulmak için kullanabiliriz!" dedi ve odadan hızla çıktı, bir dakika sonra elinde bir kitapçıkla geri döndü. "Anneme, GPS özelliğini kendi kendime etkinleştirmeyi denemek istediğimi söyledim, böylece talimatları bana verdi. Bu talimatlar henüz internette yok, çünkü telefonun üretimi gizli tutuluyor."

Xander, "Annem telefonunun GPS ayarlarını etkinleştirmek için telefona ihtiyacı olduğunu söyledi ama," diye belirtti. "Telefonda bizde değil ve zaten kapalı. Bu hiçbir işe yaramaz, Xander."

"Bu kadar çabuk pes etme!" Xander hemen telefonuna davranmıştı bile. "Alo, Andrew mu? Ah, affedersin. O kadar erken olduğunu fark etmedim. Dinle, bu önemli ve teknolojiden senin kadar anlayan birine ihtiyacımız var." Xander, Andrew'u bir konuda ikna etmek söz konusu olduğunda pohpohlamanın ne kadar işe yaradığını kendisi gibi bilen Xena'ya sırıttı. Xander durumu açıkladı ve "Tamam, beni geri ara," dedi.

Xander telefonu kapattıktan sonra, "Andrew bu konuda bir şeyler yapacak," dedi. "Bu telefon yeni ve deneme amaçlı olmasına rağmen, kulağına tanıdık geldiğini söyledi. Talimatları internette olan başka bir telefonun yeni modeli olabilir. O model uzaktan programlanabiliyor, bu yüzden belki bu telefon için de aynı şey mümkündür."

"Andrew geri aradığında, hoparlörü aç," dedi Xena. Yine de telefonun Alice'i bulmalarına yardımcı olacağını düşünmüyordu ama aklına yapacak başka bir şey de gelmiyordu.

Xander'ın telefonu çaldı. "Selam, Andrew. Hoparlörü açıyorum."

"Buldum!" Andrew'un sesi heyecan dolu geliyordu ki bu nadiren olurdu. "Bana telefonun seri numaralarını ve elinizde başka hangi bilgiler varsa onları da verin." Xena, Andrew'un istediklerini kitapçıktan okudu ve Andrew, "Eğer bu telefon da ilk modeli gibiyse, kapatılamayan ikinci bir yedek bataryası var. Bir saniye bekleyin." Xena ile Xander da beklediler. "Tamam, sanırım GPS'i etkinleştirdim. Telefonu buluyor."

Xena yerinde duramadı. Xander'ın arkasında durup nefesini tuttu.

Andrew bir adres okudu. Xander, "Şaka mı yapıyorsun?" dediğinde, Xena bu adresi yazmak üzereydi.

"GPS böyle söylüyor." Andrew adresi tekrar etti. "Neden, ne oldu ki?"

"Emin değilim," dedi Xander. "Biz sana döneceğiz. Teşekkürler, Andrew."

"Sorun nedir, Xander? Bana söylemek zorundasın!" Xena belirsizliğe tahammül edemezdi.

"Andrew'un verdiği adres Borogovia malikânesininki."

Xena'nın morali birden altüst oldu. "Yani neticede bu durum, Alice kaçırıldığında telefonu ardında bıraktı anlamına geliyor."

"Bir saniye," dedi Xander yavaşça. "Aklıma takılan bir şey var. Güvenlik kameralarının, Alice tam 'kaçarken' gök gürültülü fırtına yüzünden devre dışı olması bana çok büyük bir rastlantı gibi geliyor, bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Belki de Alice'i kaçıranlar, kameraları fırtınadan *önce* kapattı ve onlara mazeret yaratacak bir fırtına çıktığı için çok şanslıydılar. Eğer fırtına olmasaydı, kameraların kapanması için başka nedenler –onarımıyla ilgili ya da kaza ve benzeri gibi nedenler– öne sürmek zorunda kalacaklardı," dedi Xena.

Xander da, "Ya da belki de Alice'i kaçıracakları geceyi fırtına tahminlerine göre planladılar," diyerek fikrini öne sürdü.

"Güvenlik ekibinden birinin de bu işin içinde olması ve kameraları bir şekilde devre dışı bırakması da mümkün," diye ekledi Xena. "Bu durumu pek çok şekilde açıklayabiliriz."

"Ve bir şey daha var," dedi Xander. *"Belki de Alice evden hiç ayrılmadı."*

Bunun ne anlama geldiğini, eğer doğruysa, polisin Alice'i nasıl gözden kaçırabileceğini çözmeye çalışırken, bu düşünceler karşısında ikisi de donakaldı.

Xander, atalarının en meşhur laflarından biri olan olan, "İmkânsızı çıkardığında..." diye hatırlattı Xena'ya.

Xena da, "... elinde kalan şey, ne kadar olasılık dışı olsa da, gerçeklerdir," diye tamamladı kardeşinin sözlerini. Güvenlik sisteminin tesadüfen, tam da Alice'in malikâneden ayrıldığı –ya da malikâneden kaçırıldığı– an devre dışı olması pek de mümkün görünmüyordu, ama tüm bu olanaksızlıklar aşırıya kaçıyordu.

Xander'ın telefonu, gelen mesajla bipledi. Muhtemelen Andrew'dandı. Ama hayır, ekrandaki mesaj Xena'nın telefonundandı. Xena, Xander'ın omzunun üzerinden eğildi ve birlikte mesajı okudular: "Merhaba, Xena! Beni aramaya geldiğinde burada olmadığım için üzgünüm. Bir süre uzaklara gitmek gerekiyordu ama her şey yolunda. Beni boşuna aramayın! Sevgiler, Alice."

"Tamam, oldu..." dedi Xander küçümser bir tavırla.

"Bu mesajı kesinlikle Alice yazmış olamaz." Xena neredeyse gülecekti. "Hiç kimse büyük harfler ve noktalama işaretleri kullanarak mesaj yazmaz. Üstelik, 'Sevgiler, Alice' de neyin nesi? Ah, eminim o yazmıştır! Tabii ki de bu mesajı başkası yazdı, hem de nasıl mesaj atıldığını anlamayan biri. Telefonum GPS ayarlarını açtığımızı gösteren bir uyarı vermiş olmalı ve bu mesajı atan her kimse, telefonu Alice'in elinde gördü, sinirlendi, bize de hedefi şaşırtmak için bu mesajı gönderdi."

"Yapabildiyse!" dedi Xander.

İkisi de Alice'i kaçıranı korkutmaya yeterince yaklaşmış

olmanın bilgisiyle acayip neşelendiler; ancak Xena, bunun Alice için ne kadar tehlikeli olabileceğini düşünmemeye çalıştı. Onu ne kadar çabuk bulurlarsa o kadar iyiydi.

"Telefonunu bana versene," dedi Xander'a. Andrew'un numarasını tuşladı. "Alo, Andrew? Önceki mesaj gönderildiğinde –hani gerçekten Alice yazmış gibi görünen, polise gösterdiğimiz mesaj– telefonumun nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

Andrew, "O mesaj ne zaman geldi?" diye sordu.

Xena da ona anlattı. Önce tıkırdayan bilgisayar klavyesinin sesini duydu, sonra Andrew, "O mesaj da aynı adresten gelmiş," dedi.

"Teşekkürler." Xena telefonu kapattı. "Yani bu, Alice'in hâlâ malikânede olduğu anlamına geliyor ya da en azından ilk mesaj gönderildiğinde oradaydı. Ama malikânenin neresinde olabilir ki? Üstelik, onu oraya kim koydu?"

"Aslında başbakan hakkında adamakıllı düşünmedik," dedi Xander.

"Hiç gerek yok." Xena başını salladı. "Alice kaçırıldığında Londra'da bile değildi." Xena, kardeşinin yüzünde görmeye aşina olduğu tebessüm karşısında sustu. "Ya da belki de Londra'daydı! Başbakanın Londra'ya Alice kaybolduktan sonra geldiğine dair elimizde kendi sözünden başka güvenebileceğimiz bir şey yok."

Xander, "Hadi, oteline ne zaman yerleştiğini bulalım," diye öneride bulundu.

"Hangi otelde kaldığını bilmiyoruz ki," dedi Xena.

"Öğrenmenin bir yolunu bulabiliriz. Dışarıda inşaat olduğunu söylediğini hatırlıyor musun? Hadi hangi otellerin inşaat şantiyelerine yakın olduğunu bulalım."

Xena, kısa süre içinde Londra'nın tüm en iyi otellerinden, yurt dışından gelen önemli bir şahsiyetin kalacağı izlenimini verenleri belirlemişti. Sonra şehirdeki inşaat şantiyeleri konusunda uyarılar veren bir trafik sitesi buldu. İkisini bir araya getirmek ve başbakanın büyük ihtimalle Otel Bertrand'da kalıyor olduğunu bulmak kolaydı. *Konum olarak iki farklı metro hattının yakınından geçiyor, bu yüzden oraya ulaşmak kolay olmalı*, diye düşündü Xena.

Metro istasyonuna gitmek için sessizce yola çıktılar, Xena ikisinin arasında bir şemsiye tutuyordu. Durup trafik ışığının değişmesini beklerken Xander'ın gözüne ışığın altında duran biri takıldı. Biri o yağmurda neden orada öylece dikilirdi ki? Eğer birini bekliyorsa, neden bir dükkâna girmiyor veya en azından neden bir tentenin altında dikilmiyordu? "Xena, şuraya baksana," dedi alçak sesle ve kafasını, hiç kıpırdamadan duran kişiye doğru çok hafif çevirdi.

Xena, sanki rüzgâr şemsiyesini uçurmuş gibi yaptı ve şemsiyeyi kendi başına doğru çekerken önce dosdoğru, sonra da omzunun üzerinden o tarafa baktı. Xander'ın kastettiği; başına sıkıca geçirilmiş, yüzüne gölge düşüren kapüşonuyla siyah bir yağmurluğa bürünmüş kişiyi hemen gördü. Xena, onun erkek mi kadın mı olduğunu çıkaramadı. Sanki hiçbir şeye bakmıyormuş gibi görünse de, Xena o adamın –ya da kadının– gerçekten kendisinden ve erkek kardeşinden gözünü ayırma-

dığını söyleyebilirdi.

Dudaklarını neredeyse hiç oynatmayarak, "Ayrılmak zorunda kalacağız," dedi Xena. "Onun benim peşime düşmesini sağlamam ve sonra izimi kaybettirmem için ayrılmak zorunda kalacağız. Yirmi dakika içinde, benimle o kilisede, Aziz Bartholomew Kilisesi'nde buluş. Eğer orada olmazsam annemi ara ve ona olanları anlat. Ondan kurtulabilirsek ne olur ne olmaz diye ikimiz de farklı metro hatlarını kullanarak otele gidebiliriz."

Xander kafasını salladı ve trafik ışığı değişir değişmez hızla caddenin karşısına koşup yayaların arasından sıyrılarak geçti. Xena kadar hızlı bir koşucu olmasa da rakip takımdakilerin arasında mekik dokumaya alışkın, iyi bir futbol oyuncusuydu ve kısa bir süre sonra da gözden kayboldu.

Tıpkı Xena'nın da ümit ettiği gibi, ikisi ayrıldığında peşlerindeki kişi bir an kararsız kaldı. Xena, şemsiyesini kapatmaya bir dakikasını ayırdı ve yabancının kendisini takip etmesini ümit ederek köşe başına doğru koştu. Bunu yağmurda söylemesi zordu ama sanki arkasından koşan ayak sesleri geliyor gibiydi. Yol kıvrılana kadar arkasına dönüp bakmak için hiç durmadı ve sonra yabancının hâlâ peşinde olduğunu görebilse de, antrenmanlı bacaklarının her uzun adımı sayesinde, aralarındaki mesafenin açılmakta olduğunu görebildi.

Başka bir köşeden döndü, dar bir sokaktan geçtikten sonra kısa, tuğla bir duvarın üzerinden atladı ve Xena, peşindekini artık atlattığına emindi. Dönel kavşaktan geçerek önünde küçük, açık bir meydanın olduğu eski kiliseye doğru ilerledi.

Kilisenin ağır kapısını itip açtı ve karanlığa girdi.

"Niye bu kadar geciktin?" Xander gri, taştan bir sütunun arkasından çıktı. "Ben de tam annemi aramak üzereydim."

Xena soluklanmak için elinden geleni yaparken yanıt vermeden başını salladı. Küçük bir bahçeye açılan bir kapının olduğunu hatırladığı, kilisenin arka kısmını eliyle işaret etti. Binanın bu kısmında birkaç kilise birden vardı, bu yüzden de, tüm çabalarına rağmen, Xena takip edilmişti ve peşlerindeki kişi muhtemelen hâlâ içeride olduklarını ve ön kapı hariç hiçbir şekilde binadan ayrılamayacaklarını düşünüyordu. Peşlerindeki, Xena ile Xander'a saldırmaya hazır orada bekliyor olacaktı.

Ayrı metro hatlarını kullandılar ve planladıkları gibi, Otel Bertrand'ın önündeki parkta buluştular. Oteli uzaktan görmüşlerdi –British Museum'a* yakındı– ama şimdi karşında dikilip içeri girmeden binaya bakakaldılar, yukarıya bakarken yağmur damlalarının yüzlerine düşmesi hiç umurlarında değildi. Otel devasa ve gösterişliydi. Bir sürü penceresi, balkonu, karmaşık mimari kapıları, merdivenleri ve adeta muhteşem olan diğer detaylarla kırmızımsı kahverengi taştan inşa edilmişti.

Otelin lobisi küçüktü ama mermerle ışıl ışıl parlıyordu ve resepsiyonun arkasındaki çalışanlar cilalanmış gibi görünüyorlardı. Abla kardeş içeri girince resepsiyondaki Asyalı genç kadın onlara gülümsedi.

Xander cazibesini kullandı ama kadın taviz vermedi. "Ko-

* *İngiltere'nin Londra şehrinde yer alan, dünyanın her yanından getirilen seçkin eskiçağ yapıtları ve kültür koleksiyonlarını kapsayan müze. (e.n.)*

nuklarımızın oda numarası bilgilerini ya da bizde konakladıklarına dair hiçbir bilgiyi veremeyiz. İsterseniz davetlisi olduğunuz partidekileri arayabilirim ve sizi yukarı göndermemiz için gerekli izni verebilir." Elini dahili telefona götürdü.

"Teşekkür ederiz," dedi Xena hemen. "Ama biz sürpriz olmasını istiyoruz. Bunun bir yolunu bulacağız."

Xena ile Xander tekrar dışarı çıktılar ve düş kırıklığıyla kaldırımda dikildiler.

Xander, yanlarından geçip giden, trafik lambaları dışında hiçbir şeyin onları engelleyemediği arabalara göz atarken, "Buralarda bir yerde inşaat olması gerektiğini sanıyordum," dedi.

"Sadece geceleri çalışıyorlar, böylelikle inşaat trafiği o kadar da kötü etkilenmiyor," dedi arkalarından bir ses. İki kardeş döndü ve otelin kapı görevlisi, "Bak sen, Holmes kardeşler!" dedi.

Bu adam, Londra'ya ilk taşındıklarında kaldıkları otelin kapı görevlisi olan ÜDKD'nin üyelerinden eski bir arkadaşlarıydı. Birkaç dakika ayaküstü lafladılar ve adamın artık Otel Bertrand'da çalıştığını öğrendiler.

"Peki siz ikinizin burada ne işi var? Bir vaka üzerinde mi çalışıyorsunuz yoksa?"

"Borogovia'nın başbakanıyla konuşmayı umut ediyorduk," dedi Xander adama. "Kaybolan Borogovia prensesi arkadaşımız oluyor."

Kapı görevlisi kafasını salladı. "Başbakan burada değil. Kaçırdınız onu. Öğle uykusu için geldi ve daha birkaç dakika önce yine dışarı çıktı. Dün gece, odasını yine soymaya yelten-

diklerini bildirdi. Güvenlik hiçbir şey bulamadı ama bu durum başbakanın uykusunu altüst etti. İnşaat da onu rahatsız ediyor. Başbakan otele giriş yaparken, resepsiyon onu bu konuda uyardı, ancak görünen o ki bunun ne kadar ciddi olduğunu önemsemedi. İnşaattakilerin ne kadar çok iş yaptığına baksanıza!"

Otel kapıcısı, yerdeki bir çukurun üzerini kapatan tel örgünün üzerindeki projeyi işaret etti. Mimarların çizimi bir yığın çizgi ve kıvrımı gösteriyordu. Xander projeye bakakaldı ve Xena, "Başbakan kendi kendine şantiyedekilerin ne kadar çok iş yaptığının ayırdına varamadı mı ki?" diye sordu.

"Hayır, size söyledim ya, inşaat sadece geceleri sürüyor. Başbakan inşaat başlamadan saatler önce buradaydı ve yağmur, inşaatın başlamasını daha da geciktirdi. Gece yarısından sonra sabahın erken saatlerine kadar da başlamadılar."

Xander, "Ama başbakan otele yerleştiğinde..." diye itiraz edecek oldu, Xena onun karnına dirsek attığında, ağzından "geceydi" diye kaçırmak üzereydi. Xena, arkadaşlarının otelde kalan bir konuk hakkında fazlasını dile getirdiği için başının belaya girmesini istemedi. Alelacele veda ettiler, anne ve babalarına selamını iletmeye söz verdiler, sonra da hızlıca fikir alışverişinde bulunmak için caddenin karşısındaki parka doğru uzaklaştılar.

"Demek ki başbakan öğleden sonra varmış, gece değil! Alice kaybolduğunda *buradaydı*. Neden bu konuda yalan söylesin ki..." Xena sustu. Xander'ın yüzünde yine o dalgın ifade vardı, bu yüzden Xena bekledi.

Uzun süre beklemesine gerek kalmadı. "ÜDKD'deki şu belgeleri gördüğümüzden beri bir şey beni rahatsız edip duruyor," dedi. "Ne olduğunu bulamadım ama belgeler Borogovia malikânesine yapılan ek binaların mimar projeleriyle ilgiliydi. Tümünü okumadım ve epey karmaşıklardı. Hadi ÜDKD'ye tekrar gidelim ve şu projelere bakalım."

Metroyla oraya gitmeleri sadece birkaç dakikalarını aldı. Bu süre bile onlar fazla uzun geldi ve her gün işe metroyla gidip gelenlerle turistlerin yanlarından hızla geçerken "Affedersiniz, affedersiniz," diyerek yürüyen merdivenlerden koşar adım caddeye çıktılar. Kendilerine dikkat çekmek istemediklerinden, Dans Eden Adam'a girince yavaşladılar, sonra sürünerek gizli kapıdan geçip ÜDKD'nin yönetim merkezine daldılar.

Xander, Bay Brown'a, "Açıklama yapmak için zamanımız yok," dedi. "Borogovia'ya ait şu belgeleri yeniden görebilir miyiz?"

Bay Brown hâlâ masanın üzerinde duran kutuyu gösterdi. Xander kâğıtları tek tek çıkardı ve mimari projeleri yan yana dizdi. Bay Brown, "Ne yapıyorsun..." diyecek oldu ama Xena parmağını dudaklarına götürdü.

Xander, kâğıtları dizerken onlara uzun gelen bir süre geçti. Xander, bir çizimi bir diğerinin arkasına koydu ve onları ışığa doğru kaldırdı, başparmağıyla bir şeyler ölçtü. En sonunda, kafasını kaldırdı ve yüzü sevinçle parladı. "Buldum!"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Buldun mu? *Ne* buldun?" Xena, merakından kurdurmak üzereydi.

"Şuna baksana." Xander sağ elinin parmağını bir projenin sol elinin parmağını bir diğer projenin üzerine koydu.

Xena baktı. "Bir şey göremiyorum. Bana tam olarak ne göstermeye çalışıyorsun?"

"Kraliçe Charlotte için, bir zamanlar malikâneye bu eklemeyi inşa eden mimarların yaptığı bu çizimlerde, hesaba katılmamış bir alan var. Görüyor musun? Şu duvarın," –Xander, kâğıt parçasının sol köşesindeki düz bir çizgiyi gösterdi– "şununla aynı duvar olması gerekiyor." Parmağını başka bir sayfanın sağ tarafında gezdirdi. "Ama tüm duvarların yüksekliğini bir araya getirirsen, hepsi aynı uzunlukta değiller. Yaklaşık üç metre kadar boşluk var. Çizimlerdeki bir hata, mimarların boş alan olarak bıraktığı bir yanlışlık, ek binayı desteklemek için bir şey olabilir ama ben hiç de öyle düşünmüyorum. Bence bu bir..."

Xena, "Gizli oda!" diye tamamladı kardeşinin sözünü.

Bay Brown herhangi bir açıklama için beklemedi. Bay Brown hiç vakit kaybetmeden telefona sarılıp polisi aradı. "Bizimle Borogovia malikânesinde buluşun. Oraya varınca açıklayacağım. Ve muhakkak arama izniyle gelin." Xena ile Xander'a döndü. "Hadi dışarı. Arabam kapıda."

İki kardeş emniyet kemerlerini daha yeni bağlamışlardı ki, Bay Brown arabasının kontrol panelindeki bir tuşa bastı ve siren çalmaya başladı. "Arabanın tepesinde yanıp sönen bir ışık da var," dedi.

Caddelerde hızla ilerlerlerken önlerindeki trafik açılıyordu ve oraya varınca arabayı Borogovia malikânesinin önüne çektiler. Dört polisin onları beklediği kaldırıma fırladılar. İçlerinden biri, iki kardeşin bulduğu elyazısı ile cep telefonu kanıtını görmezden gelen polisti ve yüzü, Bay Brown'un arabasının üzerinde yanıp sönen ışık kadar kırmızıydı. Besbelli o polisin üstü olan diğer adam kuşkucu bir ses tonuyla, "Ve sen kendi yetkinle, bunu görmezden mi geldin? Bu çocukların kim olduğunu bilmiyor musun? Eğer ellerinde bir bilgi olduğunu söylüyorlarsa, öyle olduğundan hiç şüphen olmasın! Buradaki işimizi bitirir bitirmez görevden alınacaksın, bu yaptıkların için seni bir soruşturma bekliyor," dedi. Xena, adam adına üzülmesi gerektiğini biliyordu ama kendiyle birazcık gurur duymadan da edemedi.

Büyük, demir giriş kapısının önünde dikildiler ve bir kez daha soğuk bir ses onların kim olduklarını öğrenmek istedi. Amir gibi görünen bir polis, "Büyükşehir Polis Teşki-

latı," diye bağırdı. "Ben Müfettiş Sayers." Arama iznini kameraya doğru tuttu ve kapı iki yana doğru açıldı.

"Bu yönden!" Xander, polislerin önünde koşuyordu. Kapıyı hizmetçi açtı ve önce Xander, sonra Xena ve en son polislerle Bay Brown içeri girerken kenara çekildi.

Koridorları art arda geçtiler. Xena, her zamanki gibi, Xander'ın hangi yönden gideceklerini tam olarak hatırlamasına hayret etti.

Xander bir kapıyı açıverdi ve Alice'in teyzesi Penelope'yi Borogovia başbakanıyla şöminenin karşısında otururken buldular. İkisi de ayağa kalktı, Penelope Teyze hayret içinde elini boğazına götürdü.

Sanki Xena ile Xander onun muhatabı değilmiş gibi, yetişkinlere seslenerek, "Bu davetsiz ziyaretiniz ne anlama geliyor?" diye sordu.

Xena öne doğru adım attı. "Alice'i sizin kaçırdığınızı düşünüyoruz. Üstüne üstlük, onun bu malikânede, buralarda bir yerde olduğu fikrindeyiz."

"Kendi yeğenimi ne diye kaçırayım ki? Bu, kaçırmak bile olmazdı; ben onun yasal koruyucusuyum ve o reşit bile değil!"

"Haksız tutuklama diye bir şey vardır," dedi müfettiş asık suratla. "Binaları yeniden araştıracağız." Üç polisi ayrı yöne yolladı. Xena ile Xander arada bir derinlerden gelen sesleniş-leri duyuyordu. "Prenses Alice! Majesteleri! Biz polisiz!"

Xander, başbakanın yanına gitti. "Size birkaç soru sormak istiyorum, efendim."

"Elbette, buyur sor. Elimizden ne gelirse yaparız. Gerçi sizden daha fazlasını bilmiyorum ama. Ben Majesteleri kaybolduktan sonra Londra'ya vardım."

"Şey..." Xena, yalanını başbakanın yüzüne vurmak istemiyordu ama adamın yalan söylediğinden emindi. Xander'a baktı.

Xander, "Efendim," diye başladı konuşmaya, "Londra'ya geldiğiniz saatten emin misiniz? Çünkü," –başbakan ağzını açana kadar hemen konuşmak zorundaydı– "çünkü birisi bize, bahsettiğinizden biraz daha erken geldiğinizi söyledi."

Müfettiş, "Bunu size kim söyledi?" diye sordu.

"Bir dost," dedi Xena, şanslarına müfettiş bundan fazlasını sormadı. Neyse ki başbakan da cevap verdi.

"Dostunuz haklı." Başbakan yavaşça yerine oturdu. Cebinden büyük bir mendil çıkardı ve yüzündeki teri onunla sildi. "Gerçekten de cumartesi sabah erkenden geldim ama Prenses Alice'in kaybolmasıyla hiçbir bağlantım yok. Lütfen bana inanın."

Müfettiş, "Bunu nereden bilebiliriz ki?" diye sordu.

Başbakan diğer cebinden bir tomar kâğıt çıkardı. "İşte o gece gittiğim restoranların fişleri. İngiliz yemeklerine hayranımdır ve kendimi taç giyme töreninin hazırlıklarına kaptırdığımda, bu tutkumun keyfini çıkaramayacak kadar meşgul olacağımı biliyordum. Biftek ve ciğer turtası! Lahana ve patates püresi!"

"Kek!" Xander, eklemeden edemedi. Xena ona ters ters baktı.

Başbakan, "Eğer fişlerin üzerindeki saatlere bakarsanız," diye sürdürdü sözlerini, "bence bu korkunç olaya dahil olamayacağımı görürsünüz."

Üç polis de teker teker döndüler. Daha ağızlarını bile açmadan, hayal kırıklığına uğramış yüzleri araştırmalarının başarısızlıkla sonuçlandığını belli ediyordu.

İçlerinden biri, "Hiçbir şey bulamadık, efendim," dedi Bay Brown'a.

Penelope Teyze, "Size aynen söylediğim gibi!" dedi sesini yükselterek.

Müfettiş Sayers, "Korkarım..." diye başlayacak oldu.

Xander, "Ben de bir göz atabilir miyim?" diyerek müfettişin sözünü böldü.

Müfettiş, Bay Brown'a bir göz attı. O da başını salladı. Başbakan, bir an dudaklarını birbirine yapıştıran ve sonra kabaca kafasını sallayan Penelope Teyze'ye, "Tabii ki de. Bunda ne zarar var, değil mi?" dedi.

Xena, merdivenlerden çıkan kardeşinin peşine takıldı. Ne yaptığını Xena'ya söylemesine gerek yoktu. Belli ki mimari çizimlerdeki gizemli boşluğu bulduğu yeri arıyordu. Xena'nın hemen ardından müfettiş ve Bay Brown geldi. Alice'in yarıda kesilen mesajında, "yukarı" götürüldüğünden bahsettiğini hatırlıyordu. Ama nereye?

Xander ikinci katta durmadı ama ikinci ve üçüncü kat arasındaki merdiven sahanlığına gelene kadar basamakları çıkmaya devam etti. Duvar, pitoresk* çoban kız, kuşlar, çiçekler, küçük bir kulübe ile, geniş bir kır tablosuyla kaplıydı.

---

* *Görünüşü, resmetmeye değer olan. (ç.n.)*

İlk ziyaretlerinde, Bayan Jenny'nin onlara gösterdiği şu *trompe l'œil* tablolardan biriydi ve merdivenlerin loş ışığında, Xena, gerçekten de kırlardaki güneşli bir öğleden sonraya baktığına yemin edebilirdi.

Xander, elini tablonun üzerinde gezdirdi. Alice'in teyzesi Penelope, "Dur! Tabloyu kirleteceksin!" diye bağırdı. Xander onu duymazlıktan geldi ve parmaklarını tablonun üzerindeki bir aralığa soktu.

Tablodaki "kulübe" gerçekten de duvardaki bir kapıydı! Xander kapıya vurdu ve "Alice! Alice! Orada mısın?" diye bağırdı. Xena belli belirsiz bir ses duyduğunu sandı.

Bay Brown yukarı çıktı. "Bize bunu nasıl açacağımızı gösterecek misiniz Madam, yoksa kırmak zorunda mı kalacağız?"

Penelope Teyze, "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok!" dedi, bu yüzden de polislerden iriyarı olanı kapıya üç kere omuz attı. Kapı kırılıp açıldı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Alice, çatıdaki pencerenin altında duran bir merdivenin üzerindeydi.

Gemma, polis kalabalığının arasından sıyrılarak geçip arkadaşına koştu. Alice sandalyeden zıpladı ve iki kız uzun süre sarılıştılar.

Bayan Jenny telaşla içeri girdi. Alice'e, "İyi misin?" diye sordu, o da kafasını salladı ve ardından gözyaşlarına boğuldu. Bayan Jenny, iki kızı koridora çıkardı. "Onu yalnız bırakın! Önce bırakın da ona bir bardak çay vereyim, sonra istediğiniz tüm soruları ona sorabilirsiniz," diyene kadar polisler etraflarına toplandılar.

Xena ile Xander'in ondan duymaya alışık olmadıkları metanetle, "Sorun değil," dedi Alice. "Size şimdi anlatmak istiyorum."

Xander, polis müfettişinin sessizce bir iki basamak indiğini ve hem Jasper hem de Alice'in teyzesinin altında dikilerek yollarını kapadıklarını gördü.

Gemma, "O merdivenin tepesinde ne işin vardı?" diye sordu.

"Dışarı çıkmaya çalışıyordum." Alice, teyzesine döndü. "Beni, kendi güvenliğim için sakladığını söylediğinde sana inanmadım. Bunun doğru olamayacağını biliyordum. Ama benden ne istiyordun ki?" diye sordu. "Bana, hayatım tehlikede olduğu için beni saklamak zorunda olduğunu ve kimse nerede olduğumu bulamadan taç giyme törenini aceleye getirmemiz gerektiğini söyledin. Ama ben yalan söylediğini *biliyordum*!"

"Bana o mesajı bu yüzden mi attın?" diye sordu Xander.

Alice'in gözleri hâlâ alev alevdi ve kendisine hâkim olmak için bariz çaba harcıyordu. "Evet. Onların geldiğini duydum ve daha yazacaklarımı bitiremeden GÖNDER'e bastım ve o," –eliyle Jasper'ı işaret etti– "telefonu aldı."

"Senin iyiliğini düşünüyordum," dedi teyzesi. "Her türden etkiye maruz kaldığını biliyordum." Açıkça Bayan Jenny'ye baktı, o da Bayan Penelope'ye sert sert baktı. "Geçen cumartesi akşamı seni Borogovia'ya götürecektim, böylece Borogovia'nın bağımsızken daha iyi olacağı konusunda seni ikna etmeye çalışan aptal insanlar olmadan, taç giyme törenine huzur içinde hazırlanabilecektin."

"Ama toplu taşımada grev olacağını bilmiyordun!" dedi Xander. "Sonra da buraya çakılıp kaldınız! Grev sona erdiğinde bile ülke dışına çıkamazdınız çünkü o zamana kadar Alice'in kaybolduğu haberi yayılmıştı."

"Bu yüzden de paniğe kapıldın." Xena, hikâyeye kaldığı

yerden devam etti. "Alice o mektupların ne anlama geldiğini çözemeden onu bizden uzaklaştırmak için ecele ediyordun."

"Mektuplar mı?" Polis müfettişi afallamışa benziyordu ama Penelope Teyze'nin yüzündeki ifade, Xena'ya doğru yolda olduğunu anlatıyordu ve kadın sakinleşemeye fırsat bulamadan devam etti.

"Aklına gelen tek şey, Alice'in kaçtığını söylemek oldu, böylece güya onun ağzındanmış gibi o notu yazdın."

Alice, "Ne notu?" diye sordu. "Ben not filan yazmadım! Bunu *nasıl yapabilirsin*, Penelope Teyze?"

"Ve sonra," diye devam etti Xaner, "tacını ona burada giydirecektin ve onu, Rothonia'nın zavallı küçük Borogovia'yı himayesine almasını desteklemesi konusunda ikna edecektin!"

"Tacın her zaman bende olduğunu düşünürsek, ona tacını giydirmeyi nasıl planlıyordun?" diye sordu başbakan.

"Oteldeki odanıza zorla girme teşebbüsleri!" diye bağırdı Xena ile Xander bir ağızdan.

Xander, göz ucuyla bir hareketlenme gördü. "Jasper, kaçıyor!"

Koruma, müfettişin dikkatinin dağılmasından istifade ederek fark edilmeden herkesi atlattı ve merdivenlerden koşmaya başladı. Tehlikeli bir şekilde hızlıydı ve polislerin hepsi Alice'in saklandığı odada toplanmıştı. Merdivenlerden inmeye çalışırken birbirlerine çarpıp durdular, her biri bir diğerini yavaşlatıyordu.

Xena, tırabzanın üzerine atlayıp basamakların döndüğü

ikinci kata indi. Tam Jasper'ın önüne çömeldi ve adam daha durmaya fırsat bulamayıp üzerinden atlarken Xena'ya takılıp tökezleyerek boylu boyunca yere kapaklandı. Ayağa kalktı ama yeterince hızlı davranamadı. Xena'yla Xander'ın bulduğu ipuçlarını görmezden gelen polis, Jasper'ı sıkıca yakaladı ve iş arkadaşlarından biri onu kelepçelerken Jasper'ı sabit tutup dizlerinin üzerine çöktürdü.

"Bu benim suçum değil!" Koruma gözlerini kısarak suçlayıcı bir şekilde parmağını Alice'in teyzesine doğrulttu. "Bunu düşünen oydu!"

Xena, "Tacı başbakandan çalmaya çalıştın, değil mi? Ve doğum belgesini de sen çaldın, doğru mu?" diye sordu. Jasper'ın yüzündeki utanç, suçunu ele veriyordu.

"Kurallara bu kadar aykırı bir şekilde hareket ettiğine inanamıyorum," dedi başbakan. "Hadi, devamını da anlat bize."

Jasper, bir kez daha Penelope Teyze'yi işaret ederek, "Rathonia hükümetinden ödemesini aldığında, beni de ödüllendireceğini söyledi," dedi.

"Rathonia için mi çalışıyordun?" Gemma ayağa kalktı. "Demek öyle, seni vatan haini!"

"Onları tutuklayın!" dedi başbakan.

"Daha fazlası da var!" dedi Xander. O ve Xena, hızla arşivlerde bulduklarını ve Sherlock'un zamanında, Prenses Stella'nın, dadının kızı Josephine Blunt ile değiştirildiğinden şüphelendiğini açıkladılar.

Alice'in ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Hemen kapattı.

"İşte o mektuplar da bu konuyla ilgili olmalıydı," dedi.

Başbakan bir hakikati daha kaldıramayacak gibi duruyordu ama sessizce sordu, "Mektuplar mı? Ne mektupları?"

Alice her şeyi açıkladı. Bunun ardından gelen sessizliği teyzesi bozdu.

Penelope Teyze, "Bunu kafasından uyduruyor!" dedi pat diye. "Bu kız hayaller âleminde yaşıyor! Birkaç eski kâğıt buldu, bu doğru ama bunların onunla hiçbir ilgisi yok. Birkaç önemsiz karalamadan ibarettiler. Onları alıp yaktım. Eski ve küflüydüler, Alice'i hasta etmelerini istemedim."

"Onları yaktınız mı?" Başbakan donakaldı. "Ulusumuzun geçmişinden kalan belgeleri mi yaktınız mı?"

Penelope Teyze, "Bu kadar saçmalık yeter," dedi. "Bu kızın koruyucusu hâlâ benim ve o Borogovia kralıyla kraliçesinin kızı. Başka bir bebeğin Prenses Stella'nın yerine geçtiği ya da benim yabancı bir ülke için çalıştığım saçmalığına kimse inanmaz. O yolculuk artık mümkün, biz de hemen Alice'in tacını giyeceği ve benim gözetimimde görevlerini yerine getireceği Borogovia'ya gideceğiz."

Xander'ın telefonu çaldı. O da açtı ve bir süre dinledi, sonra, "Hoparlörü açabilir miyim?" diye sordu. Bazı tuşlara bastı ve; "telefondaki, Ünlü Dedektifleri Koruma Derneği'nden Andrew Watson," dedi. "Alice ve Gemma'nın üzerinde yapılan DNA testlerinin sonuçları elinde."

Bayan Jenny, kızına şaşkın bir bakış attı. Gemma'nın hiçbir fikri yok gibi görünüyordu ama Xander'ın sesindeki ciddi bir ton herkesin sessizleşmesine sebep oldu. Herkes du-

yabilsin diye telefonunu havaya kaldırdı.

"Sonuçlar daha başlangıç aşamasında," dedi Andrew. "Daha uzun bir süreçle teyit edilmeleri gerekiyor ancak pek de şüphe yok gibi görünüyor."

"Ne buldular?" diye sordu Xander. "*Hadi* ama, Andrew!"

"Bağımsız laboratuvar sonuçları gösteriyor ki A Kişisi değil, B Kişisi Borogovia kraliyet ailesinin bir üyesi."

Xena, "A Kişisi kim?" diye sordu.

"Alice Banders." Alice'in teyzesinin nefesi kesildi ve bir şey söylemeye yeltendi ama başbakan ona ters ters bakınca kadın ağzını kapattı.

"Ve B Kişisi de Gemma Giles olarak belirlendi."

Bayan Jenny, "Bir saniye!" dedi. "Bu söylediğiniz şu anlama mı..." Bir Gemma'ya bir Alice'e baktı.

Gemma annesinin sözlerini tamamladı. "Bu Borogovia tahtının vârisinin Alice değil, *sen* olduğun anlamına geliyor! Ve *ben* de prensesim!"

Bir polis elinde kelepçelerle Penelope Teyze'ye doğru yaklaştı.

Alice, "Ah, lütfen yapmayın," diye yalvardı. "Onun gitmesine izin veremez misiniz?"

Polis müfettiş, Penelope'yi dışarı çıkartırken Bay Brown, "Üzgünüm," dedi. "Onun işlediği çok ciddi bir suç ve bunun için cezalandırılması gerekiyor."

ON ALTINCI BÖLÜM

"Nihayet!" Anneleri pastaneden alınmış bir kutuyla eve girdiğinde, Xander sabırsızlıktan neredeyse dans edecekti. "Başlamak üzere!"

Alice'in Borogovia malikânesindeki gizli odada bulunmasının üzerinden tam bir hafta geçmişti. DNA testinin kesin sonuçları gelmişti ve Alice değil, Bayan Jenny ile Gemma'nın Borogovia kraliyet ailesinin kanını damarlarından taşıdıklarına dair hiçbir şüphe kalmamıştı.

İngiltere'nin Yetenekleri'nin yapımcıları, haberlerde çok çıkan biri kendi programlarında şarkı söylerse, o kişi ne kadar iyi ya da kötü bir şarkıcı olursa olsun, izleyicilerinin sayısının hayli artacağını biliyorlardı. Bu yüzden de Alice'e, canlı elemelere katılmak zorunda olmadığını söylediler. Program beş dakika içinde başlayacaktı ve Xena ile Xander arada kalmıştı, arkadaşlarının televizyonda canlı şarkı söylerken mi yoksa Bayan Jenny'nin Borogovia'nın başkentinde taç giymesini mi seyredeceklerdi?

Anneleri, "Kenara kayın," dedi. Babaları da kanepede onların arasında katıldı ve o kadar kalabalıklardı ki zor nefes alıyorlardı. Ama kimsenin umurunda değildi.

İngiltere'nin Yetenekleri'nde sahneye iki hokkabaz çıktı, bu yüzden Xena uzaktan kumandayla kanalı değiştirdi. Uluslararası kanalda taç giyme töreni öncesi merasimleri gösteriliyordu. "Ah, size söylemeyi unuttun," dedi Bayan Holmes. "Siz dışarıdayken Bayan Jenny aradı."

"Gerçekten mi?" Annelerinin sesi keyifli çıkıyordu. "Taç giymek üzere ve telefon görüşmesi mi yapıyor? Sakin biriymiş!"

"Oldukça sakin biri," dedi Xander. "İyi bir kraliçe olacak. Ne için aramış?"

"Alice'in teyzesinin, kendisi ve yeğeninin Borogovia kraliyet ailesinden olmadığından her zaman şüphelendiğini ve mektupların da korkularını haklı çıkardığını itiraf ettiğini söyledi. Taç giyme törenini yasallaştırmak için tacı ele geçirmek zorunda olduğunu ama Jasper bunu beceremese de yine de yoluna devam edeceğini ve Borogovia halkının taç giyme törenini kabul etmesini ümit edeceğini de eklemiş."

"Bu itirafı konuya açıklık getiriyor yani." Xena yine uzaktan kumandaya bastı. "Ah, işte bakın!" Alice sahneye çıkıyordu. Şarkı söylemeye başlayana kadar sahne ışıklarının altında ufacık görünüyordu. Borogovia milli marşının sonuna geldiğinde, seyirci kalabalığı ayaktaydı. Yüzü al al, gözleri ışıl ışıl olan Alice, selam üstüne selam verdi.

"Çabuk! Hadi taç giyme törenine bakalım!"

Bayan Jenny, başında pırıltılı tacıyla, geniş, ışıl ışıl aydınlatılmış bir kabul salonundaki kabalığa sesleniyordu. Borogovia dilinde konuşuyordu ama Xena ile Xander'ın altyazıları okumalarına gerek yoktu. Onun Borogovia'nın bağımsızlığı hakkında ateşli bir konuşma yaptığını biliyorlardı.

Ağzı çörekle tıka basa dolu Xander, Xena'ya bir bakış attı. Xena da ona sessizce beşlik çaktı. Bir vakayı sadece çözmekle kalmamışlar, aynı zamanda bir arkadaşa yardım etmişler ve direşken, küçük bir ülkenin kendi ayakları üzerinde durmasını garanti altına almışlardı.

Pazartesi yine okul başladı ve Alice, okul korosundaki solosunu söylemek için orada değildi. Xena ile Xander Holmes yine de buna hiç aldırış etmediler. Arkalarında harika bir bahar tatili bırakmışlardı!